

BURMESE
CLASSIC
.com

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေပင်ချွန်

ချစ်တတ် သူချင်း

၂ လစဉ်

မြပုလဲသွယ်
ချစ်တတ်သူချင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက တင်မမကိုတစ်လှည့်၊ စိန်တွေ သီးနေအောင် ဝတ်ထားသော အသက်ကြီးကြီး ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း အတွေးကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး အလွန် အားနာသောမျက်နှာနှင့် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် အခက်ကြုံနေရပုံက တင်မမ သိသလို တစ်ဖက်က စိန်တွေ ဖွေးဖွေးလက်နေသည့် အတွေးကိုယ်တိုင်လည်း သိပုံဖြင့် မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲပင့်ကာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မရတော့ဘူးဆိုဟော့လည်း ထားလိုက်ပါ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမှာပဲ ပွဲလုပ်ချင်လို့ ဒိတ်လာချိတ်တာ”

“မရလည်းနေပါစေ၊ အရေးကြီးတဲ့လူကိုပဲ ဦးစားပေးလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွား”

ဦးဇော်စော

မန်နေဂျာက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတာကို အသိအမှတ်ပြု သည်ဆိုရုံ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး တင်မမတို့နားက ကျောခိုင်း ထွက် သွားပေမယ့် ကြိုင်းသင်းသော နံ့သာရနံ့က သင်းပျံ့စွာ ဘွား သွားရာ နောက်မှ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“အဘွားက အသက်ကြီးပေမယ့် ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ ခန့်လိုက် ချောလိုက်တာ မမရယ်၊ သာယာဖြင့် အဘွားလို ကျက်သရေ ရှိရှိ ချောတာမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဒီအသက်အရွယ်မှာတောင် ဒီလောက် ကျက်သရေရှိ ခန့်ညား လှပနေတုန်းဆိုတော့ အဲဒီ ဘွားငယ်ငယ်က ဘယ်လောက်ချော၊ ဘယ် လောက်လှ၊ ဘယ်လောက် ထက်မယ်ဆိုတာ သာယာ တွေးမကြည့်ဘူး လား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘွား ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်လှမှာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမတို့ လိုချင်တဲ့ ဒီတ်လည်းရတယ်၊ ဟိုတယ်လည်း မပြောင်းရဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ချည်းပဲ”

“ဒါကတော့ သာယာက အရင်ဦးအောင် ရောက်သွားတာကိုး မမရဲ့”

“ထားပါ၊ အဆင်ပြေဖို့က အဓိကပဲ”

ရှိုးပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု စီစဉ်နေရသလို ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုနေရသူ ကလည်း မမကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

သာယာက မမအတွက် အားကိုးရာ တိုးတိုးတိုင်ပင်ဖက် ဆိုပေမယ့် လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ မမလောက် တတ်ကျွမ်းနားလည်မှု မရှိသေး။ မမက ဆံတံခွန်ဟုခေါ်သော ကကြီးပုံနဖူးပေါ်အောင် ဆံပင်တွေသိမ်း၍ ထုံးထားသော ဆံထုံးထိပ်မှာ စိန်စီဆံထိုးက မျက်ဝန်းနှင့်အပြိုင် ဖျိုးဖျိုး ဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည့် ဟိုတယ်မှာ သူမနှင့်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဘွားအိုကို မျက်ဝန်းထဲ မြင်နေမိသည်။ အသားက ပန်းရောင်ပြေးကာ ခပ်ပိုင့်ပိုင့် ကိုယ်ခန္ဓာပေမယ့် အဘွားက နုဖတ်နေပုံက ငယ်ကတည်းက မတောင့် မတ မကြောင့်မကြ နေလာခြင်းကို ဖော်ပြ၏။ ချက်ထောက်သော အဘွား၏ စိန်ကြိုးနှင့် လက်ကောက်ဝတ်မှာ စိန်လက်ကောက်ပျော့တွေ ကလည်း ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော အသွင်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

“မမလည်း ဒီအဘွားလို အသက်ကြီးတဲ့အထိ ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိရှိ အိုချင်လိုက်တာ”

“အခုလည်း မမက ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိရှိ လှပနေတာပဲ၊ မမပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့”

သာယာစကားအဆုံးမှာ မမ ပြုံးလိုက်သည်။

မမတို့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမယ့် မောင်ဖြစ်သူက မမအတွက် ဘာတစ်ခုမှ တိုင်ပင်အားကိုး ဖော်မရ။ သူ့ဝါသနာ သူ့ဗီဇနှင့် သူ့ပျော်သလို၊ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ချင်တာ လုပ်နေသူ။ သာယာက မမ၏ ဝမ်းကွဲညီမဖြစ်ပြီး

မောင်ဖြစ်သူကို အားကိုး၍မရတိုင်း အစစအရာရာ သာယာကိုသာ မမမှာ အဖော်လုပ်နေရသည်။

မမတို့က သာမန်လူမဟုတ်။ ကိုးရီးယားနှင့်ဂျပန်မိတ် အိမ်သုံး အိမ်လက်ထပ်ရေးနစ်နာတို့ကို မြန်မာပြည်၏ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ် တင်သွင်းသူ။ ဖက်(စ်)ကလပ်အမည်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ဟုမ်းဒက်ကရေးရှင်းလုပ်ငန်းတွေပါ ဦးစီးနေသူဖြစ်သည်။ တင်မမက သာယာနှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် ငယ်ကတည်းက အတူသွား၊ အတူလာမှာ အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေသည်။ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းတွေကို တင်မမ ဦးစီး ခဲ့သည်။ မမလက်ထက်မှာ တိုးတက်နှုန်းက ပိုမိုမြန်ဆန်လာခဲ့၏။

အပြိုင်အဆိုင် စီးပွားရေးခေတ်ကြီးထဲမှာ မမနှင့် လုပ်ငန်းတူ စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေ အများကြီးရှိနေ၍ မမက သူမအလုပ်အပေါ်မှာ အထူးအာရုံစိုက်ရသည်။ ရောင်းအားကောင်းအောင်၊ ဝယ်သူ စိတ်ဝင် စားလာအောင် အစီအစဉ်အမျိုးမျိုး၊ ကြော်ငြာအမျိုးမျိုး လူထုစိတ်ဝင် စားလာအောင် ဖန်တီးနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ သာယာက မမ လုပ်သမျှ “သင်ယူလေ့လာမှတ်သားဆဲအဆင့်မှာ မမအတွက် အကြံ တစ်ခုပေးတာလေးတွေ၊ အိုင်ဒီယာကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာတာလည်း ရှိသည်။

သာယာမိဘတွေ နိုင်ငံခြားထွက်သွားချိန်မှာ သာယာက သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူမ မမအနားမှာ နေခဲ့တာကိုတော့ မမ ကျေးဇူးတင် သည်။ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေအားလုံး မမ ဦးဆောင်နေရ၍ လက်ထောက် နေရာမှာ သာယာလို စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် သွေးသားဆိုတာလည်း ရှိဖို့လိုအပ်သည်။

မိမိပြီးလျှင် အလုပ်ကိစ္စအားလုံး သာယာကိုပဲ အားကိုးရသည်။ ထို့အတွက် သာယာကို ထိုက်တန်သည့်ရာထူးနှင့် လစာကို ပေးထား၍ သာယာမိဘတွေကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။

“မမနားမှာနေတော့ မမလို တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖြစ်လာနိုင် တာပေါ့၊ သူများနိုင်ငံသွားပြီး အလုပ်လုပ်နေရမှာထက်စာရင် ကိုယ့်နိုင်ငံ မှာ ကိုယ်နေပြီး အလုပ်လုပ်တာ သာယာတော့ ပိုပျော်တယ်”

သာယာက ပြောသည့်အတိုင်း မမနဲ့ နေခဲ့ပေမယ့် သာယာ မေမေကတော့ သူ့သမီး အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံးလေး ကျန်ခဲ့တာကို စိတ်မချ။ သာယာကို ပြောမရ၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမလက်ကိုင်ပဲ အပ်ခဲ့ရမှာပဲကွယ်၊ သာယာလေးအတွက် အစစ အရာရာ အန်တီ စိတ်ချပါရစေကွယ်”

“သာယာအတွက် မမရှိပါတယ် အန်တီ၊ စိတ်ချပါ”
သာယာအစ်ကိုနှင့် အစ်မက နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာ၍ ဟိုက လူတွေနှင့် အိမ်ထောင်ကျကြသဖြင့် ကလေးတွေက ရွှေရောင်ဆံပင်

မျက်လုံးပြာပြာလေးတွေချည်းဖြစ်၍ သာယာဖေဖေ မမတို့ဦးလေးက သဘောမကျ။

“ဖေဖေကတော့ သာယာကို နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာ သဘောမကျဘူး၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသားနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်”

ဦးလေးက ပြတ်သည်။ သာယာ ဒီမှာနေခဲ့တာကို လုံးဝမတား။ သဘောကျကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုယုံမက သာယာအတွက် သူတို့အိမ်ကို နိုင်ငံခြားသံရုံးမှာ အိမ်ငှားလိုက်ပြီး အိမ်လခကို သာယာတက်စာအုပ်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

သာယာက မမအလုပ်မှာ ပျော်သည်။ ပစ္စည်းအသစ် မိတ်ဆက်ပွဲမှာ မော်ဒယ်ရှိုးအစီအစဉ်လည်းပါသဖြင့် မမတို့ လိုချင်သည့်ဟိုတယ်ကို ငှားရာမှ စိန်တွေညှတ်နေသော အထက်တန်းကျကျ အဘွားတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမ... ဟိုမှာ ဘာတွေလဲ ကြည့်ဦး”

“ဟင်”

သာယာထံမှာ အလန့်တကြားအသံကြောင့် ခြံဝင်းအဝင်ဝမှာ စုပြုံရပ်ထားသည့် မော်ဒယ်အမျိုးမျိုးကားတွေကိုကြည့်ပြီး မမမျက်ခုံးစိမ်းလေးတွေ တွန့်သွားသည်။

“ကားတွေ မနည်းပါလား၊ ဘုန်းသစ္စာ ဘာတွေ လုပ်နေပြန်လည်း မသိဘူး”

မမနှုတ်ဖျားမှာ ဘုန်းသစ္စာအမည်ကို ညည်းရင်း သူတို့စီးလာသည့် ကားကို ခြံဝင်းထဲ မောင်းအဝင်လိုက်မှာ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်အထိ ရပ်ထားသည့် ကားရောင်စုံ ကားတန်းကိုကြည့်ကာ ညီမနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“ဘုန်းသစ္စာ”

မမထံမှ ခေါ်သံထွက်လာသော်လည်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာက မမကို ယောင်၍ပင် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ သွယ်သွယ် လျလျ ချောချောလှလှ အရောင်အသွေးစုံ မော်ဒယ်မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးအုပ်စုထဲမှာ မင်နှင့်မောင်းနှင့် ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။

“ဟေ့... ခါးကြီးကို တောင့်မထားနဲ့၊ လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းနေမယ့် ကျူရီးတွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောထား၊ အာ... မရယ်နဲ့၊ ရယ်စရာမလိုဘူး၊ ပြုံးတာတောင် လှိုက်လှဲတဲ့ အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မာန်ကြီးတဲ့အပြုံး၊ အိုခေ... ဒီမှာကြည့်”

အရပ်က ခြောက်ပေနှီးပါးရှိသလို ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက တောင့်တင်းခိုင်မာသူဖြစ်၍ ဘုန်းသစ္စာအသွင်က ဖြူဝင်းသောအသားဖြင့်

ဦးစိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၃

ထင်ရှားနေသည်။ အဖြူပေါ် အနက်လိုင်းစင်း သေးသေးလေးတွေ ပါလာတာကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ လက်ဆွဲတင်ထားသည်။ အပေါ်က ထပ်ဝတ်သော ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီက အနက်။ ဘောင်းဘီလည်း အနက်ပဲဖြစ်ကာ ရှေ့ပင်ခပ်ကျပ်ကျပ်နှင့် ဖိနပ်ကျတော့ ခြေစွပ်မပါ ဘာမပါ ရှူးအနက်ဦးကျော့။ ထုံးတမ်းစဉ်လာကို သွေဖီပြီး ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် စတိုင်ကျသည်။ ခန့်ညားသည်။

ဖြူဝင်းသောမျက်နှာမှာ စိမ်းညိုသော မျက်ခုံးထူတွေက ထင်းနေသလို စူးတောက်သော မျက်ဝန်းအစုံ၊ မြင့်မား၍ အချိုးကျ လှပသော နှုတ်ခမ်း၊ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ဆံပင်နက်နက်တွေနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောလှသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဝါသနာက သူ့ပစ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် မော်ဒယ်အလုပ်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်နေသည့် မမ၏ တစ်ဦးတည်းသော မောင်ငယ်။

“ဟေ့... ဒီမှာကြည့်၊ ကိုယ်ကိုင်ထားတာ ဟင်း(နီ)ဆက်ဆိုရင် မျက်နှာအမူအယာပေါ်မှာ ဒီဟင်း(နီ)ဆက်ကို ယုံကြည်မှု၊ အားကိုးမှု၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုတွေ၊ ဒါတွေ ပါနေရမယ်၊ ကိုယ့်မျက်နှာ အမူအယာက တောင်းပန်ပြီး ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းနေရတဲ့ အနေအထားမျိုး မဖြစ်စေရဘူးလေ၊ ကိုယ် ကြော်ငြာတာ Brand အစစ်၊ မျက်နှာချိုရပေမယ့် ဖားနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကြည့်”

သင်ပြနေပုံက တကယ့်ကို စိတ်ပါလက်ပါ။ ခပ်မတ်မတ်

ဦးစိုးစာပေ

ရပ်ထားသည့် နေ့ကိုယ်မှ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်တော့ အရပ်က ပိုမြင့်သွားသည်။ ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ဖုန်းကို ပရိသတ်ဘက် ဟန်ပါပါ ထောင်ပြပုံကအစ ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်ကောင်းနေယုံမက တည်ခန့်ချောမောနေတာကလည်း အမှန်ပါ။ ဘုန်းသစ္စာက သူ လိုချင်တာပြောပြီး မော်ဒယ်လေးတွေဘက် လှည့်ရပ်သည်။

“အားလုံးပဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မု(ဒ်)ကို သိပြီနော်၊ ဆယ်ငါးမိနစ် ဘရိတ်(ခ်)မယ်၊ ကျင့်ပြီးမှ စက္ကနီးရောင်း(န်)ပြန်လျှောက်တာပေါ့၊ ဂါဝန်တွေ ဖန်တင်ဖြစ်မဖြစ် တစ်ခါတည်း ချက်(ခ်)နဲ့... အိုခေ”

ဘုန်းသစ္စာ ခွင့်ပြုလိုက်တာနှင့် မော်ဒယ်ကောင်လေးအုပ်စု၊ ကောင်မလေးအုပ်စု အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရောသွားကာ သူတို့ဆရာပြောသည့် အနေအထားရောက်အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြိုးစားလေ့ကျင့် နေကြပုံက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် အချိုးကျကျ လှလှပပဆို ပေမယ့် မမ အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာက အတော်ဆိုးသည်။

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“အလုပ် လုပ်နေတာလေ”

“ဘာ”

မမက အနီးရှိ ဆိုဗာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း ဘုန်းသစ္စာ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်တော့ ဘုန်းသစ္စာက မမကို ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်သည်။

“မမပဲ ရှိုးဆို”

“အဲဒါက အခုလို အိမ်ထဲအထိ ရောက်လာတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဘုန်း”

“အေးလေ... ဘုန်းကလဲ”

သာယာကပါ ဝင်ပြောတော့ ဘုန်းသစ္စာက မျက်ခုံးထူတွေ့စွန့်ပြီး နီရဲသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းခနဲ စေ့ပိတ်ပြီး စူးရှသောအကြည့်က လက်ခနဲ မမမျက်နှာရှိရာ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် မမလိုချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာရဖို့က အဓိက မဟုတ်လား”

“မမရဲ့ ဖက်(ခ်)ကလပ်ပစ္စည်းတွေအတွက် ရှိုးလျှောက်ဖို့ အဲဒါ ကျွန်တော် ရွေးထားတဲ့ မော်ဒယ်”

“ဟယ်... သာယာတို့က ပွဲစဉ်ပေးတဲ့ အေဂျင်စီကို တစ်ခါ တည်း ငှားပြီးပြီ ဘုန်းရဲ့၊ အစတည်းက ဒီပွဲကို ဘုန်း စီစဉ်မယ်ဆို ကြိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“မမတို့ ငှားထားတာကို ဖျက်လိုက်၊ ကျွန်တော်က တမင် အပင်ဖန်းခံပြီး မမတို့ အံ့ဩသွားအောင် လုပ်ပြတာ”

ဘုန်းသစ္စာက သူထုံးစံအတိုင်း သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှဆိုသည့် အမူအကျင့်အတိုင်း မမတို့ကို သူ ပြောချင်ရာပြောပြီး နေရာက လျှောက်သွား၍ မမ ရင်မောစိတ်မောစွာ မောင်ဖြစ်သူ ကျောပြင်ရာ

ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမ၊ တစ်ဖက်ကို သေချာပြောထားတာ၊ အခုမှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဖျက်ပစ်လိုက်ဆိုရင် ဟိုဘက်က သူတို့ အပင်ပန်းခံထားသမျှ အလွယ်နဲ့ လက်ခံသဘောတူပေးမှာ မဟုတ်ဘူး နော်”

သာယာက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မမတို့နှစ်ယောက်ကြား ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ခေါင်းစားနေချိန်မှာ မမကိုယ်တိုင်လည်း ဘုန်းသစ္စာ ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။

အားလုံးစိစဉ်ပြီးမှ ထင်ရာထုလုပ်သော ဘုန်းသစ္စာကြောင့် ငွေကုန် အချိန်ကုန်ပဲ အဖတ်တင်မည့်အဖြစ်ကို သာယာ နားလည်သလို မမလည်း နားလည်သည်။

“ဘုန်း... လာဦး”

“ဘာလဲ”

သာယာက ဘုန်းသစ္စာကို သူ့မော်ဒယ်အုပ်စုကြားက ဆွဲခေါ်လာပြီး မမရှေ့ ရောက်လာသည်။

“နောက်ပွဲမှာ ဘုန်း အစီအစဉ်ကို လုပ်ပါလားကွယ်”

“မရဘူး မမ၊ ကျွန်တော်က ဒါဆိုဒါပဲ”

“ဘုန်း”

“ကျွန်တော့်ကို မတားနဲ့နော် မမ၊ ဒီရိုးမှာ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်

ပိုးပိုးစာပေ

ကြိုးစားထားတာတွေ၊ ပြင်ဆင်ရတာတွေက အများကြီး၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ ရိုးမှာ ဒီနိုင်နာသင်တန်းဆင်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်အစွမ်းအစတွေ ထုတ်မသုံးရင် ဘယ်မှာ သုံးရမလဲ ပြော”

လေသံက မာသလို မျက်နှာကလဲလည်း တည်သည်။ ကြီးကြီးမားမား ခန္ဓာကိုယ်အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနှင့်မှ မလိုက်၊ မော်ဒယ်ကိုမှ ဝါသနာ ပါသော မောင်ဖြစ်သူကို မမ စိတ်ပျက်စွာကြည့်သည်။

“မင်း လုပ်ရမှာ ဒီအလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူးလို့ မမ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ ဘုန်းသစ္စာ၊ ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ရမှာကမှ မင်းတာဝန်၊ မင်းအလုပ်”

“လောလောဆယ် မိမိပြောတာတွေ ကျွန်တော် တစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဝါသနာလည်း မပါဘူး”

“စီးပွားရေးလုပ်တာပဲ ဘုန်းသစ္စာ၊ ဝါသနာပါတယ်... ဝါသနာ မပါတယ် ရှိသေးလား”

“တခြားသူတွေမှာ မရှိပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကို လုပ်မယ်၊ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ဇွတ်အတင်းအကျပ် လုပ်လို့ကတော့ မမပဲ မောတာ အဖတ်တင်မယ်၊ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စနှင့် စကားများကြတိုင်း ဘုန်းသစ္စာက မမကို ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့မပေး။ သူ ဖြစ်ချင်တာ

ပိုးပိုးစာပေ

သူ လုပ်ချင်တာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သော မောင်ငယ်။
အခုလည်း မမ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်။ သူလုပ်ချင်တာ၊ သူဖြစ်ချင်
တာကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြောဆိုသွား၍ မမပဲ မကျေမနပ်နှင့် သူ
လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုရတော့မည်။

“မင်းနဲ့တော့ သိပ်ခက်နေပြီ ဘုန်းသိစွာ”

“ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာကိုသာ ခွင့်ပြုလိုက်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ မမက ဘယ်အချိန်အထိ လက်ပိုက်
ကြည့်နေရမှာလဲ ဘုန်းသိစွာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ မိသားစုတာဝန်
ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ မာမီတို့ မျက်နှာကိုလည်း ပြန်ကြည့်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က မာမီတို့မျက်နှာ ပြန်မကြည့်ဘဲ ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊
မမတို့မှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောက်အယှက်မဖြစ်စေရဘူး၊ အောင်မြင်
သွားစေရမယ်... ဒါပဲ”

ဘုန်းသိစွာက မမစကား ဘာတစ်ခုမှ နားမဝင်။ သူ့မော်ဒယ်
တွေနှင့် ထပ်မံလေ့ကျင့်ရေး ဆင်းရဲ ဖြစ်နေသော သာယာပဲ ဘုန်းသိစွာကို
အရှုံးပေးပြီး ငွေအဆုံးခံပြီး အရင်စီစဉ်ထားသည့်ပွဲကို ဖျက်လိုက်ရ
သည်။ ဘုန်းသိစွာက သူ့ဝါသနာဆိုပေမယ့် လူအများ မျက်စိထဲတော့
တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ မမ သိသည်။ ဆယ်တန်းကို အမှတ်အများဆုံး
ရပြီးအောင်သည်။ ဆေးကျောင်းမိရဲ့သားနဲ့ ကွန်ပျူတာ တက်သည်။

“သွေးသံရဲ့တွေ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး၊ အာရုံနောက်တာ

မခံနိုင်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ လုပ်ချင်တယ်”

“ညီအတိုင်း ဘုန်းသိစွာက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ။ သူ
လုပ်ချင်တာ လုပ်သည်။ မမ ဘာပြောပြော နားမထောင်။ လူပုံခန့်ခန့်
ချောချော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးကိုမှ အားမနာ။ ဘုန်းသိစွာ
ဝါသနာက လူပုံနှင့် တစ်စက်မှ မလိုက်။

“ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံမှာသင်တန်းတက်ဖို့ ငွေသွင်းပြီးပြီ၊ ရှေ့လ
စတက်ရမယ် မမ”

မမကို ထိုစကားပြောတုန်းက မောင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးသလို မမ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဘုန်းသိစွာက မမကို
ဂရုမစိုက်။ ကွန်ပျူတာတွေ၊ အပ်ချုပ်စက်တွေနှင့်အတူ နိုင်ငံတကာ
ကတ်တလောက်မျိုးစုံ၊ ပိတ်စရောင်စုံနှင့် သူကမ္ဘာသူ ထူထောင်ရာမှာ
ဘာဆိုဘာမှ ထည့်မတွက်။ သူလုပ်ချင်တာ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်
ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေသည်။

“ကျွန်တော် မိတ်ကပ်သင်တန်းပါ တစ်ခါတည်း တက်လိုက်မယ်
မမ၊ ဂျပန်နိုင်ငံက နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဆရာတွေ လာမှာ၊ ပွဲနေပွဲထိုင်
ခံတွက်ရော၊ ဆံပင်ပြင်ဆင်မှုတွေရော အားလုံးသိထား၊ တတ်ထားတော့
အလုပ်မှာ ပိုအဆင်ပြေတယ်”

ပြောသမျှ ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ လုပ်ငန်းသဘောတရားအရ
ဘုန်းသိစွာ အပေါင်းအသင်းတွေက မိန်းကလေးတွေ အများစုဖြစ်သလို

မစိုမခြောက်တွေရော ပါလာသည်။ ဘုန်းသစ္စာ၏ လုပ်ငန်းပိုင်း၊ တဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးလာရသည့် အကြောင်းအရင်းထဲမှာ ဘုန်းသစ္စာ၏ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားမှု၊ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုက ပထမဖြစ်ပြီး ဒုတိယက သူ တီထွင်ဖန်တီးလိုက်သည့် လက်ရာတိုင်း အံ့ဩသဘောကုစရာကောင်းအောင် သစ်ဆန်းနေခြင်းက အထက်တန်းစား အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးသတင်းဖြစ်လာသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ဘုန်းသစ္စာကို ဝေဖန်မှုတွေ ထွက်လာသည်။

“ယောက်ျားစစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ မိန်းမကိစ္စတွေ ဒီလောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိနေတာ အခြောက်များလား။”

“ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အခြောက်နဲ့ နည်းနည်းမှ မတူပါဘူး။ အတွင်းစိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူး။”

ဘုန်းသစ္စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သံတွေ၊ လေကန်သံတွေ အမျိုးမျိုးကြောင့် မမမှာသာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရပေမယ့် ကာယကံရှင်က သူ့အလုပ်သူ တစ်ချက်ပင် မပျက်သဖြင့် မမပဲ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသ ဖြစ်ရမှန်းမသိ၍ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုပစ်သည်။

အခန်း (၃)

မှန်ထဲမှာ ထင်နေသောပုံရိပ်ကို အရိပ် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိ၏။

ရွှေဖလားရောင် ရင်ဖုံးက လက်အိုးပွပွ၊ ကြယ်သီးတွေက ရွှေဘောလုံးတွေဖြစ်ပြီး ရင်ဖုံးကိုယ်ထည်ပွပွ၊ ချိတ်က အဝါပေါ် ငွေရောင်တစ်လိုင်း ရောဖောက်ထားကာ ဖိနပ်ကျတော့ ကတ္တီပါခုံထူ အဝါရောင်ပေါ် သဲကြိုး၌ စီတန်းမြုပ်ထားသော ကျောက်များနှင့် လှပ နေ၏။ ပဝါရဲ့အမြိတ်ဖျားမှာ ပုလဲလုံးတွေ စီထားတာမို့ ပုလဲအလေးချိန် နှင့် ပဝါဟာ အောက်သို့တွဲရရွဲကျသည်။ အပြီးသတ်အနေဖြင့် ဘေးခွဲ ခွဲ၍ ပိမိရိရိ ထုံးထားသော ဆံထုံးမှာ ဝင်းအိနေသော ရွှေဆံထိုးကို စိုက်ကာ နားအထက်မှာ ပွင့်ဖတ်တွေထပ်နေသော အဝါရောင် နှင်းဆီ ပန်းကို ပန်လိုက်၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဘော့(စ်)”

“ဝင်ခဲ့ မေယာ”

“ကျွန်း”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အရိပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဝါနက အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ အရိပ်က သူမကိုယ်လေးကို မှန်ထဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး အနားမှာ ရပ်နေဆဲ ရွှေမိဆီ လက်တစ်ဖက် ထိုးပေး သည်။

“လက်ကောက်တွေဝတ်တော့ ရွှေမိ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရွှေမိ လက်ကောက်ဝတ်ပေးနေချိန်မှာ မေယာကို အရိပ် လှမ်း ကြည့်သည်။

“ပြော... မေယာ”

“ဘွားဘွားကြီးဆီက ဖုန်းပါ ဘော့(စ်)”

မေယာ ကမ်းပေးလာသည့်ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး အရိပ်နား နားကပ်ကာ အညင်သာဆုံး ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“မြေးလား”

“ဟုတ်... ဘွား၊ အရိပ်ပါ”

“ပြင်ဆင်ပြီးပလား မြေး”

ဦးမိုးစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

ဖုန်းထဲက လှမ်းမမြင်နိုင်ပေမယ့် အရိပ် ခေါင်းညိတ်မိသည်။ အရိပ်နားမှာ ဘွားမရှိ။ နိုင်ငံခြားရောက်နေပေမယ့် ဘွားအသံ ကြားလိုက် တာနှင့် အရိပ်က အလိုလိုကို ရိုရိုကျိုးကျိုးပုံစံ ဖြစ်သွားရတာ ဘွားကို ချစ်၍ပါ။

“အေး... အေး၊ ချိန်းထားတာ ဘယ်နှနာရီလဲ မြေး”

“ခြောက်နာရီမှပါ ဘွား”

“အချိန်ကို တစ်မိနစ်လည်း မစောစောနဲ့၊ တစ်မိနစ်လည်း နောက် မကျစေနဲ့နော် မြေး၊ အချိန်တိကျခြင်းဟာ လူနဲ့အချိုးညီတဲ့ တန်ဖိုးပဲ၊ သူက ယောက်ျားလေးပဲ၊ စောင့်ပစေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမထားနဲ့”

“ဘာကိုမှ ကိုယ်က အခွင့်အရေး ပိုမယူမိစေနဲ့၊ ကိုယ်ယူရင် ပြန်ပေးရမှာ ငွေကြေးကိစ္စတင်မဟုတ်ဘူး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မြေးရဲ့... ကြားလား”

“ဟုတ်... ကြားပါတယ် ဘွား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဘွားက မြေးနားမှာ ရှိကေးချင်ပေမယ့် အလုပ်က ဘယ်လိုမှ ပစ်ထားလို့မရတော့ မြေးကိုထားပြီး အလုပ်ရှိတဲ့နေရာကို ချက်ချင်း ပြန်သွားရပေမယ့် ဘွားမြေးကို စိတ်ချပြီးသားပါ”

“ဘွားမြေးက ဘွားလိုပဲ အောင်မြင်တဲ့သူအဖြစ် ဒီကမ္ဘာမှာ ရပ်တည်နိုင်ရမယ်”

ဦးမိုးစာပေ

ပြောတဲ့အတိုင်း ဘွားက ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ အရိပ် အရွယ် ရောက်ကတည်းက ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ဘွားက သင်ကြားညွှန်ပြမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အရိပ် ဘဝထဲကို ထည့်ထားပေးလာခဲ့တာ ဒီနေ့အထိဖြစ်သည်။

အနေအထိုင်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ ဘွား သဘောကျ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ တတ်သင့်သည်များထဲ၌တော့ စိန်ကဲရွှေကဲအပြင် လူကခတ်တော်စေရန်၊ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်စေရန် ဂျုဒို၊ ကရာတေး ကစပြီး မြန်မာ့သိုင်းအထိ သင်ပေးထားသည်။ ထိုအတတ်ပညာတွေကို အရိပ်က တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကျွမ်းကျင်ပေမယ့် မိန်းမတို့ရဲ့ အဋ္ဌာရသဟု ခေါ်လေမလား။ အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်မှာတော့ အောင်မှတ်မရဘဲ အရှုံးတွေသာ များခဲ့၏။

“မြေးကို ဘက်စုံတော်စေချင်၊ တတ်စေချင်တာက ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်အောင်လို့၊ တော်သိ တတ်နေတဲ့လူက ပြောတိုင်းမယုံတတ်သလို ယုံတိုင်း ဘဝကို မပုံတတ်ဘူး၊ မြေးကို ဘွားက စိတ်ချချင်က အဲဒါပဲ၊ ဒါမှ မြေးမေမေလို မဖြစ်မှာ”

မေမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘွားရင်မှာ ခံစားနေရသည့် နာကြည်းခြင်း၊ နှမြောခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းတွေက အခုချိန်ထိ ဘွားနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာက နက်ရှိုင်းနေဆဲဆိုတာ အရိပ် နားလည်သည်။

“ရွှေမရှိ၊ ငွေမရှိဘဝက စိတ်ညစ်စရာကောင်းသလို ရွှေမရှား၊

ဝိုးဝိုးတပေ

ငွေမရှားဘဝကလည်း အန္တရာယ်များတယ် မြေး၊ ဘယ်လိုလူက သိုက်တူးမလဲ၊ ဘယ်လိုလူရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အနှစ်ရှိလဲ၊ ဘယ်အတိုင်း အတာထိ ကြောက်စရာကောင်းလည်းဆိုတာ အပေါ်ယံအနေအထားကိုပဲ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားလို့မရတာတွေ အများကြီးပဲကွယ်”

“လူစိတ်က သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အပြင်မှာ ပြောနေတာတစ်မျိုး၊ သူတို့စိတ်ထဲ တွေးခေါ်ကြံစည်နေတာက တစ်မျိုး ဆိုတော့ အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ”

“မြေးမေမေ မိုက်ခဲ့၊ မှားခဲ့တာ လူတွေကို အယုံလွယ်လို့လေ၊ စိတ်နုတယ်၊ နှလုံးသားက ဖြူတယ်၊ အဖြူရောင်ဆိုတော့ ဆေးစက် ကျရာ စွန်းတာ သဘာဝပဲ”

မေမေက ဘွားလောက် မခက်ထန်။ မာကျောခြင်းမရှိသော နှလုံးသားပိုင်ရှင်။ အချစ်တစ်ခုကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ဘဝ။ အချစ်ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။

“အယုံလွယ်တော့ ဘဝပျက်တာပဲ မြေး၊ အဆိုးဆုံးက သနား တတ်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့သူ၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ကွာတဲ့သူကို ချစ်မိ၊ ကြိုက်မိတော့ ရင်နာပေမယ့် ထားလိုက်ပါဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာအောင် လုပ်လို့ရတယ် မြေး၊ အောက်တန်းကျတာ၊ စာရိတ္တနိမ့်ကျတာက ပြန်ပြင်လို့ကို မရတာ”

ဝိုးဝိုးတပေ

“ဘွားက ခက်ထန်တယ်၊ မောက်မာတယ်တဲ့၊ ဒီအတွက် လက်စားချေနည်းက မြေးအမေကို စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် ဆက်ဆံခဲ့တာလေ၊ ပစ္စည်းမဲ့၊ ပညာမဲ့ ယောက်ျားတွေက မိန်းမ တစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်တဲ့နေရာမှာတော့ အစွမ်းက အပြည့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မြေးအလှည့်ကျရင် ကိုယ်ရွေးမယ့် လက်တွဲဖော်က ပစ္စည်းရှိ၊ ပညာ ပြည့်ဝ၊ စိတ်သဘောထား ကောင်းရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ဖို့မလိုဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်မိတာနဲ့ အဲဒါ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရှုံးဖို့ ခြေလှမ်း စခြင်းပဲ”

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဘဝသင်ခန်းစာတွေကြောင့် ဘွားရဲ့ အတွေ့အခေါ်၊ အယူအဆ ဒဿနတွေက ဆန်းနေပေမယ့် အမှန်တရားတွေ ဖြစ်နေတာ ငြင်းမရ။

“နှလုံးသားဆိုတာ ချစ်တတ်တာ ကောင်းပေမယ့် ဘဝရှင်သန်မှု အတွက် မရှိမဖြစ် ရှိနေတာဆိုရင် ပိုမှန်တယ်လို့ ဘွား ထင်တယ်”

အရိပ်ကို ဘွားက သူ့ခံစားချက်နှင့်ယှဉ်သော စကားတွေနှင့် ဆိုဆုံးမခဲ့သည်။

“ဘွားပြောတာ ကြားရဲ့လား မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့... အရိပ် နားထောင်နေပါတယ် ဘွား”

“မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ဒါ ရှေ့ပြေးတွေ့ဆုံခြင်းနော် မြေး၊ အဝတ် အစားကအစ အပြောအဆိုအဆုံး မင်္ဂလာရှိပါစေ”

“စိတ်ချပါ အဘွား”

ကတိပေးခြင်းအဆုံးမှာ ဘွားရဲ့ သာဓုခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဘယ်လောက်အနေကြသည်ဖြစ်စေ ဘွားအကျင့်၊ ဘွားရဲ့စရိုက်ကတော့ အမြဲတမ်း မြန်မာဆန်သည်။ မြန်မာ ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဆံထုံးခန့်ခန့်ထုံးကာ ကနေဒါနိုင်ငံရဲ့ ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်) ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ကမ္ဘာကသိအောင် ဘွားက ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဘွားမရှိ တော့လည်း ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ကြီးရဲ့ ဆက်ဆံသူက သူမ ဖြစ်လာမှာမို့ ဘွားက သူ့အကြိုက်၊ သူ့စတိုင်(လ်)အတိုင်း အရိပ်ကို ပုံစံသွင်းပေး ခဲ့၍ အရိပ်ကိုယ်တိုင် ဘွားရဲ့ကိုယ်ပွားလေး ဖြစ်ခဲ့ရသလို ဘွား စီမံသမျှ ခေါင်းညိတ်တတ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သတို့သားလောင်းက ကနေဒါမှာ F.R.C.S လာယူထားတာ မြေး၊ အသက်ကျတော့ ဘွားမြေးနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဘဲ၊ မျိုးရိုးသန့်ပေမယ့် မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ မချမ်းသာဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းတောင့် ဆင်းရဲထဲက မဟုတ်ဘူး”

အချစ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလောက် အရေးမပါဟု ခံယူထားသော အရိပ်က ဘွားရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေထဲမှာ အားလုံး ခေါင်းညိတ် ပျော်ဝင်နေခဲ့တာ အဘွားကို ချစ်လို့၊ ဘွားရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ရိုးသားစွာ လက်ခံခဲ့ခြင်းအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ နောင်တမရှိခဲ့တာ သေချာသည်။

အခန်း (၄)

“ဟာ... ဟိတ်”

“ဘုတ်”

“အင့်”

“ဟာ... သွားပြီ”

အဝါရိပ်တစ်ရိပ် ဘုန်းသစ္စာရင်ခွင်ထဲ အင့်ခနဲ အိန္ဒြေမွှေးမြွှာ ပစ်ဝင်လာတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ လက်ထဲက ခုန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေသော လက်(ပ်)တော့ကို အမိအရ ပြန်ဖမ်းရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်လာသည့် အဝါရောင်အရိပ်ကို ဘုန်းသစ္စာ ပခုံးနှင့် စောင်းတိုက် မိသွား၍ အဝါရောင်အရိပ်မှာ အင့်ခနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ပြန်ထွက်သွားသည် အထိ အဖြစ်အပျက်က ပြင်းထန်မြန်ဆန်သွားသည်အထိ ဘုန်းသစ္စာ အာရုံက သူ့လက်(ပ်)တော့ဆီမှာသာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ဦးမိုးတပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၆

“ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

ချိုမြသောအသံ၊ လှပသောမျက်နှာနှင့် ဒေါသဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်စိရှေ့က မိန်းမလှလေးကို နေသားကျသွားပြီဖြစ်သည့် လက်(ပ်) တော့လေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း သူ့ရှေ့မှာ လဲနေတာကို ကြည့်လိုက် သည်။ မြင်မြင်ချင်း ရယ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားလို့တွေးရင်း ဘုန်းသစ္စာမျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားသည်။

ကြည့်ပါဦး။ ဘုန်းသစ္စာမျက်စိရှေ့မှ မိန်းမလှလေးက ဘိုးတော် ဘုရားခေတ်က ဝတ်စုံတွေနှင့် နှစ်ထောင့်ဆယ့်နှစ်ထံ ရောက်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဒေါသထွက်နေပေမယ့် လှနေသည်။ ရှေးဆန် ပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“ဆောရီး”

“ဘာရှင်”

“ဆောရီးလို့ ပြောတာလေ”

ပြောရင်း သဘောကျစွာ ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စနှင့်အတူ သူ့မျက်စိရှေ့က အဝါရောင်ရင်ဖုံး၊ အဝါရောင်ချိတ်လေးနှင့် မိန်းမလေး ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကို ဘေးခွဲပြီးတာ၊ ဘီးခြပ်ပြားကြီးမို့ ပြောင်သောနဖူးပေါ် အရုပ်ဆိုးတာ ပုံမကျပန်းမကျ။ နားမှာ သစ်ခွအဝါ ကားကားကြီးတစ်ပွင့် ထိုးပန်ထားတာကလည်း ဖက်ရှင်အမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် တကယ့် ရယ်စရာဖြစ်နေ၍ ကြည့်နေရင်း ဘယ်ဆီမှ

ဦးမိုးတပေ

မထိန်းနိုင်ဘဲ အသံထွက်၍ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်ဖြစ်သွားတာကိုတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ရှင် လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

လဲနေတာကိုလည်း မထူး။ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မကူရုံမက သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာ ပုံပန်းမကျ လဲနေသည့် အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်သူ ကြောင့် အရိပ်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နှင့်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ထအရပ်မှာ ခြေထောက်က မျက်ခနဲဖြစ်သွား၍ ညည်းသံ သဲ့သဲ့ အရိပ် နှုတ်ဖျားက သူ့အလိုလို ထွက်သွားသည်အထိ အရိပ် ရှေ့က လူက မလှုပ်မယှက်ရပ်ပြီး အရိပ်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့် နေဆဲဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်ထွားထွား၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် လူချောတစ်ယောက်။ မျက်လုံးတွေက အရိပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေပုံက မုန်းစရာ။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခဖြစ်နေသည့် အရိပ်ကို တစ်ချက် ဝင်မကူ။

“ရှင် လူမဟုတ်ဘူးလား”

“ဗျာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို နတ်လိုတော့ တစ်ခါမှတော့ မထင်သေးဘူး၊

ဝိုးဝိုးတပေ

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ပုံစံက နတ်သားနဲ့ တူနေလို့လား”

“ဟွန်း... သူ့ကိုယ်သူများ နတ်သားတဲ့၊ တော်ရုံဘဝင်မြင့်ပါ ရှင်၊ ဒီမှာ ရှင်မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ဘာတစ်ခုမှ မကူဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတာ လူယဉ်ကျေးအလုပ်လား”

“ဆောရီး... ကိုယ် မင်းကို မကူတာ တမင်ရိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လက်ထဲက လက်(ပံ)တော့ မင်း ဝင်တိုက်တာနဲ့ လွှတ်ကျမသွားစေချင်လို့ ဂရုစိုက်နေရတာနဲ့ မင်းကို မကူညီနိုင်တာ”

ထိုစကားကို ဘုန်းသစ္စာ ပြေလည်စွာ ပြောနေပေမယ့် သူ့ အကြည့်တွေကတော့ အခုချိန်ထိ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေသည့် မိန်းမလှလေး မျက်နှာမှာသာ စူးစိုက်တည်ရှိနေသည့်အတွက် အရိပ် သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။

“ဟွန်း... ရုပ်ကိုက မုန်းစရာ”

“ချစ်စရာကောင်းတာ မသိသေးလို့ပါဗျာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘာမှ ... ”

ပြုံးနေသည့် ဂန္ဓာချောချောကို ဒေါသမျက်စောင်းနှင့် ပစ်ခွင်းရင်း အရိပ် သူ့ က ခြေကိုဆောင့်အထွက်မှာ မခိုင့်တခိုင် ပန်ဆင်ထားသည့် သစ်ခွံ၊ “ခနဲ ပြ” ကျသည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ၊ မ

ဘုန်းသစ္စာ လှမ်းအော်ပေမယ့် အရိပ်က နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းလျှောက်သွား၍ ဘုန်းသစ္စာကပဲ အရိပ်ခေါင်းမှ ကျကျန်ခဲ့သောပန်းကို ကောက်ယူပြီး ပန်းသခင်မကို သဘောကျစွာ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သည်။ မည်းနက်ရွှန်းစက်နေသည့် မျက်လုံးတွေက မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် ဆေးမကူ၊ ကိရိယာလွတ်နှင့် ပါးမို့တွေ ရဲတက်လာသည်အထိ သူ့ကို ရန်စွာနေပုံလေးကအစ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိ ရွှန်းစက်စွာလှနေတာ ဘုန်းသစ္စာစိတ်ထဲ အမှတ်ထင်ထင် စွဲကျန်ရစ်သည်။ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းအပြင်အဆင်တွေကိုသာ ပြောင်းလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်သူမှ လိုက်မမှီသည့် အလှနတ်သမီးတစ်ပါး အဖြစ် စိတ်ကူးနှင့် အသွင်ပြောင်းကြည့်ဖြစ်တော့ ကျေနပ်သောပီတိဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စ လက်ခနဲ တောက်သွားသည်။

သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲရှိနေသည့် အလှနတ်သမီးဆိုတာ သူမပဲလို့ စိတ်ထဲက သိစိတ်က သူ့ကို လာလက်တို့သည်။ သူမ ဘယ်သူမှန်း လည်းမသိ။ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေတာပဲ သိသည်။

“တူ... တူ... တူ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့် လျှောက်လာတုန်း ဘုန်းသစ္စာ ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“အခုချိန်ထိ မလာသေးဘူးလား ဘုန်းသစ္စာ၊ ဒီမှာ လူတွေ

ဦးဦးစာပေ

စုံနေပြီ”

“သိပ်လောမကြီးနဲ့လေ မမ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ရောက်ဖို့ ငါးမိနစ် လိုသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲကို အခုပဲ စလိုက်တော့ ဘုန်းသစ္စာ၊ အားလုံးက ဒီရိုးပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာ မင်းလည်း အသိပဲ”

“အိုကေ... မမ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်”

လက်ထဲကဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး မြူးကြွသော တေးဂီတ၊ လှပသစ်ဆန်းသော အပြင်အဆင်၊ နုနယ်ငယ်ရွယ်သော ရုပ်သွင်တို့၏ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း တင်ဆက်မှုအောက် မှာ ပရိသတ်လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွား၍ မမနှင့် သာယာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဦးဦးစာပေ

အခန်း (၅)

သွင်ခန့်လူ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ငါးမိနစ်ခန့် အချိန်က လိုနေတာတွေ့ရ၍ စိတ်ကို လျော့လိုက်ချိန်မှာ သွင်ခန့်လူ ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲ့လို”

“မောင်... ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ၊ နုထွေး ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး မောင်”

“ဪ... နုထွေး”

တစ်ဖက်အသံရှင်က နာကြည်းကြေကွဲမှုတွေနှင့် ငိုသံပလုံးပထွေးဖြစ်နေချိန်မှာ သွင်ခန့်လူအသွင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုတွေနှင့် ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်မှာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ နုထွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် သူ စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။

စိုးစိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၃၅

“ဆောရီး... နုထွေး”

“နုထွေး ကြားချင်တာ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူး မောင်”

“ကိုယ် တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် နုထွေး၊ ဆေးခန်းမှာ ကိုယ် မထိုင်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ် တခြားဆေးခန်းတစ်ခု ပြောင်းထိုင် ဖြစ်သွားတာကလည်း နုထွေးကို အားနာတာကြောင့်ပါ”

“အားနာတယ်... ဟုတ်လား၊ အဟင့်... ဟင့်... မောင့်လိုလူ နှုတ်ဖျားက ဒီစကားမျိုးကြားရတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ၊ ဘာလဲ... မောင်၊ နုထွေးထက်သာတဲ့ စပွန်ဆာရသွားလို့ နုထွေးကို ခွာသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ နုထွေးကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ မြင်တာ... မြင်တာ၊ ရှင့်အတွက် ကျွန်မသုံးပေးခဲ့ရတဲ့ငွေတွေ ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ ရှင် အသိဆုံး၊ တိုက်ခန်းအတွက်၊ ကားအတွက်၊ ရှင်ထိုင်ချင်တဲ့ ဆေးခန်းအတွက် ကျွန်မ ပေးခဲ့ရတာတွေကို ရှင်က ဒီနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ရှင်လိုချင်တာ၊ ရှင်ရချင်တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းဆို ခဲ့တုန်းက ကျွန်မကို အားနာပါတယ်လို့ တစ်ခုမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“အရင်တုန်းက မပြောပေမယ့် အခု ပြောနေပြီပဲ၊ မင်းဆီက နောက်ထပ် ကိုယ် ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း”

စိုးစိုးစာပေ

ဘာမှ ပြန်မပေးနိုင်တော့ဘူး နုထွေး... ဆောရီး”

တစ်ဖက်က စူးခနဲအော်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ဖုန်းကို စက်စက် ပစ်လိုက်သေးသည်။ ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေ ကြုံလာတာ အခုမှမဟုတ်။ သွင်ခန့်လူ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် သူ နင်းတက်ခဲ့ရသည့် လှေကားတွေထဲမှ လှေကားတစ်ထစ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆိုတာ အများအပြားမှာ ရုပ်ချော၊ သဘောမနောကောင်း၊ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ဝင်ဝင် ပညာတတ်လူပျိုဆရာဝန် နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်လောကမှာ သွင်ခန့်လူက ဆေးကုသရာ၌ နာမည်ကြီး။ သွင်ခန့်လူရဲ့ အပြုံးတစ်ဖက် ကြောင့် ရောဂါတစ်ဝက် သက်သာသည့်လူများတွေ ရှိသလို သွင်ခန့်လူ အပြုံးကိုမှ မမြင်ရရင် မနေနိုင်သူတွေလည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြည့်နေသည်။

အချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတိုးတက်ရေးကို ဖျက်ဆီးတဲ့ အဆိပ်ဝမ်းမျိုးပဲဟု သူက ခံယူထားသည်။ အချစ်ကြောင့် စွမ်းအင်တွေ ရှိသည်။ အချစ်ကြောင့် စွန့်စားရသည်ဆိုတာ ရူးမိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့အတွေးအခေါ်က လာသည်။ ပညာဂုဏ် တကယ်ရှိတဲ့လူက အဲဒီ တန်ခိုးရှိတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အချစ်ကို သူ့ဘဝသူ့ အအောင်မြင်ဆုံး၊ အတောက်ပ အလင်းလက်ဆုံး လူတစ်ယောက် အားကျအထင်ကြီးစိတ် ဦးညွတ်စေမယ့် ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်

နိုင်ရမည်။ အဲဒါ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာပေါ်မှာ ထားတဲ့ သူ့ခံယူချက် ဖြစ်သည်။ လောကနိယာမမှာ နှလုံးသားရှိရင် ချစ်တတ်မည်။

ဒါကို သူ မငြင်း။

သို့သော် အချစ်အပေါ် တွေးမြင်ထားသည့် ခံစားချက်၊ ခံယူချက် မြင်းကြတော့ သွင်ခန့်လူက တခြားသူတွေနှင့်မတူ။ သူ့အချစ်ကို လိုချင်သူတွေကို သူက သူ့အချစ်ကို ရက်ရောစွာ ပေးအပ်သလို သူ အလိုချင်၊ အတောင့်တဆုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မား၍ အများက အားကျငေးယူရသော ဘဝအနေအထားဖြစ်အောင် တစ်ဖက်မှ သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးက တာဝန်ယူဖြည့်ဆည်းနိုင်ရမည်။ ဒါ သူ့သဘောထား၊ သူ့အယူအဆဖြစ်သည်။

အချစ်သားကောင်တွေကလည်း သွင်ခန့်လူအချစ်ကိုမှ မရရင် သေတော့မည့်သူများအဖြစ် သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတတ်ကြသူများ ဖြစ်၍ သွင်ခန့်လူအချစ်သာ ရမည်ဆိုလျှင် ဘာပဲလုပ်ပေးရ၊ လုပ်ပေး ဆိုသူတွေချည်းဖြစ်၍ သူ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မညစ်ခဲ့ရ။ ထိုအခါ မျိုး၌ သွင်ခန့်လူက ပန်းတွန့်ပြီး ပြုံးတာက ဘာလောကလုံးကို ထိမထင် အပြုံးဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ အထင်မကြီး။ အထင်ကြီး စရာဟုလည်း မမြင်။ သူ့မျက်စိထဲမှ မိန်းမမှန်သမျှ အတူတူဟုသာ ခံယူထားသည်။ ပညာတတ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာမတတ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်

အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အားလုံးရှုံးနေကြသူတွေဟု ထင်သည်။
မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားထဲကို အချစ်ဆိုသည့်အရာ
ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် အမှားအမှန် ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

သူလိုချင်တာ၊ သူ သဘောကျတာလည်း ဒါပဲ ဖြစ်သည်။
ငွေမရှိသည့် ဘဝကြီးကို ရွံသည်။ မုန်းသည်။ ခါးသီးသည်။ သွင်ခန့်လူ
အမုန်းဆုံးနှင့် မကြည့်ချင်ဆုံး၊ မကြားချင်ဆုံးက ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ့မိဘတွေက ပညာတတ်ကြသည်။ မျိုးရိုးကောင်းသည်။
စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းရှိပေမယ့် ငွေမရှိ။ ငွေမရှိတော့ ဘယ်နေရာ
အသုံးမဝင်။ ဒီကြားထဲ အဖေက နာတာရှည် လူမမာဖြစ်တော့ ပိုဆိုး
သည်။ သွင်ခန့်လူ စာတော်ပေမယ့် မိဘတွေက သေချာပြုစုပျိုးထောင်
ပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။

ထိုအချိန်မှာ ငွေလိုနေသော သွင်ခန့်လူနှင့် ငွေပိုနေသော ဒေါ်နန်း
ချယ်ရီတို့ တွေ့ကြသည်။

ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ သင်းပျံ့ထုံအိသော ပန်းရန်တစ်မျိုးနှင့်
နေထိုင်ကောင်းရုံ အအေးဓာတ်က ပျံ့ပွဲလေး ပြေးနေ၏။ အိပ်စက်သော
မွေယာပေါ်တွင် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သွင်ခန့်လူလက်မောင်း
ထက်မှာ ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်နေသူက သွင်ခန့်လူ၏ ချစ်မမကြီး

ဒေါ်နန်းချယ်ရီ။ သွင်ခန့်လူနှင့် အသက်ချင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ကွာပေမယ့်
မမကြီးမှာ သွင်ခန့်လူအကြိုက်တွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ မမအစီအစဉ်တွေကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“မမကိုရော”

“သိပ်ကြိုက်လွန်းလို့ ဟောဒီလို... ဟောဒီလို...”

“ဟေ့... မောင်”

“ခစ်... ခစ်”

အသည်းခိုက်မတတ် မြူးကြွသော ခံစားချက်ပီတိများဖြင့် မြူးမြူး
ကြွကြွလေး ရယ်မောလိုက်သည့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွင်ခန့်လူရင်ခွင်ထဲ
မှာ တကယ့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးမလေးတစ်ယောက်လို ရွှက်စော
ပြင်းစွာ ရှိနေသည်။ တစ်လောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေ
သလို စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ပြုမူနေထိုင်ခွင့်ရ၍ ဤခရီးမှာ
အပျော်ကြီး ပျော်နေသူက ဒေါ်နန်းချယ်ရီတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊
သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ချစ်မမကြီးစိတ်ကြိုက် သူ့ကို အသည်းစွဲ
နေစေမည့် နည်းပေါင်းစုံသုံး၍ အချစ်စစ်ခင်းနေခြင်းထဲမှာ သူ ရရှိမည့်
အကျိုးအမြတ်တွေ အများကြီးပါသည်။

ဒီကအပြန် သူပိုင်ဆိုင်ရမည့် သိန်းထောင်ကျော်တန် ကားကြီး
အကြောင်း တွေးမိတိုင်း သွင်ခန့်လူ ရင်တွေခုန်နေသည်။

“မမတော့ မောင်နဲ့ မခွဲချင်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် မမမှာက...”

“တော်ပြီကွယ်။ ဒီအချိန်မှာ တခြားအကြောင်းတွေ မမ မကြားချင်ဘူး။ မောင်နဲ့ မောင်အချစ်အကြောင်းပဲ မမ တွေးနေချင်တယ်”

“တွေးနေရုံပဲလား၊ ဒီလိုရော မနေချင်ဘူးလား”

“အို... မောင်၊ တော်ပြီကွယ်”

“အခုမှ မရဘူး”

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်ဟာလေ တကယ့်ကို နားသိုးကြီးပြတ်လေးပဲ သိလား”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ပါးစပ်က ထိုသို့ပြောသော်လည်း လူကိုယ်တိုင်ကမူ သွင်ခန့်လူ ပြုသမျှ နုလျက်။ သွင်ခန့်လူကြမ်းလျှင် သူက လိုက်ကြမ်းသည်။ သွင်ခန့်လူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်းပင်။ ရေကာတာဆီးထားသော မြစ်ရေကဲ့သို့ သူ့အချစ်တွေကို တားရိုးကျိုးကျ သလို အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းပစ်သည်။ တစ်ယောက်၏ ပညာစွမ်းဖြင့် တစ်ယောက်ကို အစွမ်းကုန် ညှိနေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝါရင့်၊ ပညာရင့်သူများဖြစ်၍ တစ်ယောက်အလိုဆန္ဒကို တစ်ယောက် သိနားလည်ထားခြင်းကြောင့် လိုချင်သည့်ပန်းတိုင် အရောက် သွားရခြင်းကို ဒေါ်နန်းချယ်ရီရော သွင်ခန့်လူပါ အထူး နှစ်သိမ့်ကျေနပ် ကြည်နူးနေကြသည်။

ဦးဦးစာပေ

“မောင်”

“ဟင်”

“မမတို့ ဒီလို အမြဲတွေ့ကြမယ်နော်”

“မမသဘော”

“အဲဒါကြောင့် မောင်ကို ချစ်တာ”

သွင်ခန့်လူက ဘာမှမပြောဘဲ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ၏ရင်ခွင်ကို သူ့ခေါင်းနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဓွေယမ်းပစ်လိုက်တော့ သူမက သွင်ခန့်လူကိုယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယုယကြင်နာစွာ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မဝနိုင်။

“မောင် မမကို ချစ်လား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် လက်ထပ်ကြမယ်လေ”

“ဗျာ...”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီစကားကြောင့် သူမရင်ခွင်မှာ ခေါင်းအုံးအိပ်နေသည့် သွင်ခန့်လူ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ လက်မောင်းပေါ် မှီအုံးထားသော သူ့ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားသည်။

“မမ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မမတို့နှစ်ယောက် အခုလို အမြဲ ပျော်နေနိုင်အောင် စဉ်းစား”

ဦးဦးစာပေ

မိလို့ပါကွယ်”

“အခုလည်း ပျော်နေနိုင်သားပဲ မမရယ်”

“မောင့်ကို စိတ်မချဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မမအပြင် မောင့်မှာ နောက်တစ်ယောက် တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီစကားကြောင့် သွင်ခန့်လူ ပြုံးလိုက်သည်။ သူလိုချင်တာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အချစ်ကို အသည်းစွဲနေဖို့၊ သူလိုလူကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေဖို့ဆိုတာ သူ့ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ သူ့ပညာ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ချစ်တမ်းကစားပြီး သူလိုချင်တာ ရယူပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သွင်ခန့်လူအချစ်ကိုမှ မရရင် သေရပါတော့မည် ဆိုသူတွေ။ သွင်ခန့်လူမျက်နှာ၊ သွင်ခန့်လူအသံ၊ သွင်ခန့်လူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ အထိအတွေ့ အကြင်အနာတွေထဲမှာ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ကြသည့် သားကောင်တွေ အားလုံး သွင်ခန့်လူစိတ်ကြိုက် အသုံးချခဲ့သည်။ လူကိုယူသည်။ ငွေကိုယူသည်။ ရွှေကိုယူသည်။ အားလုံး သူ့စိတ်ကြိုက် ဆော့ကစားနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ဘက်က ပေးဆပ်ထားရသည့် စကားက နှစ်လုံးတည်း ဖြစ်သည်။

ထိုစကားက မိန်းမသားတိုင်း သည်းခြေကြိုက် အချစ်ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။ သူတို့ အလိုချင်အတောင့်တဆုံး အယူအယ၊ အကြင်နာတွေကို သူလိုချင်တာ မရမချင်း မိန်းကလေးတွေနှလုံးသား အရည်ပျော်စေသည့် အထိမာယာတွေသုံးပြီး သွန်ချပေးခဲ့သည့် သွင်ခန့်လူ။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိသော သူ့အချစ်ထဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ညည်းငွေ၊ စိတ်ပျက်လာပြီဆိုလျှင်တော့ ဘယ်သူ့အချစ်၊ ဘယ်သူ့သစ္စာမေတ္တာကိုမှ မထောက်မညှာ။ ရက်စက်စွာ ဖြတ်တောက်ရာမှာလည်း နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ပြော”

“မမကို ထားမသွားရဘူးနော်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ခွင်ထဲအမြဲ သိမ်းထားချင်တာ”

“ဒါနဲ့များကွယ်”

“နေဦး မပြီးသေးဘူး”

“ဘာလဲဟင်”

“မမ မကြားဖူးဘူးလား၊ ခိုးစားတဲ့သစ်သီးက ပိုချိုတယ်ဆိုတာ လေ၊ အတူနေရရင် ဒီလိုပျော်စရာ ကောင်းချင်မှကောင်းမှာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မမ သဘောပေါက်လား”

သွင်ခန့်လူစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ၏ မိတ်ကပ်မျက်နှာမှာ

ပိုပြီးသွားသည်။ အသက်ကြီးပေမယ့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အလှအပတွေက ထင်သလောက် မပျက်စီးသေး။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သူ မုဆိုးမ တစ်ယောက်အတွက် ဒီလို ချစ်တမ်းကစားဖော်တွေကို အချိန်မရွေး စိတ်ကြိုက်ဝယ်ယူနိုင်ပေမယ့် သွင်ခန့်လူအပေါ်မှာတော့ တစ်ခြားသူ တွေနှင့်မတူသော စွဲလမ်းမှုတစ်မျိုးရှိနေတာ ဝန်ခံသည်။

သားကြီး၊ သမီးကြီးတွေ ရှိနေရုံမက ချွေးမတွေ၊ သမက်တွေ ရှေ့မှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်လောက်အောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ ပေမယ့် သွင်ခန့်လူကိုကြတော့ အပိုင်သိမ်းထားချင်စိတ် ဖြစ်လာတာ ဒါပထမဆုံးဖြစ်သည်။

“မောင့်သဘောပါကွယ်”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီ တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။ မလျှော့လို့လည်း မရ။ သွင်ခန့်လူကို စ၊မိတ်ဆက်ပေးသည့် စင်သီယာကိုယ်တိုင်က သွင်ခန့်လူဆိုသည် လူချောလေးနှင့် ပျော်ချင်ရင် တခြားအကြောင်းတွေ မပြောပါနှင့်။ သူလိုချင်တာပေး၍ သူထံမှ အကြင်နာ အယုအယနှင့် ပျော်အောင်နေပါဟု ကြိုပြောထားသည်။

အသည်းစွဲနေသည့် သူ့အချစ်ကို အပိုင်လိုချင်ခြင်းက ဒေါ်နန်း ချယ်ရီ ရူးမိုက်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း သိသည်။ တကယ် မဟုတ်မှန်းသိသည့် သူ့အညှ၊ အချွဲ၊ သူ့အလိမ်အညာထဲမှာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အသည်းနှလုံးတွေ အရည်ပျော်ခဲ့ရတာတော့ သူမ

ကိုယ်တိုင်လည်း မတတ်နိုင်။

“မောင့်အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့သူကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲကွယ်”

“ဒါဆို မမကိုယ်တိုင်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးပေါ့”

“ဘယ်လို”

“အခုပဲ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို မမပိုင်နေပြီလေ”

“သိပ်စကားတတ်တဲ့ မောင်ကွယ်”

ဆယ်ကျော်သက်မလေးလို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်လိုက် သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွင်ခန့်လူကို သူမ ကျေးဇူးတင်သည်။ သူနဲ့ တွေ့ပြီးနောက်မှာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အထီးကျန်ဘဝက တစ်မျိုးပျော်စရာ ကောင်းလာသည်။ ပူဇွေးတက်ကြွလာသည်။ သွင်ခန့်လူနဲ့ တွေ့ရမည့် နေ့တိုင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုအပြည့်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ပြုံးပျော်နေရသည်။

အလုပ်သဘောအရ ခရီးထွက်ရမည်ဟု မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်း ထဲ အသိပေးပြီး သွင်ခန့်လူနှင့် အပျော်ကြီး ပျော်ခွင့်ရအောင် ဒေါ်နန်းချယ်ရီကိုယ်တိုင် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။ တကယ်လည်း ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ လုပ်နေသလို ကိုယ့်အတွက် ပျော်စရာ အချိန်လေးတွေလည်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် ဖန်တီးထားနိုင်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းကြသည်။

နောက်တပ် တွေဆုံမည့်နေရာကို ချိန်းကြသည်။

“ဒီမှာ မောင့်အတွက်”

“သင့်မယူ မမ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွင်ခန့်လူအတွက် ကားသောတစ်ခု ပေးသည်။ သွင်ခန့်လူက မငြင်းပဲ လှမ်းယူသည်။

“မမ သွားတော့မယ်”

သွင်ခန့်လူပါးကို ဖွဖွနမ်းပြီး ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ဟိုတယ်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ကားသောကိုသိမ်းပြီး သွင်ခန့်လူ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟဲလို”

“ထက်လား... ကိုယ်ပါ”

“လွမ်းလိုက်ရတာ ကိုရယ်”

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးအသံက ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်ရောက်မယ်၊ ထက် လာကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

“ကိုကို ချစ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘက်က ဖုန်းကို အရင်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်တွေ့နေရသော အပြာရောင်တောင်တန်းကြီးများကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်မိသည်။ ဟိုးအဝေးမှာ ငှက်တစ်အုပ် ကောင်းကင်လွင်ပြင်အတိုင်း လေဟုန်စီး၍ ပျံသန်းနေ၏။

ငှက်ဆိုတာ အမြင့်ပျံသန်းရင်း သေကြရသည့် သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ။ လူဆိုသည့် သတ္တဝါကရော။ အမြင့်ဆုံးဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ စွမ်းအားရှိသမျှ ကြံစည်စိတ်ကူး အားထုတ်ရင်း သေကြသည့် သတ္တဝါဟုဆိုလျှင် သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် အမြင့်ဆုံးဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေသည့်လူ။

သူ လျှောက်သည့်လမ်းမှာ မှားနေမှန်းသိပေမဲ့ တစ်ခါမှ နောင်တမရ။ ခါးသီးသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံထဲမှာ ဖြတ်သန်းကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဝီပီ ငွေအတွက်ဆို သူ့နှလုံးသားကိုရော၊ သူ့ဘဝကိုပါ ရဲရဲခံပဲ ပေးဆပ် နှယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သူ့အတွက် သူလိုချင်တာရနိုင်သည့် ရတနာသိုက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သွင်ခန့်လူအတွက် လက်မလွှတ်နိုင်သလို ဒေါ်နန်းချယ်ရီအတွက်ကြတော့ သူလိုချင်သည့် သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနိုင်သူအဖြစ် သွင်ခန့်လူလိုချင်တာ ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပေးအယူမျှခဲ့ကြသည်။

နိုင်ငံခြားကျောင်းသွားတက်ဖို့ အစီအစဉ်ကိုလည်း ဒေါ်နန်းချယ်ရီ

၏ အစီစဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကနေဒါကို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ကိုယ်တိုင်လိုက်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးမမြင် လေမမြင် အပျော်ကြီး ပျော်လိုက်ကြသည် ပြောစရာ မရှိ။

မမက မောင်လေးနားက မခွာသလို မောင်လေးဖြစ်သူကလည်း မမနားက မခွာနိုင်။ နိုင်ငံခြားရောက်တော့ သွင်ခန့်လူ အမြင်ပိုကျယ်လာ သည်။ လုပ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပိုများလာသည်။ သူ ဖြစ်ချင် တာ ဖြစ်ဖို့၊ သူလုပ်ချင်တာတွေလုပ်ဖို့ သွင်ခန့်လူမှာ ငွေလိုသည်။ သူ လိုချင်သည့်ငွေကို ထုတ်ပေးနိုင်သူက တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ထိုသူက ဒေါ်နန်းချယ်ရီ။

ဒေါ်နန်းချယ်ရီကလည်း ဒါကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိ၍ လည်း သွင်ခန့်လူကို ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း သူ့ဆန္ဒတွေ ဖြည့်ဆည်းပို့ လှပသေသပ်စွာ ကြိုးကိုင်ဆော့ကစားသည်။ အများအမြင်မှာတော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီနှင့် သွင်ခန့်လူကို သားအမိဟု ထင်ကြသည်။ သူတို့က လည်း တခြားသူတွေအားလုံး ထင်သည့်အတိုင်း ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြ နေကြသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ဖြေရှင်းချက် မထုတ်။

နေရာသစ်၊ နယ်မြေသစ်၊ လူသစ်ထဲမှာ ပျော်သလိုနေရင်း ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွားလိုက်လာလိုက်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံခြားခရီးကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို ပြေးနေခိုက်မှာ သွင်ခန့်လူနှင့် မိနာဆိုသည့် ကနေဒါသူ မိန်းမချောလေးတို့ ငြိမ့်ကြသည်။ မိနာက သွင်ခန့်လူထက်

ငယ်သည်။ ချောသည်။ နုနယ်သည်။ သူ့အလိုလိုက်သည့်နေရာမှာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီထက်ပင် ပိုသည်။ ထိုသတင်းကို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ကြား တော့ သွန်ခန့်လူထံ ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ရန်တွေ့သည်။ ပြဿနာ ရှာသည်။ သွင်ခန့်လူ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြ၍မရသဖြင့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီနှင့် ရန်ဖြစ်စကားများပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့သည်။

မိနာနှင့်အတူ သွားနေတော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အသည်းဆတ်ဆတ် ခါနာသွားသည်။ သူပေးတာယူ၊ သူကျွေးတာစား၊ သူဆင်သမျှနှင့် ကျေနပ်ရသူက သူ့ကိုပစ်ပြီး တခြားသူနောက် ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်သွားတော့ ဒေါ်သနှင့် ပေါက်ကွဲသည်။ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် သွင်ခန့်လူအပေါ် စွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်၍ ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး အနုနည်းဖြင့် သွင်ခန့်လူ သူ့ဆီပြန်လာအောင် စီစဉ်သည်။

သွင်ခန့်လူလို လူတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးပြန်ခေါ်လို့မရတာကို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ သိထား၍ သူ့အင်မတန်လိုချင်သော အခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးမည်ဆိုမှ သွင်ခန့်လူက ဒေါ်နန်းချယ်ရီရင်ခွင် ပြန်ဝင်လာသည်။

“မမကိုချစ်ရင် မိနာကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါကွယ်၊ မောင် တခြားသူနဲ့တွဲနေတာ မမ မကြည့်ချင်ဘူး”

“မမသဘော”

“ကတိနော်”

“ကတိ”

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ မောင်၊ ဒါကြောင့် မမက ဟောဒီက မောင်မောင်ကို အသည်းစွဲ ချစ်နေရတာ”

“မောင်ကလည်း မောင်ချစ်တဲ့မမကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“မောင်ရယ်”

ချစ်မမကြီးသဘောကို နောကျေနေသည့် သွင်ခန့်လူက ချစ်မမသဘောကျ သည်းသည်းလှုပ်အချစ်တွေနှင့် အထပ်ထပ် ဂုဏ်ပြုလိုက်တော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ သွင်ခန့်လူ အကြင်နာရေစီးထဲ ပျော်ပျော်ကြီး မျောပါသွားသည်။

“မောင်လူဆိုးလေး”

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးနှင့် သွင်ခန့်လူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီကိုယ်ကို သွင်ခန့်လူက သူမ သဘောကျ ခပ်ရမ်းရမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း အနမ်းတွေနှင့် မွှေ့ရမ်းလိုက်တော့ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံလေးတွေ တိတ်ဆိတ်သောအခန်းထဲ ချိုလွင်စွာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“မောင် သိပ်ဆိုးတယ်ကွယ်”

“မမကလည်း မောင့်ကို ဒီလိုဆိုးစေချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဟောဒီက မောင့်အဆိုးလေးတွေကိုပဲ ဒီက

မမက ချစ်နေစွဲလမ်းနေရတာတဲ့၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မကျေနပ်ဘူး”

“မကျေနပ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မောင်ကျေနပ်အောင် မမဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“တကယ်ပြောတာလား မမ”

“တကယ်ပေါ့”

ချစ်ခြင်းပီတိတွေနှင့် ပြုံးပျော်နေသည့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီ မျက်နှာကို သွင်ခန့်လူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမကြီးမှာ သူလိုချင်တာ အကုန်ရှိပေမယ့် လူကို စိတ်ပျက်စေတာကတော့ နုပျိုမှုတို့ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဒီလိုမိန်းမကြီးတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ကုန်ဆုံးသွားရအောင် သွင်ခန့်လူဆိုတာ ခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်။ သူ့မှာ တခြားအကြံအစည်နှင့် စိတ်ကူးအသစ်တွေ အများကြီး ရှိနေပေမယ့် အကောင်အထည်ဖော်ရန် အချိန်မကျသေး၍ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူလိုချင်သည့် အခွင့်အရေး ရတော့မည်။

“မောင့်ကို ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား မမ”

“ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါ... ဟုတ်လား၊ အသက်ကြီးကြီး အဘွားကြီးကိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာလားကွယ်”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အလန့်တကြား ရင်ဘတ်ဖိတော့ သွင်ခန့်လူ

သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အံ့သြမနစ်မြို့သလို အမှုအယာအရာ
ငှအောင်အောင်ကြည့်နေသော ဒေါ်နန်းချယ်ရီနားကပ်ပြီး ခင်တိုးတိုး
ပြောလိုက်သည်။

“သွင်ခန့်လူ စိတ်ဝင်စားတာ အဲဒီအတွင်းကြီးကို မဟုတ်ဘူး၊
မမ၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေးကို”

“အရိပ်ရိုင်းကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သွင်ခန့်လူ ဝန်ခံလိုက်တော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သူ့မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းက ရင်ခွင်ပြောင်းတော့မယ်လား”

“ရင်ခွင်ဟောင်းမှာလည်း ပျော်နေဦးမယ့်သူပါ”

“မင်း ဆိုလိုတာက...”

“ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲ ဝန်ခံမယ် မမ၊ ကျွန်တော့် အနေအထား
ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နဲ့ အတည်တကျ အိမ်ထောင် ပြုကို ပြုရမှာပဲ။
ကျွန်တော့်ဘဝကို ဒီလိုပုံစံ ဒီလို အနေအထားနဲ့ ထာဝရ အဆုံးသတ်
မယ်လို့ မမက ထင်နေလို့လား”

“ဒီလိုလည်း မထင်ရက်ပါဘူးကွယ်”

သွင်ခန့်လူလို ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရည်ရွယ်ချက်၊
မှန်းချက်တွေ ကြီးကြီးမားမား ရှိထားတာကို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ အ

ကြီးကတည်းက ကြိုသိထားသည်။ ဒီလိုယောက်ျားတွေက သူတို့ဘဝ
တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်အောင်ကြိုးစားပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် အား
မစိုက်ရဘဲ ဘဝမှာ အကောင်းဆုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကြားမှာ
ပျော်ပျော်ကြီး ဘဝကို အဆုံးသတ်ချင်ကြသူတွေဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့၏ နငယ်ပျိုဖြစ်သော ဘဝကိုရင်း၍
ငွေရှာကြသည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီနှင့် သွင်ခန့်လူ ဆုံကြတာလည်း ဒီပုံ
အတိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ပေးသည်။ တစ်ယောက်က ယူ
သည်။ အပေးအယူမျှနေသည့် ကာလပတ်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။

အခုတော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ဘယ်လောက်ပေးပေး သွင်ခန့်လူက
ပို၍ မြင့်မြင့်ပျံ့ချင်လာပြီဆိုတော့ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်။

“အေးလေ၊ ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဆိုတော့လည်း
မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မင်း မမကို ကတိပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“အရိပ်ရိုင်း မင်းလက်ထဲ ရောက်ရင်လည်း မမကို ဘယ်တော့မှ
အဆက်အသွယ် မဖြတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီနှင့် သွင်ခန့်လူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။
အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်သော ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ရင်ခွင်မှာ သူ ညည်းငွေ
စိတ်ပျက်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ခွင်သစ်မှာ အချစ်သစ်နှင့်

မြန်မာသံဃာ

ပြောပြည့်စုံသော ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် သူ့ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြို
ဖြတ်သန်းချင်ပေမယ့် ဒေါ်နန်းချယ်ရီပုံစံက သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ
အလျော့ပေးလိုဟန် မတွေ့ရ၍ သွင်ခန့်လူ ရင်မောသွားသည်။

“ကျွန်တော်က မမ တောင်းတဲ့ကတိကို မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ရတယ်လေ၊ မင်းလိုချင်တာ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရအောင်
မမဘက်ကလည်း တုံ့ပြန်ရမှာပေါ့”

“မမ”

“ရှား... သိပ်မအော်ပါနဲ့ မောင်ရဲ့၊ မမနားက အကောင်းကြီး
ရှိပါသေးတယ်”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဒေါ်သန့်နှင့် တင်းမာခက်ထန်သွားသည့် သွင်ခန့်လူ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး
ဒေါ်နန်းချယ်ရီက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ရယ်လိုက်၍ သွင်ခန့်လူ
ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်
လာသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်မလာဘူးသော စိတ်ရိုင်း၊ အတွေးရိုင်းကြောင့်
သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ အတော် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“မမက မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ငွေကုန်ကြေးကုန်ပြီး ချစ်ခဲ့လဲ၊
မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ မောင်ရယ်”

“မင်းဘဝမှာ မင်းလိုချင်တာ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာအားလုံး လိုတရ

ဦးဦးတပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၅

ဖြစ်အောင် မမ အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မည်သည့်
ခွဲဘူး၊ မနုဗြောခွဲဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသိလား”

“မင်းကို မမ သိပ်ချစ်လို့”

“အခု မမ တောင်းဆိုနေတာလည်း မမအတွက် မလွန်ပါဘူး
မောင်၊ မင်း သွားချင်တဲ့နေ့ရက်ကို သွားပါ၊ မင်းဘဝသစ်မှာ မင်းပျော်ပါ
ကွယ်၊ မမ မတားဘူး၊ အရိပ်ရိုင်းကို မင်းလက်ထဲရောက်တဲ့အထိလည်း
မမ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို မမ မခွဲနိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ဝေးပြီးတော့လည်း
မနေနိုင်ဘူး မောင်၊ မမ လိုချင်တဲ့ကတိကိုပေးရင် အရိပ်ရိုင်းကို မင်း
ပိုင်ဆိုင်ရစေမယ်လို့ မမ ကတိပေးတယ်”

“တကယ်လား မမ”

“မမ ဘယ်တုန်းက ကတိပျက်ခဲ့ဖူးလဲ မောင်”

“မမသာ အရိပ်ရိုင်းကို ကျွန်တော့်အတွက် အပိုင်ယူပေးပါ၊
ကျွန်တော် အားလုံး မမသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကျွန်တော်
ကတိပေးတယ်”

“မမ ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

“အခုချိန်ကစပြီး အရိပ်ရိုင်းဆိုတာ ဟောဒီက မောင့်လက်ထဲက
နယ်ရှုပ်လေးတစ်ရှုပ် ဖြစ်ရစေမယ်လို့ မမ ကတိပေးတယ် ဟုတ်လား”

“သင့်ခံယူပါ မမ”

ဦးဦးတပေ

“မမကလည်း မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဒီလိုနည်းနှင့် ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါမြေး အရိပ်ရိုင်းကို သွင်ခန့်လူ လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာအောင် ဒေါ်နန်းချယ်ရီနှင့် ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက မြန်မာနိုင်ငံမှာကတည်းက ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်၍ ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို စိတ်ချယုံကြည်တာလည်း ပါသည်။ သတို့သားလောင်းဖြစ်သည့် သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အတွက် မြေးသမက် တော်ချင်စရာ အနေအထားဖြစ်၍ အရိပ်ရိုင်းနှင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူခြင်း ဖြစ်သည်။ အရိပ်ရိုင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုလည်း သူ လွယ်လွယ်နှင့် ခြွေနိုင်မှာသိနေသည်။

ရုပ်ချောသော၊ ပညာတော်သော သူ့ကို မိန်းကလေးတွေက စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ သဘောကျလာအောင် လုပ်ရသည့် နည်းပညာတွေ အရွယ်ငယ်ငယ်မှာပဲ တတ်ကျွမ်းနားလည်လာခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ငွေအမြဲပြည့်နေတတ်သလို အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ ကျောင်းစရိတ်ကအစ ဘာတစ်ခုမှ မပူပင်ရသော ဘဝကို သူ့ဘာသာ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သည်။

ဘယ်ဆွေမျိုးမှ ကူညီပေးမည့်သူမရှိ။ ငွေမရှိသည့်ဘဝကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပြီး ပညာရေးကို ပိုတိုး၍ ကြိုးစားသူဖြစ်လာ၏။ ကနေဒါမှာ အရိပ်၏ဘွားနှင့် တွေ့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ

လက်ထပ်ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ဘွားက ချမ်းသာသည်။ အာဇာနည်အားကြီးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ၊ ငြင်းစရာမရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်။ ဒီနေ့ ဘွားရဲ့မြေး သွင်ခန့်လူရဲ့ သတို့သမီးလောင်းနှင့် တွေ့ရတော့မည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့လွန်သွားယူပြီး ပြန်လာတာနှင့် သူ့အတွက် နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေမိသည်။ သူလိုချင်တာ ဒီလိုဘဝပဲ။ ထိုထက် ပြည့်စုံသောဘဝ ဘယ်မှာမှ မရှိ။

အရင်က ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေဖြတ်ရင်း သွင်ခန့်လူက အေးအေးဆေးဆေး သူ့ဇနီးလောင်းအလာကို စောင့်မျှော်နေပုံက တကယ့်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၆)

အရိပ်က ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဣန္ဒြေရရလေး စေကြည့်လိုက်ချိန်မှာပဲ သူမတွေ့ရမည့် သတို့သားလောင်းဟု ထင်ရသူထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဖုန်းထဲက ပြောသလို ကြည်ပြာရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ရှပ်အင်္ကျီအရောင် ဝတ်ထားသူဆို၍ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေ၍ အရိပ် ခြေလှမ်းတွေက ထိုနေရာကို ဦးတည်လိုက်သည်။ အရိပ် သူစားပွဲနားမှာ ရပ်လိုက်သည့်အချိန်အထိ သူက လှည့်မကြည့်သေး။ အရိပ်ကပဲ စပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

“ဒါ ဒီတလုပ်ထားတဲ့ စားပွဲ၊ ကိုယ့်ဧည့်သည် ရှိတယ်”

သူက အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စိဝှေ့ရုံကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲက ဖုန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၍ အရိပ်အကြည့်တွေက သူ့ထံ ရောက်သွားသည်။

ဦးမိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၉

ပန်းနုရောင်သမ်းနေသည့် အသားအရေ၊ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ကိုယ်နေဟန်၊ မြင့်မားသောအရပ်၊ မျက်ခုံးထူထူအောက်မှာ စူးလက်တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကအစ ငေးခနဲဖြစ်သွားအောင် အရိပ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် လူချောတစ်ယောက်။

မျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းတွေက မတည်ဘဲ ပြုံးနေသယောင်။ စကားသံက ပြတ်တာ မှန်ပေမယ့် ရင်ခေါင်းထဲက လာတဲ့အသံလို ရှုတတမို့ နားထောင်ကောင်းတာလည်း ဝန်ခံရမည်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အရိပ် ပန်းပေါ်မှ လက်မောင်းရင်းအထိ လျော့ကျသွားသည့် ပေါက်ကိုလည်း ဆွဲမတင်မိ။ ထိုင်မယ်ခွင့်တောင်းပြီး ထိုင်ဖို့လည်း သတိမရတော့။ သူ့ကို ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း မလွှဲဖယ်ဖြစ်။ ဘွားဓာတ်ပုံပိုးပေးလိုက်တုန်းက သွင်ခန့်လူဆိုတာ ဒီလောက် ချောမောသူ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။ ရပ်ချောတာ သိပေမယ့် ဤမျှ နုဖတ်သန့်စင်စွာ ချောမောလွန်းသူအဖြစ် အရိပ်ကိုယ်တိုင် အနီးကပ် တွေ့လိုက်ချိန်မှာ ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းမရအောင် မြန်သွားတာကို ဝန်ခံရမည်။

“ဒီမှာရှင့်”

“ဪ... မသွားသေးဘူးလား”

“ရှင်”

သွင်ခန့်လူက အင်တာနက်ကို မွှေနှောက်နေရာက သူ့ကို

ဦးမိုးစာပေ

ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ အရိပ်ရှိရာ အကြည့်ရောက်လာ ချိန်မှာ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ အကြည့်ချင်းဆုံသလို ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အပိုင်းမှာလည်း ရှေးကျလွန်းသည့် ခေတ်နှင့်ဆေးနေသူအဖြစ် တစ်ခဏချင်း အကဲခတ်မိသွားကာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်္ဂလာဆောင် လာတာဆိုရင် ဟိုဘက်ကိုသွားပါ။ ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက ကိုယ့်ဧည့်သည်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ နေရာ”

“ရှင် ချိန်းထားတဲ့ဧည့်သည်က အရိပ်ရိုင်းမဟုတ်လား”

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ချက်ချင်းခေါင်းမညိတ်ဘဲ သူက အရိပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို အစုန် အဆန် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ၍ အရိပ်က အလှဆုံးပြုံးလျက် သူ့အကြည့်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“အရိပ်ရိုင်းဆိုတာ ကျွန်မပဲ”

“ဘယ်လို”

“မင်းက ဘွားမြေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသွင်ခန့်လူ”

သူ့မျက်စိရှေ့က ဘွားမြေးဆိုသည့် အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး သွင်ခန့်လူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသည်။

ဒါ... ဘွားမြေး အရိပ်ရိုင်းဆိုသည့် အသံနှင့် သူ့ရှေ့က ပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အချိုးမကျတဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေထဲမှာ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်မှန်းသိအောင် စိန်တွေဖူးနေအောင် ဝတ်ထားတာကို ပထမဆုံး သတိထားမိပြီးမှ သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို နှစ်သက်သဘောကျဟန်အရိပ်ကို ဒုတိယတွေ့ပေမယ့် သဘောမကျနိုင်ဘဲ အနားညှဲဆုံး ပြုံးလိုက်တာကိုက သူ့စတိုင်ဖြစ်သည်။

သွင်ခန့်လူကို ချစ်ကြ၊ မြတ်နိုးကြသည့် မိန်းကလေးတိုင်း သွင်ခန့်လူရဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို အရူးအမူးစွဲလမ်းကြတာကို သူ သိထား ပြီးသားဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့အပြုံးတစ်စအောက်မှာ ဘွားမြေး ကြွေဆင်း သွားတာကို သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ခင်တည်းက စိတ်မှာ အလိုလို ခံစားသိရှိပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ထင်တောင် ထင်မထားဘူး”

“ရှင်”

“ထိုင်ပါ။ ကိုယ်က ဘွားမြေးကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူးလို့ ပြောတာပါဗျာ၊ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံက သိပ်မြန်မာ ဆန်လွန်းလို့ အံ့သြသွားတာကို ပြောတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အရိပ်က မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်လား”

သွန်ခန့်လူ ဒါပဲပြောပြီး ပြီးလိုက်သည်။ နိုင်ငံတကာကို လှည့်နေသည့် ဘွားမြေးဆိုတာ ဒီလိုပုံစံ ခပ်တုံးတုံးဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ သူ ထင်မထားခဲ့ပါ။ ခေတ်ရှေ့မပြေးရင်တောင် ခေတ်နှင့် တပြေးညီ ဖြစ်မည့်သူလို့ ထင်ခဲ့တာ သူ့အမှားဖြစ်သည်။

“ရှင်လည်း မြန်မာဆန်တာကို ကြိုက်မှာပါနော်”

“အင်း... အချိန်တိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ကြိုက်တာတွေလည်းရှိ၊ မကြိုက်တာတွေလည်း ရှိပေါ့”

ဒီလောက်ပဲ သူ ပြောလိုက်သည်။ နောက်မှ သူ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြုပြင်ယူသွားရမှာပဲဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အလိုက်သင့် စကားပြောနေသည်။

မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ဖူးသူဖြစ်၍ သူ့စိတ်ထဲ ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို မပေါ်အောင် ဖုံးဖိထားနိုင်သည့် အတတ်ပညာနှင့် စိတ်ထဲက မပါဘဲ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆို နေထိုင်ပြရသော အပြုအမူပိုင်းက သူ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်သော သူမူပိုင်ဟန်ဖြစ်သည်။

အရိပ်က လှပါသည်။ သူ ပြောသမျှ အဟုတ်ထင်ပြီး သူ့ကို သဘောတကျမျက်နှာနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး တုန့်ပြန်ပြောဆိုနေသည့်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်မှုမပါတာ မြင်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဘာကို ဘာဝင်မကျနိုင်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာပဲ နေတော့မှာလား”

ဦးဦးစာပေ

“ရှင်”

“ဪ... အရိပ်အဘွားက နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေတာလေ၊ အရိပ်က ဒီမှာပဲ အမြဲနေမှာလား၊ ဘွားနဲ့ သွားမနေဘူးလားလို့ မေးတာ”

“ဪ... ”

အရိပ်က သွင်ခန့်လူအမေးကို သဘောပေါက်စွာ အခုမှ ပြုံးသည်။

“အရိပ်က ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ နေရတာပဲ ပိုပျော်တယ်၊ ပိုကြိုက်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်နိုင်ငံမှာမှကို မနေချင်တာ”

“အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်ရော”

“အရိပ် ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီမှာပဲ နေမှာလို့”

သူဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်နေတာ တလွဲချည်းဖြစ်နေ၍ သွင်ခန့်လူ တစ်ချက် ရယ်လိုက်တော့ အရိပ်က သူ့ကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့် သည်။

“ကိုသွင်ခန့်လူကရော ဘယ်မှာ နေချင်တာလဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ တစ်သက်လုံးနေချင်တာ” ဆိုသည့် စကားကို မပြောဘဲ ရင်ဘတ်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်၏။

“ဒီလိုပဲ၊ အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ဟိုတစ်လှည့် ဒီတစ်လှည့် နေရမှာပေါ့”

ဘွားပိုင်လုပ်ငန်းတွေက နိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေခြင်းကို ရည်ရွယ်၍

ဦးဦးစာပေ

ပြောသည့်စကားဖြစ်ကြောင်း အရိပ် သဘောပေါက်လိုက်ပေမယ့် ထိုထက် ပိုမပြောဖြစ်တော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားကြသည်။

ဘွားရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုအပေါင်းကို သိပြီးနောက်မှာ ဘွားအမွေကို ဆက်ခံမည့် တစ်ဦးတည်းသောမြေးဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဘွားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားသည်။

သူ ဖန်တီးထားသည့်အတိုင်း ဘွားက သွင်ခန့်လူကို မြေးသမက်တော်ချင်သည်အထိ အစွမ်းအစက အောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ဘွားမှာက မြေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ၊ အမှား မတွေ့စေချင်ဘူး၊ ပညာတတ် မျိုးရိုးကောင်း၊ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မောင်သွင်ခန့်လူကိုပဲ ဘွားရဲ့မြေးသမက်အဖြစ် ဘွား စိတ်ကြိုက်ရွေးတာ”

ဘွားကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားဖြစ်သည်။ ဒီကမ္ဘာမှာ ကံကောင်းတဲ့သူတောင် သူ့လောက် ကံမကောင်းတော့ဟု ထင်သည်။ သွင်ခန့်လူ ဖြစ်ချင်သည့်ဘဝ၊ မျှော်မှန်းသည့် အနာဂတ်က အခု သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေ၏။

“ကိုယ်တို့ကိစ္စ ဘွားပြောထားပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရိပ် သဘောကရော”

ဦးဦးစာပေ

“ဘွား သဘောပါပဲ၊ ဘွား စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

သွင်ခန့်လူမျက်လုံးထဲ အရောင်တစ်မျိုး လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျား၊ စကားကို အပေါ်စီးက ပြောချလိုက်ရတုန်းက ကျေနပ်သည်။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဘာမှ အရေးမကြီးသည့် ဟန်မျိုးနှင့် တစ်ဖက်မိန်းကလေးက ပြန်ပြောလာသည့်အခါမှာတော့ စိတ်ထဲက သိပ်ဘဝင်မကျချင်။ အထူးသဖြင့် အရိပ်လို တောဆန်ဆန် ပုံမကျသည့် မိန်းကလေးက ပြောတာမျိုး သိပ်မကြိုက်။

သူ့ယောက်ျားမာနကို လာထိသည်။ သွင်ခန့်လူဖြစ်ချင်တာက အရိပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းစေတာမျိုးဖြစ်သည်။

“ဘွား သဘောကျတဲ့သူဆို မင်းက ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လက်ခံမှာပဲလား”

“စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုပဲလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်”
အရိပ်မျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အရိပ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေပေမယ့် ရိုးရှင်းနေသောအကြည့်။ စူးစမ်းဟန်လေးတွေပဲ ပါသည်။

“မင်းမှာ ချစ်သူ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ဆိုရင် ရှင်က နောက်ဆုတ်ပေးမှာလား”

ဦးဦးစာပေ

သွင်ခန့်လူက ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားချိန်မှာ အရိပ်က လှပစွာပြုံးသည်။

“ရှင်မှာ ချစ်သူရှိလားလို့ အရိပ် မမေးဘူးနော်”

အရိပ်စကားကို သူ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သွင်ခန့်လူ နှလုံးသားက သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်နှလုံးသား ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ တွဲခဲ့သမျှ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဥစ္စာရော၊ ရုပ်ရည် အပြင် ပြောစရာမရှိသူတွေချည်း ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့။ ချစ်တမ်းကစားပြီး သူလိုချင်တာ၊ သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြည့်ဆည်း အသုံးချတာပဲရှိသည်။ လိုချင်သည့်ဘဝ၊ သူမှန်းထားသည့် ရည်မှန်းချက်နှင့် မကိုက်ညီ၍ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မကြိုးစားခဲ့တာထက် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုတရံ ဖန်တီးနိုင်သောဘဝမှာ မိန်းမလှများစွာနှင့် ကျင်လည်ပျော်ပိုက် နေတာကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေခဲ့၍ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အခုအချိန်၊ အခုအသက်အရွယ်နှင့် သူဖြစ်ချင်၊ သူလိုချင်သော ဘဝနှင့် ကိုက်ညီသော သတို့သမီးနှင့်တွေ့မှ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ သူ ကိုယ်တိုင် အတည်ပြု စဉ်းစားလက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွားမြေးကို သူ လက်ထပ်မည်။ ချောမော၍ ငွေမက်သော ယောက်ျားနှင့် ချမ်းသာ၍ မလှသော မိန်းကလေးတို့အကြား ရောက်ရှိလာမည် မနက်ဖြန်က စိန်ခင်းသောလမ်း ဖြစ်နေတာကိုက ငြင်းမရ။

အခန်း (၇)

တင်မမ ကားကို စင်သီယာတို့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ အဝင်မှာ ကြားလိုက်ရသည့် နတ်ဒိုးသံကြောင့် အံ့သြသွား၏။

ထူးလဲထူးတယ်... မြူးလဲမြူးတယ်... တို့ကိုကြီးကျော်

ဆိုင်းသံဗုံသံတွေက စင်သီယာတို့ တစ်အိမ်လုံး သွက်သွက်ခါ မတတ် ဆူညံနေတာမျိုး တင်မမ တစ်ခါမှ မကြုံဘူး။ သာယာအကြည်က မမထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ ဇျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဘာတွေလဲ မမ”

“မမလည်း မသိဘူး သာယာ”

“ဟော... ဟိုမှာ စင်သီယာ ထွက်လာပြီ”

“လန့်မနေနဲ့ မမရေ၊ ဝါသနာပါရင် ကိုကြီးကျော်တို့ အမေက

တို့ကို ဝင်ချောသွားလို့ရတယ်။ စင်သီယာတို့အိမ်မှာ နတ်ကန္တာ ပေးခဲ့တာလေ။ တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ အိမ်ရှင်ပြီး ကန္တာပေးဖြစ်အောင်ပေးတာ။ ဒါမှ အလုပ်အကိုင်လည်း အဆင်ပြေ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ဘက်တိုတိုးတက်အောင်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ လုပ်တာဆိုတော့ မမတို့ကို အတွေ့အကြုံရစေချင်လို့ စင်သီယာ တမင်ဖိတ်တာ”

“ဪ... ဪ”

မမတို့ကားနားရောက်လာသည့် စင်သီယာက မမနှင့် သာယာကို အံ့သြနေသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ... လာကြ၊ အိမ်ထဲရောက်ရင် ဒီထက် ပိုအံ့သြဦးမယ်”

စင်သီယာက မမလက်ကိုဆွဲပြီး ဦးဆောင်သွားနေ၍ သာယာပါ မမတို့နောက်က ပါလာသည်။ စင်သီယာဆိုတာ မမတို့ရဲ့ ကက်စတန်းက စစ်စစ်ဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေတွေမှာ ဟိုတယ်တွေပိုင်ပြီး ပိုင်သောဟိုတယ်တိုင်း အင်တီးရီးယားဒက်ကရေးရှင်းတိုင်းကို တင်မမတို့ ဖတ်(စ်)ကလပ်(စ်) ကုမ္ပဏီကို အပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖတ်(စ်)ကလပ်(စ်)ရဲ့ ရှုံးပွဲတွေဆိုရင်လည်း သူတို့ဟိုတယ်တွေမှာ ကျင်းပတိုင်း စပွန်ဆာပေးတတ်သူ အခိုင်အမာ စီးပွားရေးဓိတ်ဖက်ဟု ပြော၍ရသည်။ စင်သီယာက သူ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာကို တင်မမတို့အနေနှင့် ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။

ဒီတိုက်လာသည်။ ဒါဆို ပြီးပြီ။ ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီဟု သဘောထားလိုက်ယုံနှင့် ပြီးသည်။

“လာထိုင်... မမနဲ့ သာယာ”

စင်သီယာ ခေါ်လာသည့်အခန်းက သီးသန့်ခန်း။ ဧည့်သည်တွေနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စပြောရန် သီးသန့်ဆိုပေမယ့် ကန္တာပွဲပေးသောအခန်းနှင့် မှန်အကြည်တစ်ချပ်သာ ခြားသည့် မှန်လုံခန်းမို့ အသံဗလံတွေ တိတ်သွားပေမယ့် လှုပ်ရှားသူတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရ၍ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်မဝင်စားပါဘဲ ကန္တာပွဲ၌ ကိုကြီးကျော် ဝင်နေသူကို မမက လှမ်းအကြည့် မြင်လိုက်ရသူကြောင့် မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်”

ဘုန်းသစ္စာပါလား။ ဒီလိုပွဲမျိုး၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘုန်းသစ္စာ ပါဝင်ပတ်သက်နေပုံကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်နေပါလျက်နှင့် တင်မမ မယုံကြည်နိုင်။

“သာယာ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲ မမ”

သာယာက မေးလည်းမေး၊ မမကြည့်ရာဆီ လည်ပင်းရှည်ပြီး လှမ်းအကြည့်မှာ ဇာတ်မင်းသားတွေဝတ်သည့် အဖြူရောင်ခါးထောင် အင်္ကျီကို အနီရဲ့ပေါ် ရွှေရောင်ချိတ်ပုဆိုးနှင့် ရင်ဘတ်မှာ ပဝါနီစည်းပြီး

ခေါင်းပေါင်းအစနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီနှင့် ဘယ်လက်ညှိုး၊ ညာလက်ညှိုး ထောင်ကာ စည်းချက်နှင့် ကိုကြီးကျော်လုပ်နေသူ ဘုန်းသစ္စာကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမ၊ သာယာတို့တော့ အရှက်ကွဲကုန် တော့မှာပဲ”

“အခုမှ ဘာလုပ်လို့ရမှလဲ သာယာ၊ သူ့ကို မသိသလိုက် ဟန်ဆောင်နေကြရတော့မှာပေါ့”

“ဘုန်းသစ္စာနဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ် မမရယ်၊ နေရာတကာ ဆရာကြီး ဝင်လုပ်ချင်နေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အခုဟာက...”

“ညီမနှစ်ယောက် ဘာတွေ စကားကောင်းနေကြတာလဲ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့မှန်းစားဦး၊ ပြီးမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ စင်သီယာ”

“ဟိုမှာလေ၊ ကနေတဲ့တစ်ယောက် မြင်လား”

စင်သီယာ ညွှန်ပြရာ ညီမနှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ရင်း ငိုချင်သွားသည်။ စင်သီယာ ညွှန်ပြနေသူက သူတို့ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဘုန်းသစ္စာဖြစ်နေ၍ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်သည်။

“လူကလူချော၊ အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီး၊ သူ့နာမည်က ဘုန်းသစ္စာတဲ့၊ ဒီမှာတော့ စာစာလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ဟင်”

“အဟင်း... ဟုတ်လား”

မမက ဟန်မပျက်နေနိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲက ဘုန်းသစ္စာကို အမှန်ကြိတ်ပစ်ချင်နေသည်။ စင်သီယာက ဘုန်းသစ္စာကို မမမောင်မှန်း သိပုံမရ။ ဘုန်းသစ္စာအကြောင်း ပြောရာမှာ မျက်လုံးတွေက လက်နေသလို နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပြုံးနေသည်။

“ကြည့်ပါလား၊ လူပုံစံက တကယ့် အိုခိုက်စား၊ အလန်းစား၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ့် နိုင်ငံခြားသားလိုပဲ၊ ကနားစီးရဲ့ အချစ်တော်လေ၊ ဟိုက သူမှသူ သိလား”

မြတ်စွာဘုရား။

စင်သီယာ စကားအဆုံးမှာ မမက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိသည်။ ဘုန်းသစ္စာအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်သက်သာစရာ တစ်စက်မှမရှိ။ သာယာမျက်နှာက ငိုရမလို၊ မဲ့ရမလို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ။

“အံ့သြမနေနဲ့ မမရေ၊ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ မြင်ဖူးကြားဖူးသမျှ ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့တော့ သွေဖီနေတာပဲ၊ အဲဒါမှလည်း ခေတ်မီတာမျိုး ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ မြင်သမျှ ကြားသမျှ ခေတ်မီတဲ့ဖြစ်အောင် လက်ပိုက် ကြည့်နေရတာပဲ၊ အဲဒီလို လူတွေထဲမှာ ဘုန်းသစ္စာဆိုတဲ့ ကိုလူချောက ဒီနိုင်ငံတစ်မျိုးနဲ့ ဝင်တိုးလာတော့ အားလုံးက ရင်သိမ့်တုန် စိတ်ဝင်စား နေကြရတော့တာပဲ”

“မိန်းမတွေက ဘုန်းသစ္စာဆိုရင် လာထားဆိုတာချည်းပဲ”

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ဟို... ရုတ်တရက် ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာလို့ပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သာယာတို့ ပြန်ကြမလား”

“အင်း... မမတို့ ပြန်မှထင်တယ်၊ စင်သီယာ အားနာလိုက်တာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မမရယ်၊ နေမှမကောင်းဘဲ၊ ပြန်ပါ၊ စင်သီယာ လိုက်ပို့မယ်”

တင်မမက သူ့မျက်နှာကို ဘုန်းသစ္စာဘက် တစ်ချက်မလှည့်ဘဲ ရပ်ထားသည့်ကားရှိရာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ မျက်နှာမြင်လျှင် ဒေါသဖြစ်ရတာနှင့် သေနိုင်သည်။ ဘုန်းသစ္စာကတော့ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေ၍ မမတို့ကို မမြင်လိုက်။

“သိလား... သာယာ၊ စင်သီယာတော့ ဘုန်းသစ္စာကို တကယ်နှမြောတယ်”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪကွယ်၊ ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့်ညားညားပုံစံကြီးနဲ့ ဂေးလ်ဖြစ်နေတာကိုပါ”

“ဟင်... ဂေးလ် ဟုတ်လား”

“သာယာ... မမ ကားမောင်းနိုင်ဘူး၊ ညီမပဲ မောင်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ၊ စင်သီယာ သာယာတို့ သွားပြီနော်”

“သင့်မယူးနော် မမ၊ နောက်ပွဲတွေ ဖိတ်ရင်လည်း လာဖြစ်အောင် လာပါဦး”

“လာမှာပါ စင်သီယာရယ်၊ သွားပြီနော်”

စင်သီယာကို နှုတ်ဆက်ပြီး တင်မမတို့ညီအစ်မ ထိုနေရာက ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စင်သီယာ ပြောလိုက်သည့်စကားကို ညီမနှစ်ယောက်စလုံး နားထဲက မထွက်။

ဘုရား... ဘုရား။

ဘုန်းသစ္စာကိုများ ဂေးလ်တဲ့။ ကြားရတာနှင့် ရင်ထဲတုန်ရင်ကာ ဒေါသအလိပ်လိုက် ဖြစ်လာ၏။ သင်း အနေအထိုင်မတတ်လို့ ဒီလို အပြောခံရတာ။ မမ၏ ဖြူသောမျက်နှာမှာ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မခံချင်ခြင်းတွေ ရောထွေးကာ နှာသီးဖျားတွေ၊ နားရွက်ဖျားတွေနီလျက် မျက်ရည်တွေပါ မျက်ဝန်းအပြည့် ဝှေ့တက်လာသည်။

“ကြားလား သာယာ၊ နင့်မောင် နေရာတကာ ဆရာကြီးအလုပ် ကောင်းလွန်းလို့ အခု သူ့ကို သူများတွေက ဘာပြောနေကြပြီလဲဟင်”

မမအသံက တုန်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မောင်ဖြစ်သူကို သတ်ပစ်ချင်နေ၏။

“ဘုန်းသစ္စာအကြောင်း သေချာမသိလို့ ပြောကြတာပဲ မမရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘာမတတ်နိုင်ရမှာလဲ သာယာ၊ သူသာ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ

လိုက်ပြီး စပ်စပ်စုစု ဝင်မပါရင် ဒီလို သူများပြောစရာဖြစ်မလား၊ အခုတော့ မိဘတွေသာရှိရင် ရင်ကျိုးမယ် သိလား”

“မမရင်နာတယ် သာယာ၊ ရင်နာတယ်ဟဲ့”

ပြောရင်း မမ မျက်ရည်ကျတော့ သာယာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ မမ ငိုနေတာကို မငိုပါနဲ့လို့လည်း မပြောချင်တော့။ ဘုန်းသစ္စာလုပ်နေပုံတွေကိုလည်း စိတ်ညစ်သည်။ ဟိုဟာမလုပ်နှင့် ဒီဟာမလုပ်နဲ့ တားပေမယ့် မရ။

ဘယ်လိုကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်ရမှဆိုသည့် စူးစမ်း စပ်စုချင်သည့် ဘုန်းသစ္စာ၏ ဝါသနာက သူ့ကို အခုလို အပြောခံရသော အဖြစ်ရောက်အောင် တွန်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘုန်းသစ္စာကို သွားပြောနေလို့လည်း သူက ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်။

ဘယ်သူဘာပြောပြော ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရင် ပြီးတာပဲ၊ အချိန်တန်တော့ အဖြေက သူ့ဘာသာ ပေးသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘုန်းသစ္စာရဲ့စကား။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဂရုစိုက်သင့်တဲ့နေရာ ဂရုစိုက်ရမှာပဲ ဆိုပေမယ့် စကား နားမထောင်သူကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကြရသူက သာယာတို့ ညီအစ်မဖြစ်သည်။

အခန်း (၈)

ဘုန်းသစ္စာက တင်မမ ပြောသမျှ သေချာ အစအဆုံး နားထောင်ပြီးမှ သဘောကျစွာ အသံထွက်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ရယ်ပစ်သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“မမတို့က ရယ်စရာတွေ ပြောနေတာကို”

“ရယ်စရာ... ဟုတ်လား၊ မင်းက ဒါကို ရယ်စရာလို့ ထင်နေလား ဘုန်းသစ္စာ”

တင်မမ ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့် ဘုန်းသစ္စာပုံစံက ခပ်အေးအေး။ တင်မမ အမေးကိုမဖြေဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပုံက ဒီကိစ္စသူနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို ဖြစ်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေပါ ရင်ဘတ်အလယ်နား ရောက်အောင် ဖြုတ်ထားသည့် ဘုန်းသစ္စာပုံစံက အားကစားလိုက်စားထား၍ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆီပိုမရှိအောင် ကြွက်သား

အဖုဖုနှင့် ယောက်ျားပီသလွန်းတာထက် ပိုနေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းက ပါးစပ်က ထုတ်ပြီး ရှင်းပြနေရမည့် အလုပ်မဟုတ်မှန်း ဘုန်းသစ္စာ သိသည်။

ဒါကိုပဲ ဘယ်သူကများ သူ့ကို ဂေးလံပါ ဘာညာဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မှန်းမသိ။ မမ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူ ရယ်ပစ် သည်။ ဒါကိုပဲ မမက ဒေါသဖြစ်မဆုံး။

“ကျွန်တော်က မရယ်လို့ ငိုနေရမှာလား မမ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ကဲ... ပြော၊ မမအမြင်မှာ ကျွန်တော်ပုံစံက ဘာပုံဖြစ်နေလဲ”

ဘုန်းသစ္စာ အမေးကို တင်မမ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ သူမ မျက်စိရှေ့က ဘုန်းသစ္စာဆိုတာ လုံးဝယောက်ျားပီသသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ထက်ပင် ပိုတာ တင်မမ သိပေမယ့် ဘုန်းသစ္စာ ထင်ရာ လျှောက်လျှောက်လုပ်တတ်တာကိုတော့ တင်မမ စိတ်ညစ်သည်။

“မမ ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ဘုန်းသစ္စာ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုဆိုတာ မမ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တာ လုပ်မှာပဲ”

“မင်းဘာလုပ်လုပ် ငါ မပြောခဲ့ဘူး ဘုန်းသစ္စာ၊ အခုဟာက ဖြစ်ကိုမဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ၊ အဝတ်ဒီဇိုင်းနာ၊ မိတ်ကပ်ပညာရှင်၊ ဖက်ရှင်ရှိုး

တွေမှာ အောင်မြင်နေပေမယ့် မမ ဝမ်းမသာဘူး၊ မမ ဖြစ်စေချင်တာလည်း ဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“ကရာတေးမှာ ခါးပတ်နက်၊ အားကစားထူးချွန်တဲ့နေရာမှာ ထိပ်ဆုံး၊ ကားမောင်းပြိုင်မလား၊ ဆိုင်ကယ်မောင်းပြီး ပြိုင်မလား၊ လာထားဆိုတာတွေလည်း ဘုန်းသစ္စာရဲ့ အရည်အချင်းတွေဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦး မမ”

“အခု မင်းနဲ့မမ စကားအနိုင်လုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဘုန်းသစ္စာ၊ အခုချိန်ကစပြီး မင်းလုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ပြော နေတာ”

“ရပ်ရအောင် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“မင်းကို အခု လူတွေက ဘာပြောနေကြပြီလဲဆိုတာ မသိသေး ဘူးလား ဘုန်းသစ္စာ”

“သူများပြောတိုင်း မမ လိုက်ခံစားမနေနဲ့”

“မခံစားစေချင်ရင် မင်းလည်း ယောက်ျားပီသအောင်နေ”

“ယောက်ျားပီသရအောင် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဒီတစ်ခါ ဒေါသဖြစ်ရသူက ဘုန်းသစ္စာ။ မမနှင့် သူ့ကြားမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လွဲနေသည့် ပြဿနာတွေကို ရှင်းမရတော့ ကြာ တော့ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဖြူသောမျက်နှာက ဒေါသကြောင့် အနီရင့်ရင့် အရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ အခါများစွာကဆို ဒီမောင် မျက်စိမှာ

ညှိုးသွားတိုင်း ဘာမဆို ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့ဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားသော မမဒေါသကလည်း ဒီတစ်ခါ ဘုန်းသစ္စာထက် မလျော့သောဒေါသနှင့် ဘုန်းသစ္စာကို ပြန်ကြည့်နေကြ၍ကြားထဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့် သာယာက စိတ်ရှုပ်လျက် ဘယ်ဘက်က ပါရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါ မမရယ်၊ ဘုန်းသစ္စာ ကလည်း စိတ်ကိုလျှော့ဦး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ သာယာ၊ စင်သီယာ ဘာပြောလိုက်လည်း ဆိုတာ သာယာလည်း ကြားတာပဲ၊ ဒီလိုစကားတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက် ပျံ့ကူးနေပြီလည်းဆိုတာ စဉ်းစားမိကြရဲ့လားဟင်”

“မင်း ဘာမှပြန်မပြောနဲ့ ဘုန်းသစ္စာ၊ အခုအခြေအနေမှာ မင်းက မမကို ပြန်ပြီးဒေါသထွက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေက မှန်မှမမှန်ဘဲ၊ မင်း မှန်တယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လို သက်သေ ပြမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစား”

“ဘာလဲ၊ သူတို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်က မိန်းမအယောက်တစ်ရာလောက် ယူပြရဦးမှာလား”

“အေး... ယူသင့်ရင် ယူရမှာပဲ၊ အယောက်တစ်ရာမကလို့ တစ်ထောင်ပဲယူယူ၊ ကြိုက်တာသာလုပ်”

“မမ မကြိုက်တာကိုသာ မလုပ်နဲ့”

“ကျစ်”

တင်မမက သူပြောချင်တာပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားသလို မမသွားရာနောက် သာယာပါ အတူလိုက်သွားသည်။

ဘုန်းသစ္စာမှာ မမကိုကြည့်ရင်း သနားခြင်းအစား ဒေါသက ပိုထွက်လာရ၏။ ဒီလောက်အထိ ခံစားနေစရာမှ မလိုတာ။ ဟုတ်နေတဲ့ ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ ဘေးက ဘယ်လိုပြောပြော ကိုယ့်မောင်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိသည့် အစ်မဆို ဒီလိုမျိုး ဖြစ်မည်လည်း သူမထင်။ အခု မမ ခံစားနေပုံက ရှက်ခြင်းထက် ယူကျွန်းမရတွေဖြစ်နေပုံက သူကပဲ ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာကပြားနေတဲ့အတိုင်းဆိုတော့ ဘုန်းသစ္စာမှ ဒေါသမဖြစ်ရင် တခြား ဘယ်သူမှ ဖြစ်စရာမရှိ။

“မောင်တစ်ယောက်ရှိပြီး ဘာမှ အားကိုးအားထားမရဘူး၊ စီးပွားရေးဆိုလည်း မမ၊ လူမှုရေးဆိုလည်း မမ၊ အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းဘူး၊ မမ ခံနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်မောင်ကို အခုလို ဝေဖန်တဲ့ရဲတာကို လုံးဝမခံနိုင်ဘူး သာယာ၊ အကောင်းဆုံးက ဘုန်းသစ္စာကို အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် မယူဘူးနော် မမ”

“ဟင်”

“ဘုန်းသစ္စာ”

တင်မမနှင့် သာယာတို့နှစ်ဦး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိတော့

ဘုန်းသစ္စာအသံကြောင့် ညီမနှစ်ယောက် ဘုန်းသစ္စာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း မမကို ဘာပြဿနာ ရှာဦးမလို့လဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“ပြဿနာရှာတာက ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး မမ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားရမှာလဲ”

“မင်းဘဝ တည်ငြိမ်အောင်လို့ မမ စီစဉ်နေတာ ဘုန်းသစ္စာ၊ မင်း မိန်းမယူရမယ် ဒါပဲ”

“မယူဘူးဗျာ”

“မရဘူး၊ မင်း ယူကိုယူရမယ်၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးမိန်းမ မမကိုယ်တိုင် ရှာပေးမယ်၊ မင်း မမကို ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့”

“ဖေဖေတို့က မင်းကို မမလက်ထဲ ယုံကြည်လို့ အပ်သွားခဲ့တာ၊ မမ ထိန်းသိမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းသစ္စာဆိုတာ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် ဒါပဲ”

“ဆောရီး မမ၊ မမ ဖြစ်ချင်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘုန်းသစ္စာ”

ဘုန်းသစ္စာ မဲ့ပြီးနှင့် ခေါင်းခါတာကို မမက ခေါ်သန့်အော်သည်။

“ကိုယ် တကယ်မချစ်ဘဲ ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ့်သူဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တဲ့

သူဆိုတာ မမ သိအောင်မှတ်ထားလိုက်”

တစ်သက်လုံး လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဆိုရေ၊ ငွေဆိုငွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်ရုံမက ဘယ်တုန်းကမှ အမိန့်ပေးချုပ်ချယ်ခြင်းတွေ ကင်းခဲ့သူကို အမိန့်နှင့် အုပ်ချုပ်လာခြင်းအပေါ်မှာ တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်ပုံက လည်း ပြတ်သားသည်။ သူ့ချစ်သူကိုပဲ လက်ထပ်စည်။ မမ ပေးစားမည့်မိန်းကလေးကို မယူပါဆိုတော့ မမရင်မှာ ဒေါသလှိုင်း ထန်လာ၏။

“ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ဘုန်းသစ္စာ၊ မမ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာဆိုရင်တော့ မကောင်းမြင်ရင် တားရမှာ မမဝတ္တရားပဲ၊ အခု မမပြောနေတာ၊ လုပ်နေတာတွေအားလုံး မင်းကောင်းဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားမိရင် မင်း အခုလို မမကို ပြန်ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“ကဲ... ပြော၊ မင်း အခုဘာလုပ်မှာလဲ”

မမက တင်းသလို ဘုန်းသစ္စာကလည်း ပြတ်သည်။ ဘယ်သူမှ အလျှော့ပေးစိတ်မရှိ။

“မမ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ မနေနိုင်မှတော့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားရုံပေါ့”

“မင်း သဘောအတိုင်းပဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“နေကြပါဦး မမရယ်၊ ဘုန်းသစ္စာကလည်း စကားကို အကုန် မပြောနဲ့၊ မမကလည်း... ဟဲ့... နေဦးဆို”

“ဘုန်းသစ္စာ မသွားနဲ့လေ”

သာယာ အော်နေပေမယ့် မမက တစ်ချက်မတားသလို ဘုန်းသုတ
ကလည်း နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းသွားပြီး
အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ကြောက်စရာကောင်းအောင် တိတ်သွားသည်။

အခန်း (၉)

အဝတ်ဒီစိုင်းအမျိုးမျိုး၊ ကာလာအမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားပေမယ့်
သွင်ခန့်လူမျက်စိထဲမှာ အရိပ်ကိုယ်နှင့် ကပ်ပြသော အဝတ်မှန်သမျှ
ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ ကြည့်လို့လည်းမရ။ သူ့မျက်လုံးထဲ အရိပ်
ဘာလုပ်လုပ် ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ဒီအရောင် အရိပ် မကြိုက်ဘူး”

“ဒါလေးရော အရိပ်”

“အဲဒါကျတော့လည်း အရိပ်ရဲ့ ရှိရင်းစွဲအသားတောင် ပိုညို
သွားသလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီအဆင်လေးကရော”

“ဒီအဆင်ကျတော့ ချိုင့်ရယ်မဆန်ဘူး မာယာ၊ အရိပ် မကြိုက်
ဘူး”

အရိပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုးထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မာယာ ထုတ်ပြန်သမျှ ကြိုက်တာရှိသလို မကြိုက်တာလည်းရှိမို့ အားလုံးထဲက အရိပ် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မည့် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း အရောင်အသွေးကအစ အသေးစိတ် စိစစ်ပြီး ရွေးနေမိသည်။

တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ကြည့်သည်။ အရိပ် စိတ်ကြိုက် ရွေးထားတာတွေကို မာယာက သူမ တံတောင်ဆစ်မှာ ချိတ်ထားတာလည်း ရှိသလို အရိပ်မကြိုက်တာတွေကိုတော့ ဆိုင် ဝန်ထမ်းတွေထံ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်ရုံသာ။ ခက်တာက သူမ ရွေးချယ်သမျှ သွင်ခန့်လူက နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိသလို ဘာတစ်ခုမှလည်း သဘောကျမှ မရ။ အရိပ် အဝတ်အစားတွေက သူ ဝတ်နေကျ ဂေလာဂိုချီတို့ လားကို့(စ်)တို့လိုမှ မဟုတ်တော့ သွင်ခန့်လူ မျက်ဝန်းထဲ ကြည့်မရ ဖြစ်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒီဘက်က အဆင်လေးတွေ ကြည့်ပါဦး အရိပ်ရဲ့ ဒါ နှစ် ထောင်ဆယ့်သုံးအတွက် ထုတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းအဆန်းတွေ၊ ဘောဘုတ် ထောင်ဖို့အတွက် သက်သက်ရွေးထားတာ၊ မော်ဒယ်တွေကိုယ်ပေါ်တောင် မတင်ရသေးဘူး၊ အဟွန်း... ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ရဲ့ အရိပ်ရိုင်းက အသစ်မှ သဘောကျတယ်ဆိုလို့ တမင်ထုတ်ပြတာ”

ပိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် မာယာက အရိပ်ကို ဒီဇိုင်းအသစ်ထဲက ယူပြသည်။ ဘီးတပ်စတီး အဝတ်ချိတ်ဆင်ကြီးမှာ ခရမ်းနီပြာဝါချိတ်က

အရောင်စုံ ဒီဇိုင်းစုံဖြစ်သည်။ ပြသည့်လူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြနေသလို ကြည့်သူကလည်း ကြည့်သည်။ သွင်ခန့်လူကတော့ စိတ်ညစ်တာက တခြား၊ အရိပ်ကိုယ်မှာ ဝတ်လာသည့် ဖြူဖွေးနေသော စိန်တွေကို သဘောကျတာကတခြား ဖြစ်နေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကိုယ်စီ နှင့် မအားလပ်တာမို့ စတွေ့သော ဒင်နာပြီးကတည်းက လူချင်း အေးအေးဆေးဆေးတွေဖြစ်တာ ဒါ ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းနှင့်ပဲ စကားပြောဖြစ်တာမျိုးပဲရှိသည်။ သွင်ခန့်လူနှင့် အရိပ် ပြောဖြစ်ကြသည့် စကားတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်ဆိုပေမယ့် ထိုစကား တွေထဲမှာ သွင်ခန့်လူ သဘောအကျဆုံး၊ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးစကား ပါလာ တာကို အခုချိန်ထိ မမေ့သလို အရိပ်ဆိုတာ ဘွားရဲ့ မြေးပီသကြောင်း သူမ စွမ်းဆောင်မှုတစ်ခုတည်းနှင့် အသိအမှတ် ပြုရမည့်သူ ဖြစ်နေတာ ကိုလည်း ထူးပြီးမအံ့သြမိပါ။

“(.....)ဆေးရုံကြီးမှာ ကိုသွင်ခန့်လူ ယူထားတဲ့ ကလေး အထူးကုဘွဲ့နဲ့ အချိန်ပိုင်း ထိုင်ဖြစ်အောင် အဲဒီဆေးရုံကြီးရဲ့ ဆေးရုံအုပ် မစ္စတာ တာကာစံကို အရိပ်ပြောထားတယ်၊ သူတို့မိသားစုက အရိပ်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်လေ၊ စကယ်(လ်)ဂျူးဆွဲပြီးရင် ခန့်စာနဲ့အတူ ဒေါက်တာဆီ အီးမေး(လ်)ပို့ပေးလိမ့်မယ် ကိုသွင်ခန့်လူ”

“သင့်ခံယူ အရိပ်”

ဖုန်းထဲမှ ဒါပဲ ပြောလိုက်သည်။ ထူးပြီး ငြင်းစရာမရှိ။ သူလိုချင်

တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ အရင်စပွန်ဆာ နုထွေး ရက်စက်မှုကြောင့် ဘဝကို တစ်က ပြန်စနေချိန်မှာ အရိပ် ချိတ်ပေးသော ဆေးရုံကြီးက မြန်မာပြည် ဌ အခုမှ အသစ်ဖွင့်သော နာမည်ကြီး ဟော(တ်)ဖြစ်သော ဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ကာ ဆေးရုံအတွင်းရှိ ဒေါက်တာတွေက ပရော်ဖက်ဆာကြီးတွေချည်းဖြစ်ကာ နိုင်ငံတကာမှ ဘွဲ့အသီးသီးယူထားသော မြန်မာပြည်သားတွေအပြင် နိုင်ငံခြားသား ဒေါက်တာများ ပါရှိသောနေရာ။ နိုင်ငံတကာဆေးရုံကြီးတွေနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး ကုသမှုပေးတဲ့နေရာမို့ လူအထက်တန်းလွှာတွေနဲ့ချည်း ဆက်ဆံရမည်။ ထို့ပြင် သူ့လို F.R.C.S ဘွဲ့ရဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေဖြင့် ပညာတွေအများကြီး ရယူနိုင်မည့်နေရာမျိုးကို အလွယ်လေး ရယူပေးနိုင်သော အရိပ်က သူရွေးချယ်မှုထဲမှာ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ဒါက အရိပ်ရဲ့ ပထမအစီအစဉ်။

ဒုတိယအစီအစဉ်က သူ့ကို ပိုပြီးရင်ခုန်စေသလို ပိုလည်း စိတ် လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့်နောက်မှာ အရိပ်ဆိုတာ သူ့အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သူ မှန်း ပိုသဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်ခန့်စာရပြီး နောက်တစ်နေ့ နနု... သွင်ခန့်လူ တိုက်ခန်းတံခါးကို လှာခေါက်သူက အရိပ်။ တံခါးဖွင့်ပေးပေးချင်းမှာပဲ သူ့လက်ထဲကို အရိပ်က သော့တွဲ နှစ်တွဲ လာထည့်ပေးသည်။

ဝိုးဝိုးစာပေ

“နာမည်ကြီးဆေးရုံရဲ့ ဒေါက်တာဆိုတော့ ဒီလို မော်ဒယ်နိမ့်ကား စီးနေလို့ မရတော့ဘူး ကိုသွင်ခန့်လူ၊ အောက်မှာ ကားဒီးနားအဖြူရောင် တစ်စီး စီစဉ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီညနေပဲ ကိုးမိုင်က ကွန်ဒိုကို ပြောင်းတော့၊ အရိပ် အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ ဪ... ကိုသွင်ခန့်လူ သူငယ်ချင်းပါ ခေါ်သွားနော်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုတော့ အဖော် ရတာပေါ့”

အရိပ်က သူမ ပြောချင်တာပြော၊ ပေးချင်တာပေးပြီး သွင်ခန့်လူ ကို ခပ်အေးအေး နှုတ်ဆက်သွားပုံက တကယ့်ကို သက်သောင့်သက်သာ။

“မင်းက မိုးကကောင်းပဲ သွင်ခန့်လူ၊ သူပေးကမ်းထောက်ပံ့တာ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး ပြည့်စုံလွန်းလို့ ငါတောင် အရည်ပျော်သွားတယ်”

သွင်ခန့်လူ သူငယ်ချင်း ဝေယံက အားကျသံနှင့် ပြောတော့ သွင်ခန့်လူ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းက ရုပ်ချောတဲ့လူဆိုတော့ မိန်းမချောလေး တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပေါ့၊ ငါတို့များတော့ ကံဆိုးလိုက်တာ၊ အခု ချိန်ထိ ထားခဲ့သမျှ ရည်စား သူများနဲ့ ညားကာချည်းပဲ”

“ဘာတစ်ခုမှလည်း သူတို့ဆီက မရခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ငါကချည်း အကုန်ပေးခဲ့ရတာပါ၊ ဒါတောင် ငါ့လိုကောင်ကို မချစ်ကြဘူး”

“မင်းက ချစ်စရာမကောင်းလို့ နေမှာပေါ့”

သွင်ခန့်လူ သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ

ဝိုးဝိုးစာပေ

ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝ၊ သူ လိုချင်တဲ့နေရာကို ရောက်လာအောင် ဆောင်ကြဉ်း ပို့ဆောင်ပေးသည့် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

“မင်းကောင်မလေးကတော့ မင်းကို သိပ်ချစ်နေတာ လုံးဝ သေချာတယ် သွင်ခန့်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ငါက တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သွင်ခန့်လူကွ”

သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားမှုတွေနှင့် ထိုစကားကို ဆိုလိုက်ချိန်မှာ သူ့ဘဝဖြစ်တည်မှုကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၍ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ တောမင်းသမီးနှင့်တူသည့် အရိပ်ပုံစံကို ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သည်။ အရိပ်ပုံစံကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်ပေမယ့် အရိပ်အလိုကျ နေပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည့်အတိုင်း စိတ်ပါမပါ အရိပ်အတွက်ဆို ခေါင်းညိတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။

“မင်း အရိပ်ပုံစံက ဒီတဲအောက်နေပြီကွ သွင်ခန့်”

“တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုတော့ ပြန်ပေးဆပ်ရတာ ခမ္မတာပဲ ဝေယံ”

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အရိပ်ကို မင်းလိုချင်တဲ့ ပုံစံရအောင် မင်း ပြုပြင်ကြည့်ပါလား၊ သူ့ပင်ကိုယ်က အဲဒီလောက် ရုပ်မဆိုးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ချောတဲ့စာရင်းထဲလည်း မပါဘူးလေ၊ ထားလိုက်ပါ”

သူ့စတိုင်နဲ့သူ၊ ပြုပြင်ဖို့ ငါ ဝါသနာမပါဘူး”

ဝေယံက သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို ငေးနေရုံကလွဲပြီး နောက်တပ် မပြောတော့။ အသွင်မတူသည့် လူနှစ်ယောက်။ ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်း နှင့် ဘဝတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းကြဖို့ ရဲဝံ့စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်တာ ကိုက ဦးနှောက်ကြီးလိုက်တာ။ ခေတ်မီတာလို့ ပြောရမည်။

သွင်ခန့်လူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ဝေယံကိုယ်တိုင်တောင် အခု ချိန်ထိ ထိုအတွေးမျိုး မရှိသေး။ ကိစ္စတိုင်း နှလုံးသားနှင့် ခံစားဆုံးဖြတ် လွန်း၍ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်နေရတာနှင့်ပဲ ဘဝမှာ ချမ်းသာသင့်ပါရဲ့နှင့် မချမ်းသာ။

“တစ်ခါတလေ မင်းလိုစိတ်မျိုး ငါ ရချင်တယ် သွင်ခန့်”

“လိုချင်ရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အရာရာကို ငါလို ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်၊ ဘယ်တော့မှ ဘဝအရေးမှာ မမှားဘူး”

သွင်ခန့်လူရဲ့ ဒဿနက ဒါပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသွင်ခန့်လူ”

“ဒီခရမ်းဖျော့လေးပဲ အရိပ် ရွေးလိုက်ရမလား”

“အရိပ်သဘောပါ၊ အရိပ်ကြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

အလွန်အလိုလိုက်သောပုံစံ၊ မခဲယဉ်းတဲ့ အပြုံးတူတစ်မျိုးနှင့် အရိပ်သဘောကို သွင်ခန့်လူ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်တင်ကာခံ

လိုက်၏။ အများအပြားမှာတော့ အရိပ်နှင့် သွင်ခန့်လူဆိုတာ အတိုင် အဖောက်ညီတဲ့ စုံတွဲဟု ထင်ကြမည်။ ငါးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် မာယာက သွင်ခန့်လူနှင့် အရိပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒီဝတ်စုံက အရိပ်တို့စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဝတ်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဖက်မိဘတွေ သွားတွေ့ဖို့အတွက် အဝတ်အစား ရွေးကြတာလား ဟင်”

အရိပ် ဘာဖြေမလဲဆိုတာ မာယာ စိတ်ဝင်စားသလို သွင်ခန့်လူ လည်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အခုထိ ဒီနေရာကို အရိပ် ဘာအတွက် သူ့ကို ခေါ်ထားမှန်း မသိရသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နှစ်ခုစလုံးမဟုတ်ဘူး မာယာ၊ ဘွားဆီ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပို့ဖို့လေ၊ ကိုသီစတူဒီယိုမှာ ဒီတယူထားပြီးပြီ၊ အဝတ်က သုံးစုံလဲမှာဆိုတော့ ရွေးနေတာ”

“ဪ... ဪ”

ဘွားဆီ ဓာတ်ပုံရိုက်မည့်ကိစ္စကို အခုမှ သွင်ခန့်လူ သိခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အရိပ်က သူ့မစိတ်ကြိုက် ဝတ်စုံရွေးပြီး လက်ကိုင်အိတ် ထဲက အိတ်ရှွဲလေးတစ်ခု ထုတ်သည်။

“ကိုသွင်ခန့်လူရဲ့ လည်ကတုံးကော်လံနဲ့ လက်ဖျားကြယ်သီး နေရာမှာ ဒီစိန်ကို တစ်လုံးစီတပ်ပေး မာယာ၊ ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ အရိပ် လာယူဖို့ လူလွှတ်လိုက်မယ်”

မာယာလက်ဖဝါးထဲမှာ ညမီးရောင်နဲ့အပြိုင် စူးပြီးလင်းနေတဲ့ စိန်ပွင့်တွေက သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ရုံပဲ အရိပ်ရဲ့၊ အဲဒီလောက်အထိ လိုလို့လား”

“သိပ်လိုတာပေါ့ မာယာ၊ ကိုသွင်ခန့်လူဆိုတာ ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်) ရဲ့ သတို့သားလောင်းလေ၊ ဒီထက်မကတောင် လိုသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်... ဟုတ်ပါပြီ၊ အားလုံးအတွက် မာယာကို စိတ်ချ... ဟုတ်လား”

“သင့်ခံယူ”

အတိုင်အဖောက်စကားတွေကို သွင်ခန့်လူ အပြုံးနှင့် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရုံမှတစ်ပါး တခြား ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိ။ အားလုံး ပြီးတော့ သွင်ခန့်လူကို သူမက အရင်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဝတ်စုံ ကူရွေးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲနော် ကိုသွင်ခန့်လူ”

“ကိုယ်ကလည်း အရိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဗျာ”

“ဒါဆို ကျေပြီနော်”

မရည်ရွယ်ဘဲ နှစ်ယောက်အတူ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ အနက်ရောင် စတိုင်ပင်(နီ)ဖစ်နှင့် ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသော မျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်း တွေက အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ချင်စရာကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိနေတာ အရိပ်ဝန်ခံသည်။ သွင်ခန့်လူပြုံးတိုင်း ရင်ခုန်သည်။ သူ့ကိုယ် သင်းရနံ့က မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် စွဲမက်သစ်မူးစရာ။ သူနှင့် စကား

ပြောခွင့်ရလျှင်တော့ ပြောစရာမရှိ။ ဒါ ဘွားပြောသော မချစ်ရ အမိန့်နှင့် ဖိဆန်နေပြီလား အရိပ် မသိပေမယ့် သူနှင့်အတူ လျှောက်ရမယ့် အနာဂတ်ကတော့ လှပလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။

“အိုကေ... ဆီးယူ အရိပ်”

“ဟုတ်... ဆီးယူ ကိုသွင်ခန့်လူ”

သွင်ခန့်လူက နာမည်အကြီးဆုံး သူ့အပြုံးဖြင့် အရိပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြီးသည်။ ထို့နောက်မှာ ကိုယ်စီ ကားပေါ်တက်ပြီး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခဲ့သည်။ သေချာတာက သူ့အပြုံးမှာ အရိပ် ကြွေသွားပြီဟု မိန်းမကျမ်း ကျေပြီးသူပီပီ သိလိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသားကို ပျော်စေနိုင်သည့် မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ သွင်ခန့်လူက တစ်ဆင့်တက်ပြီး သူမကားနောက်က လိုက်မောင်းပြီး အိမ်အထိ ပြန်ပို့ပေးတာတွေ ဘာတွေ ရှိမန်ဆန်ဆန်တွေ လုပ်မိမည်ထင်သည်။ အခုတော့ အရိပ်ဆိုတာ သူ့အာရုံထဲမှာ မရှိ။ သူ့အတွေးထဲမှာ အရိပ်က စိတ်ပျက်ခြင်းတွေနှင့် နေရာယူထားသူ။

အရိပ်အရင် ထွက်သွားသည့် သူ့ကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ရှိ အရိပ်ကားရှိရာသို့ လျှောက်အလာမှာပဲ လူတစ်ယောက်အရိပ်က သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“ဟိတ်”

“ဟာ... ဆွဲကြိုးလှသွားပြီ”

စိုးစိုးတပေ

အရိပ်လည်ပင်းမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ အရိပ်လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးက ဖြုတ်ခနဲအသံနှင့် ဖြုတ်ထွက်သွားတာ သိလိုက်ရသည်။ သိသိချင်း နောက်ပြန်လှည့်တော့ ကိုယ်နှင့် မသိကျွမ်းသူ လူစိမ်းနှစ်ယောက်က အရိပ်နားက လှမ်းခနဲ ပြေးထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“လုပ်ကြပါဦး၊ အရိပ်ဆွဲကြိုး ဖြုတ်ပြေးသွားပြီ”

အော်လည်းအော်၊ လူကလည်း ပြေးလိုက်ဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာပဲ ထိုလူနှစ်ယောက်ရှေ့ကို ကားတစ်စီးက ကျွီးခနဲ ပိတ်ရပ်တာ မြင်လိုက်ရ၏။

ကားပိုင်ရှင်က သွင်ခန့်လူ။ အရိပ် သူ့ခိုးနှစ်ယောက်နားကို ရောက်သွားသည်နှင့် လက်တစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ မြှောက်တက်သွားပုံက သပ်ရပ်လှပသည်။

“ကဲဟယ်”

“ဒုတ်”

“ဝှစ်”

“ဖောင်း”

“အား”

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့၊ ရပ်စမ်း... ရပ်၊ အခုရပ်”

အရိပ်က အနီပေါ် အဝါဖောက် ချိတ်ထဘီနှင့် သူ့ခိုးနှစ်ယောက်

စိုးစိုးတပေ

ကို ခေါင်းချင်းပစ်တိုက်ပြီး ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်ပုံကို မယုံနိုင်သော အံ့သြသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသူက အရိပ်ရဲ့သတို့သားလောင်း အသစ်စက်စက် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် တပ်အပ်တွေနေပေမယ့် မယုံနိုင်။ သူမဆွဲကြိုး ဖြတ်သွားတာလည်း တွေ့သည်။ ကူညီရန် ကားဘက်(စ်)ဆုတ်ပြီး သူခိုးတွေကို တားဆီး ပေးခဲ့သည်။ နောက် သူမက ဘာမပြောညာမပြော ဖိုက်တင် ပလေးလာတော့ အံ့သြပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်။

သွင်ခန့်လူ ရောက်ရာနေရာမှာ အရိပ် လှုပ်ရှားသမျှ ကြောင်ကြည့်နေတုန်း အရိပ်က သူခိုးလက်ထဲက သူမဆွဲကြိုးကို အောင်မြင်စွာ ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်ပြီး သူမကို ကြောင်ကြည့်နေသည့် ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူကို အလှဆုံး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အရိပ်ကို ကူညီပေးတာ သင့်ခံယူ ကိုသွင်ခန့်လူ”

“ခဏလေးနော် ကိုသွင်ခန့်လူ၊ ဒီလူတွေကို အရိပ် ရဲလက် အပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ နောက်ထပ် မလုပ်ရဲမှာ”

သွင်ခန့်လူက ဘာမှမပြောနိုင်ခင် အရိပ် ဖုန်းဆက်နေတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပိုးထည်ပိုင်ရှင် မာယာတို့လည်း အရိပ်မှာ ရောက်လာကာ ဆူညံနေချိန်မှာ သွင်ခန့်လူကတော့ အရိပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ဘယ်လိုဒီဇိုင်းလဲဆိုသည့် အတွေးသစ်နှင့် အရိပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို အလွန် မနှစ်မြို့နိုင်သောစိတ်က ရုတ်

တရက် သူ့စိတ်ထဲ သွားခနဲ ပေါ်လာတာကို သူကိုယ်တိုင် တော်တော် အံ့သြသွား၏။

အခန်း (၁၀)

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားများအပြီးမှာ ဘုန်းသစ္စာ အိမ်ပေါ်က သတ္တိရှိရှိ ဆင်းလာခဲ့တုန်းက ပြဿနာမရှိ။ တကယ် ပြဿနာဖြစ်လာတာက မမက သူ့ဘဏ်အကောင့်(ထ်)ကို ဝိတ်ပစ်သလို သူ့ကားကိုပါ သိမ်းပစ်၍ အတော် အကျပ်ရိုက်သွားသည်။

ဒီမောင်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ။

ကြိုက်သလိုလုပ်စမ်းဆိုသည့် မာနနှင့် သူကလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မမနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့အလုပ်ကိုပါ တမင်မသွားဘဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တာ မမ ရင်နာအောင် တမင်အရွဲ့တိုက်ပြခြင်းဖြင့် စိန်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိနေသည်။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့်

ချစ်တတ်သူချင်း

ကိုယ် မမ အကူအညီ တစ်ခုမှမပါဘဲ အအောင်မြင်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မမနှင့်ပတ်သက်တာအားလုံး ဘုန်းသစ္စာက အရင်စွန့်ပစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ကိုယ်တည်း ဘယ်အဖော်မှ မခေါ်။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှလည်း ယူချင်စိတ်မရှိ။ အားလုံးကို စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်လျက် ခြေဦးထိပ်ရှိ ကုတ်ဘူးခွံကို အားပါးတရ လွှဲကန်သည်။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက အိတ်တစ်လုံးနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေတာ ဘုန်းသစ္စာမှာ သွားစရာမရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ သွားခဲ့သည့် နေရာတိုင်း အဆင်မပြေမှုလေးတွေ ကြိုတင်ရှိနေတာ သိထား၍ ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်၍ မသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုန်းအတွက်ဆို မာမိတို့က အိမ်တံခါးရော ရင်ခွင်တံခါးပါ အမြဲဖွင့်ထားတယ်နော် ဘုန်း”

မာမိကျော်ရဲ့ မူနဲ့တဲ့အကြည့်၊ ဖိတ်ခေါ်သံကိုက တစ်ရေးနိုးတွေးတောင် ဘုန်းသစ္စာအတွက် ကြက်သီးထစရာကောင်းသော ကြောက်စရာ ဖော်ရွေပျူငှာမှုများဆိုတာ ဟိုးအရင်တည်းက သိထားပြီးသားပါ။ ဒီဇိုင်နာ ခိုင်ခိုင်ကြပြန်တော့ တစ်မျိုး။

“ခိုင်တို့က ပညာသင်တပည့်တစ်ယောက်လောက်တော့ မွေး... စား... မှာ”

ဘုန်းသစ္စာ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းတက်ကတည်းက ခိုင်ခိုင်ထံ

ထိုစကားကို ကျောချမ်းခဲ့တာ ဒီနေ့ထိဖြစ်ပေမယ့် လုပ်ချင်တာကို
(လုပ်ရမှ၊ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှဆိုသည့်စိတ်နှင့် သူဖြစ်ချင်တာကို
ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်ခဲ့သည့် ဘုန်းသစ္စာ။ စိတ်ထဲမပါပေမယ့်
အားလုံးနှင့် အလိုက်အထိုက်နေခဲ့တာ မမ ထင်ထားသလို အခြောက်
စိတ်ပေါက်နေ၍မဟုတ်။ ဇွတ်တရွတ်ကြီးတွေကို အလိုလိုကောက်ခံ၍
အခုလို အများအထင်လွဲစရာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟား... အခုမှ တကယ့်ကျွင့်ပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှ ငါလမ်းပေါ်မှာ
အိပ်လို့လည်းမဖြစ်၊ အိမ်လည်း မပြန်ချင်၊ ပိုက်ဆံကလည်း တစ်သိန်း
ကျော်ကျော်က လက်ကျန်ပဲ ရှိတော့တာ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြီးစလွယ်ထိုးထည့်ထားသည့် ဝေါလတ်(ထံ)
ထဲမှ ငွေကျန်နည်းတိုင်း ထပ်မဖြည့်တတ်သည့် ကိုယ့်အကျင့်ကို အမမှ
ဒေါသဖြစ်ရမှန်းသိလာသည်။ အရင်က ငွေလက်ကျန်နည်းရုံမက မပါ
လည်း ဂရုမစိုက်။ ကြိုက်သည့်နေရာ၊ ကြိုက်သည့်အချိန် သူ ငွေလိုတာ
နှင့် မမထံ ဖုန်းတစ်ချက် ကော်က်ဆက်။ လူလွတ်ယူခိုင်းရုံနှင့် အဆင်
ပြေသည်။ အခုတော့ လက်ထဲ ငွေကိုင်မထားတတ်တာက အကြီးမား
ဆုံး ပြဿနာအဖြစ် ဘုန်းသစ္စာ ခေါင်းပူချင်လာပေမယ့် မမကို အမှီ
တိုက်ချင်သည့် မာနစိတ်ကို တစ်စက်မှ မလျှော့မိ။ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ပဲ
စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဆက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကဲ... အခု မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ ဘုန်းသစ္စာ၊ ဒီလက်ကျန်နည်း

နဲ့ ဟိုတယ်တည်းလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ နောက်ရက်တွေ ရှင်းဖို့
မှိုက်ပြဿနာက ရှိသေးတာဆိုတော့...”

“ဟိတ်”

“ဝုန်း”

“ဗုတ်”

“ဟ... ဘာလဲ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဘုန်းသစ္စာ မျောနေတုန်း အဆောက်အဦရဲ့
အကွေ့မှောင်ရိပ်က ဖြတ်ထွက်လာသည့် အရိပ်နှစ်ခုက သူ့ကို ပစ်တိုက်
ဖြတ်ပြေးသွား၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောက်သို့လန်ထွက်သွားကာ ယိုင်ခန့်
လဲမလိုဖြစ်သွား၍ ဒေါသစိတ်က ဝုန်းခနဲ သူ့ကိုယ်ထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်ဘူးလားကွ...
ဟင်”

“ဆောရီးဟေ့... ဆောရီး”

ဘောင်းယန်သံက လေထဲတွင် လွင့်ဝဲကျန်နေပေမယ့် အပြေးမာရသွန်
နှစ်ယောက်စလုံး ဘုန်းသစ္စာရှေ့မှာပဲ အမှောင်ထဲ ပြေးဝင်သွား၍ စိတ်ကို
လျှော့ပြီး ကိုယ့်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လာသည့်အခိုက်မှာ
နောက်ထပ်အရိပ်တစ်ခုက သူ့ထံ လှစ်ခနဲ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ၊ လူနှစ်ယောက် ပြေးသွားတာ မတွေ့လိုက်ဘူး
လား”

အသံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

လမ်းမီးရောင်မှန်ဝါးဝါးမှာ အနီရောင်ကြားက ဖြူသောအသား အရည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘုန်းသစ္စာနား အမောတကော ရောက်လာပုံက အသည်းအသန်။

“မြင်တယ်၊ ဟိုဘက်ကို ပြေးသွားတယ်”

တစ်ဖက်က မေးတာကိုဖြေပြီးတာနှင့် သူဝတ္တရားကျသွားပြီ ဖြစ်၍ ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ် အိတ်ဆွဲကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထို မိန်းကလေးနားမှ ကွေ့ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

“နေဦး”

ဘုန်းသစ္စာ လိုရာခရီးကို မရောက်။ အော်ဟစ်တားမြစ်သံနှင့် အတူ အနီရိပ် မိန်းကလေးက သူ့ရှေ့မှာ လာပိတ်ရပ်လိုက်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ အနီရဲရဲ ဖဲသားလက်ရှည်အောက်က ဖြူနုသော လက်ဖမိုးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘာရှင့်”

တစ်ဖက် မိန်းကလေးက ဒေါသနှင့် စူးစူးဝါးဝါးထအော်တော့ ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာ ပိုတင်းသွားကာ ကျစ်ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

“ဒီမှာ... ငါ့ဟာငါတောင် ဒီည ဘယ်မှာအိပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ၊ မင်းကိုခေါ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဘယ်သူကရော စိတ်ဝင်စားခိုင်းနေလို့လဲ၊ ရှင့်ကို တားတယ် ဆိုတာ ရှင့်လက်ထဲကအိတ်ကို စစ်မလို့... သိလား”

“မင်းက ဘယ်သူ့ဖို့ ငါ့အိတ်ကို စစ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ခုန အလစ်သုတ်သမားတွေကို မြင်လိုက်တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က ကျွန်မပစ္စည်းကို လက်လွှဲ သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ ခပ်မော့မော့ပြောနေသည့် နှုတ်ခမ်း တလန် ပန်းတလန်နှင့် မိန်းကလေးမျက်နှာကို ဘုန်းသစ္စာ စိုက် ကြည့်ရင်း စိတ်က မြင်ဖူးသလိုဖြစ်လာ၏။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

“ကဲ... ရှင့်လက်ထဲကအိတ် ကျွန်မကို ပေးစမ်းပါ”

“ဟေ့... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ”

ဒေါသနှင့် တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲက အိတ်က တစ်ဖက်မိန်းကလေးဆီ ရောက်သွားပုံက မြန်လွန်း၍ လိုက် မမှီလိုက်ဘဲ ပါသွားသည်။

“ငါ အလစ်သမား မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တာ မဟုတ်တာတွေက အခု အဖြေပေါ်တော့မှာ”

“ကဲဟယ်”

“ခွမ်း... ဂလွမ်း”

“ဟာ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွဟင်၊ ငါ့အင်္ကျီတွေ ပေကုန်ပြီ”

အရိပ်က လည်သာအညှိုးရောင်အိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မြေကြီးပေါ် သွန်ချသည်။ အသံစုံမြည်၍ အိတ်ထဲက ထွက်ကျလာတာက သူမ မျှော်လင့်သလို သူမ စိန်ဆွဲကြိုးမဟုတ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သည့် အလှပြင်ပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် မိန်းကလေးအင်္ကျီများကြောင့် သူမ မျက်စိရှေ့ကလူကို မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ရှင့်ပစ္စည်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးပြီ၊ အခု ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကောက်ထည့်ပေး”

လူပုံကြည့်တော့ တကယ့် ယောက်ျားပီပီသသကြီးပါဆိုသည့် အတွေးနှင့် အရိပ်က သူ့ပစ္စည်းတွေ အိတ်ထဲ ပြန်ကောက်ထည့်ပေးသည်။ အဖြူရောင် ချည်သားရှုပ်အင်္ကျီက တံတောင်ဆစ်နားအထိ လက်ခေါက်တင်ထားသည်။ ဘောင်းဘီက အဖြူခံပေါ် အမဲလိုင်းစင်းပါတဲ့ အဆင်မျိုးနှင့် ယောက်ျားပီသတာထက် လွန်နေသည့် ဒီလူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနှင့် မိန်းမအင်္ကျီတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ တော်တော် အံ့သြသွားကာ မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မျက်နှာချောချောကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အိတ်ကို ပြန်ကမ်း

ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဂေး(လ်)လား”

“ဘာ...”

အရိပ်စိတ်ထဲ ထင်ရာမေးပစ်လိုက်မိပြီးမှ တစ်ဖက်လူကို အားနာရှုမှန်း သိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာကောင်ထင်နေတာလဲ အမိ၊ စကားပြောပုံက စော်စော်ကားကား၊ အခု ပြန်တောင်းပန်စမ်း”

ခံပြဇာဒေါသတွေနှင့် မီးပွင့်မတတ် မျက်လုံးတောက်တောက်တွေက အရိပ်ထဲရောက်လာမှ သူ လွန်သွားတာကို တောင်းပန်ဖြစ်သွားတာ သူ့ကို ကြောက်၍မဟုတ်မှန်း အရိပ်ပဲသိသည်။

“ဆောရီး”

“မကျေနပ်ဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထပ်တောင်းပန်”

ဘုန်းသစ္စာလေသံက မာသလို မျက်နှာကလည်း ထန်နေ၍ အရိပ်က သူမလွန်တာကို လေသံအေးအေးနှင့်ပင် တစ်ဖက်လူ ကျေနပ်သည့်အထိ ထပ်တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျေနပ်တဲ့အထိ ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါ... ဟုတ်လား”

“နောက်ကို စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြော အမိ၊ လူတုန်ယောက်ကို အပြင်ပန်းကြည့်ပြီး စိတ်ထင်ရာ မပြောမိစေနဲ့”

အရိပ်စိတ်ထဲ မကျေလည်သော်လည်း မတတ်သာ၍ ငြိမ်နေလိုက်ရမှန်း စူပုပ်ပုပ် သူ့မျက်နှာက အထင်းသားပေါ်နေသည်။ အရိပ်က တစ်ဖက်လူရဲ့ အိတ်အသေးလေးတွေထဲ လက်နှိုက်ရှာရင်း ခပ်မာမာ အရာတစ်ခုကြောင့် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ လမ်းဘေး ဓာတ်မီးတိုင်အလင်းရောင်အောက်မှာ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် အရောင်အဝါတွေ လင်းသွားသည့် အရိပ်ရဲ့ စိန်လော့ကတ်တပ် ပလက်တီနမ်ကြိုး။

“ကဲ... ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ငြင်းစရာမရှိဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းကို တွေ့နေပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြောစရာတော့ ရှိတယ်၊ မင်းပစ္စည်းကို ကိုယ်ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီထဲရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ကျွန်မတော့ ရှင်ပြောတာ မယုံဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး အမိ၊ စောစောက ဝင်တိုက်မိတဲ့လူ လက်ချက်ပဲနေမှာ၊ ဒါအပြင် မရှိဘူး”

“ပြောပုံက လွယ်လွယ်တာ”

“မလွယ်လို့ ကိုယ်က မင်းကို ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်မပစ္စည်းကို ရှင်အိတ်ထဲက တွေ့တာလေ၊ ကဲ... ပြောနေကြပါတယ်၊ ရဲစခန်းရောက်မှ ကိစ္စကို ဆက်ရှင်း၊ ရှင် အခု ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခွဲ”

“မင်းပစ္စည်း ပြန်ရနေပြီပဲ၊ ဘာကိစ္စ ကိုယ်က မင်းခေါ်ရာ

ဦးဦးစာပေ

လိုက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အာရုံနောက်နေရတဲ့ကြားထဲ၊ နောက်ထပ် ပြဿနာမရှာနဲ့ အမိ၊ မင်းလည်း မင်းလမ်း မင်းသွား၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားမယ်”

“ရှင် မသွားရဘူး”

“ဟ... ဘာလဲ”

ဘုန်းသစ္စာက သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည့် မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်ခုံးတွန့်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေး နေကာမှ ရှင်းမရသည့်ပြဿနာက လာရှုပ်နေ၏။

“ရှင်အိတ်ထဲက ကျွန်မဆွဲကြိုး တွေထားတာ ရှင်လည်း အမြင်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မင်းက သူခိုးလို့ ထင်နေတာလား အမိ၊ ဒီမှာ ကိုယ်... အလှူဖန်တီးရှင်၊ ဒီနိုင်နာ၊ စားဖိုမျိုး၊ မယုံရင် ကိုယ့်မှာ ဗုဒ္ဓပုံတင်ပါတယ်... ကြည့်ကြည့်၊ စိတ်ညစ်လို့ အိမ်ကဆင်းလာပါတယ်ဆိုမှ ရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာက လာရှုပ်နေသေးတယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ရှင်ပစ္စည်းတွေ ကျွန်မကိုပြ”

“မင်းစကားက ဘာလဲ”

“ရှင်ပြောတဲ့ မှတ်ပုံတင်တို့ ဘာတို့ကို ပြောတာ”

“စကားကို အစတည်းက ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ဦးဦးစာပေ

“ရော... ဒီမှာ၊ စိတ်ကြိုက်စစ်ကြည့်”

လက်ထဲရောက်လာသည့် မှတ်ပုံတင်နှင့် တခြားသင်တန်းဆင်း စာရွက်တွေကို စစ်သည်။

“ရှင်က အလှူဖန်တီးရှင်၊ ဒီနိုင်နာ၊ စားဖိုမှူး၊ အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီထက် သေချာအောင် အတိအကျမြောရရင် အဲဒီပညာတွေ သင်မိလို့ အိမ်နဲ့ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဆင်းလာတာ၊ မင်းရော ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ လောလောဆယ်မှာ ရှင့်မှတ်ပုံတင်ကို ကျွန်မ သိမ်းထားမယ်၊ ဒါ... ကျွန်မ ဗစ်ဇင်းတင်းကတ်”

ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာရှေ့ ရောက်လာသည့် ရွှေဝါရောင်ကတ်ကို ဘုန်းသစ္စာက မယူသေးဘဲ မိန်းမလှလေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ရော... ယူလေ၊ မနက်ဖြန် ဒီထဲက လိပ်စာအတိုင်း ရှင်လာခဲ့”

“မင်းလိပ်စာကတ်လည်း ကိုယ်မယူဘူး၊ ကိုယ့်မှတ်ပုံတင်ကတ် ကိုလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်ပေး၊ ကိုယ့်မှာ တခြားအလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမယ် အမိ”

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မက လိုက်လုပ်ရမှာလားရှင့်”

“လုပ်သင့်လုပ်ရမှာပဲ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရှင်က တော်တော် ရယ်

ရတာပဲ”

“မင်းရယ်အောင် ကိုယ်က ဟာသပြောနေတယ် ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒီကြိုး ရှင့်ဆီက ပြန်ရတော့ ရဲစခန်းမတိုင်ပေမယ့် ရှင့်ဆီက ကျွန်မ အလျော်ပြန်ယူမှ ဖြစ်မယ်”

“အလျော်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မပြောသလို ရှင်မလုပ်ရင် ရဲစခန်းကို အခု ဖုန်းဆက်လိုက်ယုံပဲ”

“ဟေ့... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

အရိပ်က သူမဖုန်းလေးကိုထုတ်ပြီး ခပ်တည်တည် ခလုပ်နှိပ်လိုက် တော့ သူ လန့်သွား၏။

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မပြောတာ သဘောတူပြီလား”

“ကဲ... ပြော၊ မင်းကို ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“သိချင်ရင် ဒီလိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မ သွားပြီ”

“ဟာ... ဟိတ်... နေဦး”

နောက်ကခေါ်သံကြားပေမယ့် အရိပ် နေရာက ချာခနဲ လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီဘက်ရောက်မှ ပခုံးကျုံ့ကာ ခစ်ခနဲရယ်မိ၏။ ဒီလူကို အရိပ် မှတ်မိခဲ့ပြီ။ ဟိုးတစ်ခါ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့သူ။ သူမ ခြေကန်ချက်မိခဲ့သူ။ ထိုလူဟာ အလစ်သုတ်သမား မဟုတ်မှန်း လည်း သူမ သိပြီးနောက်မှာ အရိပ်က ထပ်မံ၍ အသံတိတ်ပြုမိတော့

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မသိ။ ကံစာတာက ကောင်းချင်တော့လည်း
ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်အပြင် လှေပါအသင့်ဖြစ်နေတာ ဒါမျိုးလား။

အခန်း (၁၁)

ဘုန်းသစ္စာ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။
အချိန်က ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ အရိပ်နန်းတော်၏ သခင်ကို အခု
ချိန်ထိ မမြင်ရသေး။ နန်းတော်သမ္ဘ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်
အဦကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်အလိုမကျစိတ်နှင့် မျက်နှာက ပို၍တည်တင်း
မှုန်ကုပ်လာ၏။

ဗစ်စစ်ဒင်းကဒ်ကို ပြပြီးပြီ။ သူတို့သခင်မ အိပ်ရာက မနိုးသေး၍
ကင့်ပါဆို၍ စောင့်နေရပေမယ့် စိတ်က သိပ်မရှည်။

“ဟာ... ဝါနုရယ်၊ နင်ကလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီလား၊
ဒီလို ဘရိတ်ဖက်မျိုး မမလေး ဘယ်တုန်းက စားဖူးလို့လဲ”

“အို... ဝါနုက တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မမလေး
အရင်စားနေကြဆိုင်က ဖွင့်မှမဖွင့်တာ ဦးထူးရဲ့၊ မရဲရတာနဲ့ဖြစ်အောင်
ဝါနု စီစဉ်ထားတာ၊ ဝါနု ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“မမလေးအကြောင်း သိလျက်နဲ့၊ ခက်တာပဲ၊ နို့... တခြား ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကရော”

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဦးထူးရယ်”

ဝါနဆိုသူက ညည်းရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ဘုန်းသစ္စာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ဦးထူးနဲ့ ဝါနဆိုသူတို့အား ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်သည်။

ဗစ်စစ်တင်းကဒ်ပေးသွားပြီး အိမ်လာခဲ့ဆို၍သာ လာရသည်။ ဘာအတွက် ခေါ်မှန်းမသိ။ ခြံဝရောက်တော့ ဦးထူးဆိုသူကပဲ လူကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကာ ခြံထဲဝင်ခွင့်တော့ ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခြံစောင့် တဲလေးမှာပဲ ထိုင်နေခွင့်ရတဲ့ဘဝ။

“ငါတို့ဘော့(စ်)က အိပ်ရာက မထသေးဘူး”

နာရီကြည့်တော့ ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့မှာ တစ်ခြံလုံး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရ၏။ ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းသလောက် ကြည့်လေရာတိုင်း မြက်ခင်းစိမ်းတွေနှင့် ယူကလစ်ပင်တွေလိုဟာတွေသာ တွေ့ရသည်။ မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ ရှုခင်းရှုကွက် ဘာမှမရှိ။ ကားတစ်စီးဝင်လာ၍ အပျင်းပြေမလား မျှော်လင့်မိပါသည်။ ထူးမခြား နားပါ။ သူတို့ဇာတ်လမ်းနှင့်သူတို့ ရှုပ်နေ၏။

“ဘော့(စ်)အကြောင်း မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ သူက ကိုယ်တိုင်သာ မချက်မပြုတ်တတ်တာ၊ ဟွန်း... လျှာဖျားက အရသာ

ခံတတ်တာ ဦးထူး မသိဘူးလား၊ ဆိုင်ပြောင်းဝယ်ကာမှ အခက်တွေ့ နေမယ်၊ ဆိုင်ပိတ်တာတွေ၊ ဖွင့်တာတွေ သူနားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမနက် ဆီချက်စားချင်တယ်ဆို စားရမှ”

ဆီချက်လေးတစ်ပွဲအတွက်နဲ့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ သူ့ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကို နားမလည်သလို ထပ်ကြည့်သည်။ ဝါနဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း အတော်ကြီး စိတ်ပျက်နေဟန်ဖြင့် ကားဘေးနက်ကို မှီရပ်နေတာ လျော့တိလျော့ရဲ့။ ဦးထူးဆိုသူကလည်း ကြံရာမရ ဖြစ်နေတာလား။ အကြံ ထုတ်နေတာလား မသိရအောင် ခြံစောင့်တဲရှေ့မှာ လျှောက်နေတာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်။ ဘုန်းသစ္စာ ထိုနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ခါးဆန့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ”

ဘုန်းသစ္စာအသံကြောင့် စိတ်ညစ်နေသူနှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်သည်။ ဦးထူးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသောအကြည့်နှစ်ဖွဲ့ပြီး ဝါန တော့ သူ့ကို သတိထားမိသွားသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဦးထူး”

“ငါလည်းမသိဘူး၊ ဘော့(စ်)ခေါ်ထားတာတဲ့၊ လက်ထဲမှာ ဗစ်စစ်ဒင်းကဒ်ပြလို ပေးဝင်ထားတာ၊ ကဲ... ပြော ကိုယ့်လူ၊ ဘာလဲ”

“ဟို... ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကိစ္စပါ”

“ခေါက်ဆွဲကိစ္စ”

“ဟုတ်ဟယ်”

“ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပေးပါရစေ”

“မင်းက ကူညီမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဒါကျ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရေရွတ်သည်။
ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်တိုင်ပင်သလို ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ၊ ကဲ... ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်က စားဖိုမှူးတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်”

“အယ်”

အံ့သြဝမ်းသာသော အကြည့်များဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရ၏။

“အမယ်စုံချက်တတ်တယ်၊ အရသာလည်း ကောင်းစေရမယ်၊
ဒီအိမ်မှာ ဆီချက်လုပ်ဖို့ ပစ္စည်းစုံရှိလား”

“စုံတယ်၊ အားလုံးရှိပြီးသား၊ မင်း လုပ်တတ်တယ်ဆိုရင် ငါတို့
စမ်းကြည့်တာပေါ့... လာနဲ့”

ဦးထူးဆိုသူက ဘုန်းသစ္စာလက် ဆွဲမတတ်ခေါ်သွားကာ ခြံစောင့်
အိမ်လေးအပြင်မှာ ခြေစုံရပ်တာနှင့် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးသည်။
ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူကို ဘုန်းသစ္စာက စူးစမ်းတုန်းမှာပဲ ခြံရံဘယ်ဘက်

ဦးထူးစာပေ

ဆောင့်မှ သုံးဘီးကားလေးနှစ်စီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ ဂေါက်(ဖ်)ကွင်းတွေ၊
ဖန်းခြံတွေမှာ အပျော်စီးကားလေးတွေလိုဖြစ်ကာ သူနှင့်ဦးထူးက
တစ်စီး။ ဝါနက တစ်စီးနှင့် ချီတက်ခဲ့တာက ခြံထိပ်မှကြည့်လျှင်
မမြင်နိုင်သော အိမ်ကြီးဆီ။ ခြံပတ်လမ်းအတိုင်း မောင်းပြီးမှ
ကားလေးကို ဝေါခနဲ ကွေ့သောအခါ အိမ်ကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။
ရဲတိုက်ပမာ ခိုင်ခံ့တဲ့ ဆင်ဝင်ကြီးတွေ၊ ပြတင်းဘောင်အရှည်ကြီးနဲ့
ပြတင်းပေါက်တွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အိမ်ကြီးက အုတ်အနီတွေနှင့်
တည်ဆောက်ထားတာမို့ ရဲရင့်ခြင်း၊ မာန်မာနကြီးခြင်း၊ ထည်ဝါခန့်သား
ခြင်း ရသပေါင်းစုံ တပြိုင်တည်း ပေးစွမ်းသည်။

“အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီ ပတ်မောင်းလိုက်”

ဦးထူးရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ယာဉ်ငယ်လေးက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်
လုံးကို ပတ်မောင်းပြနေသလို ထင်ရသည်။ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွား
သည်က သူ လက်စွမ်းပြရမည့် အဆောင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။
ဘုန်းသစ္စာ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ရင်း စားဖိုမှူးတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်
ကို ပြန်စဉ်းစား၏။ စားသုံးသူအား အကောင်းဆုံး အရသာတွေ ပေးစွမ်း
နိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းက စားဖိုမှူးတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က
စေတနာဟု အမည်တွင်ကြောင်း သူနားလည်သည်။

ဦးထူးစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ဟား... ဟင်းနဲ့လေးက မွေးလိုက်တာ၊ ဒါ ဘာဟင်းနဲ့ပါလိမ့်”

အိပ်နေရာမှ ချက်ချင်းထထိုင်ဖြစ်တဲ့အထိ အရိပ် နှဝမှာ သင်းသွယ် ချိုမွှေးသော ဟင်းရနံ့တစ်မျိုးက နွေးထွေးလတ်ဆတ်စွာ ဆွဲဆောင်လာသည်။ အရိပ်က အိပ်ရာနိုးပြီးမှ အခန်းတွင်းနာရီက သံစုံမြည်ကာ မောနင်းဟု ထအော်သည့် နှိုးစက်ကြောင့် စိတ်ကြည်နူးစွာ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“အပိုတွေ... ငါ နိုးနေပြီဟေ့”

မကြားမှန်းသိသိကြီးနဲ့ အော်သည်။ ညဝတ်အိပ်တဲ့ ချည်သားရင်ဖုံးပွပ္ဖက လက်အိုးပွပ္ဖနှင့် အဖြူရောင် အဖြူခံပေါ် အဝါပွင့်ကြီး ရိုက်ထားသည့် ထဘီကလည်း ဒီအတိုင်း မလဲလှယ်နိုင်တဲ့အထိ ယူးခြားစွာ သင်းမွှေးနေသည့် ဟင်းနဲ့ကို သူ့အလိုလို သဘောကျနေပါသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး အားပါးတရ ရေချိုးလိုက်တာ။

ကျောလည်ခန့်ရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပြီးစလွယ် ဘီးကျောပတ်ကာ ချည်သားဝတ်စုံကို လဲလှယ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး လှေကားကွေ့ကွေ့ ကြီးကနေ ဆင်းလာတော့ သူမကို လာနှိုးမည့် ဝါနုရော၊ ဦးထူးရော အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။

“အိပ်ရာထရင်တော့ ကိုယ့်ဆံပင်ရှည်ကို သစ်သစ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဒါ အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာ၊ ပြီးရင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး ဝတ်ပြု၊ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်တာနဲ့ ကိုယ်ပထမဆုံး စိတ်နှလုံးသုံးပါးစလုံးနဲ့ သတိရပူဇော်တာ မြတ်စွာဘုရားပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးမှ မနက်စာ စားပြီး အလုပ်ကိစ္စတွေ စီစဉ်”

အရိပ်အတွက် ဘွားက ဩဝါဒချပေးခဲ့ပေမယ့် လိုက်နာခြင်းမရှိ၊ ပျက်ကွက်တာတွေလည်း ရှိသည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်သည့်အချိန်မျိုးမှာ မနက်စာ ဘရိတ်ဖက်(စ်)ကို ခပ်သွက်သွက်စားပြီး အလုပ်ကို ပြေးရတာတွေကလည်း အများကြီး။ ဝါနုက သူမကို တစ်နေ့တာ အလုပ်တွေ ဇယားဆွဲပြ၊ ပြီးတာနှင့် ဆိုင်ဖွင့်ရန် ဝါနုက အိမ်မှ အရင်ထွက်ရသည်။ သူမက ပန်းတိမ်အိမ် အရင်ဝင်ရ၊ ကပ်စတစ်မာတွေ အပ်ထားသော အထည်ဒီဇိုင်းတွေ စစ်ရ၊ ကျောက်ကုန်သည်တွေရဲ့ လာရောင်းတဲ့အထည်တွေ စစ်ရနှင့် နေ့ဝက်ကျိုးအောင် ဖျာများပြီးမှ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာကို ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ပေါင်းစားရတာ များလေသည်။ လူက အိမ်အပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမှ မဝင်

မချရသေး။ ဘယ်သူက တွေ့ဖို့စောင့်နေပါပြီ။ ဘယ်ကပ်စတစ်က
ပတော့ သူမှာတာနဲ့ လွဲလာလို့ ကွန်ပလိန်းတက်နေပါပြီနှင့် ဖိစီးမှု
တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ထို့ကြောင့် အလှအပရေးရာလည်း ဦးစား
မပေးဖြစ်တော့အောင် အလုပ်တွေကြားမှာ သူမက မနိုင်မနင်း ဖြစ်လျက်
ရှိသည်။ ဒီလောက် ပင်ပန်းတဲ့ကြားမှာ အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းလေးစားပြီး
ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားယူချင်ပေမယ့် အိမ်မှာ မမြဲတဲ့ စားဖိုမှူးတွေပဲ
များသည်။

“ဟေး... မွေးလှချည်လား”

“ဘော့(စ်)”

လှည့်ကြည့်လာတဲ့ ဦးထူးရော ဝါနုရောက လက်ထဲမှာ
တူကိုယ်စီ၊ ပန်းကန်လုံးကိုယ်စီနှင့် ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေ
တာက ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ။ နှုတ်ခမ်းဘေးဝန်းကျင်မှာပဲ ဆီတွေရွှံ့နေတာ။

“ဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

နားမလည်သလို မေးရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ခြေချသည်။

“လာပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘော့(စ်)ကို သွားနှိုးလိုက်တော့၊
လျှာလည်ရုံတင်မကဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပါ လည်ထွက်သွားစေမယ့်
စပါယ်ရှယ် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ”

မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာတာ ညက အခြောက်။ ဝတ်စုံက
ညက မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းကို ခါးစည်းရှေ့အကာ အနီရဲ့ရဲ့ အပေါ်မှာ

စည်းထားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာက အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော
မွှေးပျံသည့် ရနံ့နှင့် ဆီချက်။

“ဟင်... ရှင်က”

အရိပ်မှာ အခန်းဝ၌ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော ညက
လူကိုမြင်မှ ပြောလက်စ စကားတွေရော၊ လှုပ်ရှားမှုတွေပါ ရပ်တန့်
သွားသလို ဘုန်းသစ္စာကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြင်မဆင်ဘဲ
မနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် နုဖတ်လှပနေသော မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ကာ
မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါတွေ ရှင် ချက်တာလား”

“အင်း”

“ရှင့်ကိုခေါ်တာ မိတ်ကပ်ပြင်ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာ”

အံ့သြသလိုပြောရင်း ဘုန်းသစ္စာနား ရောက်လာပြီး အရိပ်က
သူ ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ
တစ်ခုချင်းလိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင့်လက်ရာ ကြည့်ရတာ စားကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ရှင် ဒါတွေ
လည်း ရတယ်နော်၊ ချက်ပြုတ်တတ်တယ်ဆိုတော့လည်း မဆိုးဘူး”

“သူ့လက်ရာ မမ နည်းနည်းမြည်းကြည့်ပါဦး မမ”

ဝါနုစကားကြောင့် အရိပ် ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကာ
လက်နောက်ပြန်ဖြန့်တော့ အရိပ်လက်ထဲကို ဝါနုက တူကို အသင့်

ထည့်ပေးသည်။ အရိပ်က ကြက်သားမျှင်တွေ မွေ့ဖြူးထားသည့်
သီချက်အား နှစ်ပတ်လောက်မွေ့ပြီး တူနှင့် တစ်လုပ်စာ ပါးစပ်ထဲ
ထည့်စားပြီး အရသာခံကြည့်တော့ လျှာမှာ စွဲသွား၏။ အရိပ်က
ပါးလေးဖောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းစေ့ဝါးနေပုံကို ဘေးက သုံးယောက်မှာ
အသက်မရှူစတမ်း စိုက်ကြည့်နေ၏။ အရိပ်က လက်ထဲက တူကို
ချလိုက်ပြီး ညက သူမခေါ်ထားသည့် ကိုလူချောမျက်နှာကို လှပိုင်းစက်
သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။

“ရှင့်နာမည်”

“ဘုန်းသစ္စာ”

“ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်အံ့ဩတာပဲ”

“အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး၊ အစတည်းက ကိုယ် မင်းကို ပြောသားပဲ၊
ကိုယ်က စားဖိုမှူးသင်တန်းဆင်းဆိုတာ”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ လူပုံချောချော၊
ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားလွန်းသူတစ်ယောက်က မိန်းမတွေသာ
စိတ်ဝင်စားသည့် မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပမှုတွေနဲ့
ချက်ပြုတ်နေတာကို မယုံချင်။

“ရှင် ကျွန်မကို အကြွေးဆပ်ရမှာ သိတယ်နော်”

“မင်း ကြိုက်သလို ခေါင်းစဉ်တပ်ပါ၊ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ညကပြောတဲ့နည်းအတိုင်းပဲ ရှင်းမလား”

ဦးဦးစာပေ

ညက ဘာတွေဖြစ်လာမှန်းလည်းမသိ။ အကြွေးတွေရော
ဘာတွေရောနှင့် ရှုပ်နေသည့် နှစ်ယောက်အား ဝါနနှင့် ဦးထူးက
စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။ ဘုန်းသစ္စာကတော့ ပွယောင်းယောင်း
ဆံပင်ကို တမင် ဆွဲဖွကာ စိတ်ရှုပ်၍ပါ။ မြေပူရာ ကင်းမှောင်ဆိုတာ
ဒါမျိုးပဲနေမှာ။ ကိုယ့်မှာ ယောက်ျားမာန အထိပါးခံရ၍ အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းကာ နေစရာမရှိရသည့်အထဲ အလစ်သုတ်ပုဒ်မနှင့် ထားရာနေ
စရာသွားရမယ့်ဘဝ။

“လိုရင်းပဲပြော အဓိ၊ ကိုယ် မင်းကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“ရှင်လေသံက မာလှချည်လား”

“မင်းလည်း ကိုယ့်နေရာမှာဆို ဒီလိုဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“ဒီလို လွယ်လွယ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ ကျွန်မက ခံရသူ”

“ကိုယ်ကလည်း မင်း ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး”

သူတို့ပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့ သိပေမယ့် ဦးထူးနှင့်
ဝါနက နားမလည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်း
ထုတ်ဆဲ။

“ရှင်စိတ်ထဲ ကျွန်မကို တရားမျှတမှု မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား”

“မင်းကိုယ်မင်းပဲ သိမှာပေါ့”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဦးဦးစာပေ

“ဟွန်း... စကားပြောပုံက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့၊ ဒီလို အပြောအဆို မျိုးနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်စားလို့ကတော့ ဖြစ်ဦးမယ်”

“မင်းအပူ မပါပါဘူး”

ကြည့်စမ်း...။ ဒီလူ အရိပ်ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေလိုက်တာ။ တကယ့်ကို နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး မိန်းမကြီးကြနေတာပဲ။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှင်လေသံက စွာလှချည်လား”

“မိန်းမဖြစ်ပြီး မင်းဘက်ကရော တစ်စက်အလျှော့ပေးလို့လား၊ မင်း မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်မှတ်ပုံတင် ပြန်ပေး၊ ကိုယ် အခုချက်ချင်း ဒီက ထွက်သွားမယ်”

“အဲမယ်... အပြောက ကောင်းပါ၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ ရိုက်စရာရှိတယ်၊ ရှင် အလှပန်တီးရှင်ဆို၊ ကျွန်မကို အလှဆုံးပြင်ပေးရင် ရပြီ”

“ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ် ဆိုတော့ မငြင်းဘူး၊ မနက်ဖြန် ကိုယ် ဘယ်အချိန်လာရမလဲ”

“နိုး... မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ဝင်ရမှာ၊ ဒီနေ့ တာဝန်က စားကောင်းမယ့်အစားအစာတွေ ချက်ပြုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပါ၊ ရှင်ကို ကျွန်မရဲ့ စားဖိုမှူး၊ မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့လူအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်က ဦးထူးနဲ့အတူ ခြံထောင့်တိုက်ပုလေးမှာနေ လှပသော အရိပ် မျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့”

ရင်ထဲနွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါက ဘာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိ။ အင်း... ကျဆင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ဘုန်းသစ္စာ ကံဇာတာတွေ ဦးပြန်မော့ လာပြီလို့ ဆိုရရင် ကောင်းမလား။

အခန်း (၁၃)

ဘုန်းသစ္စာ သူရသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ပေးထားသည့်အခန်းက ပစ္စည်းအပြည့်အစုံပါသလို ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာပါ ပါသည်။ ဘာ အကြောင်းကိစ္စမှမရှိပဲ အခန်းအပြင်ထွက်စရာ မရှိ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိသည့် စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ မွေယာတွေကအစ အားလုံး အဖိုးတန်အသုံး အဆောင်တွေချည်းဖြစ်နေ၍ သူ့အတွက် အိမ်မှာနေရတာနှင့်မခြား သက်တောင့်သက်သာ ရှိတာကို ဝန်ခံရမည်။

အိမ်ကြီးက နန်းတော်တစ်ခုလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသလို အိမ်ကြီး ၏ သခင်မကလည်း နုသစ်လတ်ဆတ်ခြင်းတွေနှင့် လှပသူလေး ဖြစ်နေ ခြင်းက ပိုသဘောကျစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းသစ္စာနှင့် သူမ တစ်ခါ ဆုံဖူးတာ သူ အမှတ်တရရှိပေမယ့် သူမက သူ့ကို ရုတ်တရက်

ဦးစိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၂၃

မမှတ်မိတာ ပြန်တွေးမိတော့ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

ဖူးစာဆိုဖို့ ပြန်ဆုံတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူမပုံစံမျိုး သူ စိတ်မဝင် စားပေမယ့် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသည့် သူမ အပြင်အဆင်တွေကိုတော့ စိတ်ထဲကပဲ လှမ်းပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် အရိပ်ပုံစံက သိပ်ပြီး မထင်ပေါ်။ ရှိပြီးသား အလှအပတွေက အဝတ် အစား အပြင်အဆင် ဒီစိုင်းအသုံးမကျမှုတွေ အောက်မှ ပျောက်နေ ကြောင်း သူ တတ်ကျွမ်းသော ပညာမျက်စိဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

စိတ်ရှိသလောက် ပြင်ဆင်ခြယ်သခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ အရိပ် ၏ ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်နေသော အလှတရားက လမင်းတစ်စင်းလို ဝင်းပကြည်လင်စွာ လူတကာ ငေးကြည့်နေချင်စဖွယ် ဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ပြီးထဲက အလုပ်နှင့်လက်မပြတ် သော အရိပ်အကြောင်း ဦးထူးကတစ်ဆင့် သူ သိ ဘေးသလို ကိုယ်တိုင် လည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်ပြီး အပြေးအလွှား စီစဉ်နေတတ်သော အရိပ်ကို သူမြင်တွေ့နေရသည်။ အရိပ်ရိုင်းဆိုသည့် သူမက နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အရိုင်းဆန်သော အလှတရားတို့ စုဝေးနေပေမယ့် လုပ်ငန်း ပိုင်းမှာတော့ အရိပ်လောက် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူ မရှိတာကိုလည်း သူ သဘောပေါက်နားလည်သည်။

အရိပ် အာရုံအားလုံး သူမ အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေ၏။ တခြား အကြောင်းအရာတွေကို သူမ အလုပ်လောက် စိတ်မဝင်စားတာလည်းပါ

ဦးစိုးစာပေ

သည်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း သူမ အလှက ပေါ်လွင်သင့်သလောက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိပေမယ့် အရိပ် ပုံစံက ထိုကိစ္စအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပုံမရ။ သူမ စိတ်ဝင်စားတာက စိန်ထည် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ထုတ်လုပ်ရာမှာ သုံးရမည့် ရတနာပစ္စည်း ဒီဇိုင်းတွေဖြစ်သည်။

အလုပ်သဘောအရ နိုင်ငံခြားသားများအကြိုက် ပြည်တွင်း အာရှ အကြိုက် ဒီဇိုင်းရေးဆွဲရာမှာရော အရိပ်က သူမအာရုံကို နစ်မြုပ်ထား သည်။ ဘွားကလည်း အရိပ်ကို အားကိုးသည်။ အရိပ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးရေးဆွဲသော အသည်းနှစ်ထပ် စိန်ပြာဒီဇိုင်းကို လူကြိုက်များခဲ့ သလို တခြား ဒီဇိုင်းများကိုလည်း အရိပ်ကပဲ ပုံစံထုတ်သည်။

ဈေးကြီးတာရော၊ သင့်တင့်သော ဈေးနှုန်းနှင့် လူအများ ဝတ်ဆင် နိုင်ရန်အတွက်ပါ စိတ်ကူးကောင်းကောင်း စေတနာကောင်းကောင်းဖြင့် လှပဆန်းပြားသော စိန်ထည် ဒီဇိုင်းများကြောင့် အရိပ်တို့ စိန်တိုက်က ပစ္စည်းကို လူတိုင်း ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ ထိုအတွက် အကျိုးဆက် က အရိပ် အတွက် ခေတ်နှင့်အညီ တပြေးညီဖြစ်အောင် ကြိုးစားရ ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ အစားအသောက်မေ့၊ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ဖြစ်ကာ အလုပ်ထဲ အာရုံနစ်နေတတ်တာလည်း မကြာခဏ ဖြစ်သည်။ အရိပ်နှင့် သူ့လူယုံ ဝါနုတို့ မကြာခဏ ပြဿနာတက်တာလည်း ထိုကိစ္စပဲ ဖြစ်သည်။ အလုပ်လောဘကြီးသည့် အရိပ်ကို အစား

အသောက် ပုံမှန်စားအောင် ဘယ်သူမှ တိုက်တွန်းလို့မရ၍ အားလုံး သူမအတွက် စိတ်ပူရ၊ စိတ်ညစ်ရနှင့် သက်ပြင်းကိုယ်စီချနေရချိန်မှာ ဘုန်းသစ္စာက သူ လုပ်ချင်တာဖြစ်အောင်လုပ် တတ်သူပီပီ ဒီနေရာမှာ လည်း အရိပ်ကို သူ ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစား တည်ဆောက်ပေးချင်သူ ဖြစ်လာသည်။

“ကဲ... သွားမယ် ဦးထူး”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ မောင်ရင်ရဲ့၊ လက်ထဲမှာလဲ ထမင်းချိုင့် ကြီးနဲ့ပါလား”

“ဦးထူးအလုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့် သွားဖို့မလို လေ”

“ဟေ...”

ဦးထူးက ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို အံ့သြသလို မျက်လုံးပြူးကြည့် တော့ လက်ထဲက အရိပ်အတွက် ထည့်ယူလာသည့် ထမင်းချိုင့်ကို မြှောက်ပြပြီး သူ ရယ်လိုက်သည်။ ဦးထူးအတွက် ဘုန်းသစ္စာလုပ်ပုံက တကယ့် အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာ သူ သိသည်။

“ထမင်းစားချိန် နောက်ကျရင် ဦးထူး တာဝန်နော်”

“အာ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လာ... ကားပေါ် တက်၊ အခုပဲ သွားကြမယ်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဦးထူးက ဘုန်းသစ္စာ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ရုံး ဘုန်းသစ္စာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ထမင်း ချိုင့်ကို တစ်လှည့်၊ ဘုန်းသစ္စာ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“မင်းဥစ္စာ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ဘုန်းသစ္စာ၊ ဒီအလုပ်က ဝါနု လုပ်ရမယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဝါနု လုပ်ပေးတာတော့ ခင်ဗျားတို့အလုပ်ရှင်က အရေးစိုက် လို့လား၊ သူ့ကျန်းမာရေးထက် ဒီအလုပ်ကို ဦးစားပေးနေတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ”

“အေးလေ... ဒါလည်းဒါပေါ့၊ တော်ကြာ မင်းရော ငါပါ ပြေးပေါက်မှားနေမယ့်ကိစ္စကို ပြောနေတာကွ”

“သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့် လာပို့တာ ပြေးပေါက်မှားစရာလား၊ ဦးထူးပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာ”

“မင်းစေတနာကို ငါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူ့အကြောင်း ငါသိလို့ ပြောနေတာ”

“ဘာသိတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ပြီးသဲ့သဲ့နှင့် ခပ်အေးအေး ပြန်မေးနေသော ဘုန်းသစ္စာပုံစံက ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်ဟန်နှင့်ဆိုတော့ ဦးထူးက သူ့ကို အထူးအဆန်း

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့သလို ကားမောင်းနေရာက မျက်ခုံး တစ် ချက်တွန့်ကြည့်သည်။

“ဘော့စ် တစ်ခုခုပြောလာရင် ငါ မပါဘူးနော် ကိုယ့်လူ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျား ပါတယ်လို့ မပြောပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

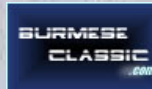
“ပြဿနာတက်ရင် မင်းဟာမင်းရှင်းနော်၊ ဒီနေ့မှ အလုပ်ဝင်၊ ဒီနေ့ အလုပ်ထွက်ရက်နီးတွေ မင်း ဖန်တီးနေတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်မနေချင်တာ၊ တယ်ခက်တာပဲ”

“ဦးထူးကလည်း အယူအဆတွေ လွဲနေပြန်ပြီ၊ သူ့ဆန် စားရဲ ရမှာပေါ့”

“အေး... မင်းက ရဲရဲမကဘူး၊ ကဲနေလို့ ပြောနေတာ”

“ဘာကလို့လဲ”

“ဒါကဲတာပေါ့”

ဦးထူးက ကားမောင်းနေရင်းမှ သူ့ပေါင်ပေါ်ရှိ လေးဆင့်ချိုင့်ကို မေးငေါ့ထိုးရင်း ပြောသည်။

“ဦးထူးက ထမင်းချိုင့်ပို့တဲ့ကိစ္စကို မကျေမလည်ဖြစ်နေတာကိုး”

“မကျေမလည်ဖြစ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘော့(စ်) အကြောင်း ငါ အသိဆုံး၊ သူက ခိုင်းရင်ခိုင်းငဲ့အတိုင်း တိတိကျကျလုပ်၊ မလိုစေနဲ့၊ အဲ... ပိုလာရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ ငါတို့ဘော့(စ်)

ရဲ့မူ”

“ထမင်းချိုင့်သွား ပို့တာ အပိုမှမဟုတ်တာ၊ ကဲ... နေ့လည်စာ သူများတွေ ထမင်းစားတဲ့အချိန် သူလည်း စားချင်မှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံ ရှိလို့ ပိုတယ်တွေ ရက်စတော့ရင်တွေ စားနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်- ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ နှစ်- ကိုယ်စားချင်တဲ့အရာသာကို လွယ်လွယ်ကူကူ မရနိုင်ဘူး၊ လွဲရင်လွဲနေမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပို့ပေးတာ၊ ဦးထူး ပြောသလို အပိုတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ စေတနာတွေ၊ စိတ်ချ... ဦးထူးကိုလည်း ကျွိုင်မပတ်စေရဘူး၊ ကျွန်တော့်အပြစ် ကျွန်တော်ခံမယ်”

ကားက ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ရွှေစက်ရုံကြီးရဲ့ ခြံဝင်းရှေ့မှာ ထိုးရပ် သွားပြီ။ ဒီနေရာက ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ရဲ့ ပန်းတိမ်ဟုလည်း ခေါ်၍ ရသည်။ ပန်းတိမ်ကျွမ်းကျင်သူတွေ၊ စိန်ထည်ပန်းတိမ်ကျွမ်းကျင်သူတွေ နှင့် ဒီနေရာက အထည်လှလှပပတွေ ခတ်ပေးပြီးမှ ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်) ဆိုင်တွေကို တင်တာမျိုးဖြစ်၏။

“ကဲ... ပြောမရလည်း မင်းသဘောပဲ၊ ငါ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်မယ်”

ဦးထူးကို သိနေတာမို့ ပန်းတိမ်စက်ရုံရဲ့ စကျူရတီတွေက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးကြသည်။ စက်ရုံထဲဝင်ရန်က ဦးထူးထံမှ လည်ဆွဲ ဝင်ခွင့်ကဒ်ပြားကို ဘုန်းသစ္စာက လက်လွှဲပြောင်းယူရင်း လက်တစ်ဖက် က ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ ဝင်ခဲ့၏။

ဦးထူးစာပေ

“ဘယ်သူနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ဘော(စ်)နဲ့ပါ၊ ထမင်းချိုင့်လာပို့တာကို ပြောပေးပါ”

စက်ရုံထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဘေးညာဘက်ထောင့်မှာ အပေါ်ဆီ တက်တဲ့ လှေကားထစ်တစ်ခုရှိပြီး လှေကားထစ်တွေရော၊ လက်ရန်း တွေရောက မှန်အကြည်သားနဲ့ ဆောက်ထားတာမျိုးဖြစ်သည်။ အပေါ် ထပ်က ထပ်ခိုးသီးသန့်ပုံစံဖြစ်ကာ မှန်အညိုရောင်တွေနဲ့ ကာရံထားသည့် သီးသန့်ခန်း၌ ဘော(စ်)ရှိနေတာ ဖြစ်သည်။ လှေကားထိပ်ကောင်တာမှ ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးက ဘော(စ်)ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးပြီးမှ ဘုန်းသစ္စာ ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“တက်သွားလိုက်ပါ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဘော(စ်)ရှိပါတယ်”

ဘုန်းသစ္စာ ခေါင်းညိတ်ပြီး လှေကားထစ်တော်ကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဦးထူးစာပေ

အခန်း (၁၄)

BURMESE
CLASSIC
.COM

“အရိပ်တို့ အတူသွားကြတာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ အရိပ်မှာ ဖိတ်စာရှိတယ်၊ သွားရမယ့်နေရာချင်းလည်းတူ၊ ဒင်နာပေးတဲ့သူက မိတ်ဆွေချင်းလည်း တူနေတာဆိုတော့ ဒေါက်တာကို အရိပ်လဲ လာကြိုလိုက်မယ်”

“နေပါစေ အရိပ်”

သွင်ခန့်လူက ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်တော့ အရိပ်က မျက်တောက်ကော့တွေဝင့်ပြီး သွင်ခန့်လူကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သူမ စကားထဲမှာ အမှား ဘာပါသွားလို့လဲ။ ဟင့်အင်း... သူမ မမှားပါ။ သွင်ခန့်လူက အစဉ်သဖြင့် ချောမွေ့နေသော သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ကြမ်းကြမ်းပွတ်ပစ်သည်။

“ကိုယ်သွားဖို့ မသေချာဘူး အရိပ်”

စိုးစိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၃၁

“ရှင်”

“ဒေါက်တာပဲ အဲဒီပွဲကို သွားမှာမို့လို့ အရိပ်တို့ဒင်နာကို ဖျက်ပစ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပွဲအတွက် ဖျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ တခြားကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိနေလို့”

“ဪ...”

မှန်စားပွဲပေါ် ချထားတဲ့မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး ဖိတ်စာကို သွင်ခန့်လူက ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ အရိပ် တစ်ယောက်က သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ အပြစ်ကင်းစင်လှသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒင်နာကျင်းပမည့်သူက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတွေ အများအပြား ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။ ခေတ်မီသည်။ ဆိုရှယ်ကျ၍ စမတ်ဖြစ်သည်။ ဒီလိုပွဲမျိုးဆို သွင်ခန့်လူတို့က ပိုင်တွေ၊ ကော့တေး(လ်)တွေ မနားတမ်းသောက်ပြီး ကကြဆိုကြနှင့် အပြတ်ကဲမည့်ပွဲ။ အရိပ်ကို ဖိတ်ကြားခြင်းခံရတာ မသိ၍ သူက ဒီပွဲသွားမည်ဟု ပြောဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုပွဲကို ဒိတ်လွန်ပုံစံ၊ ပိုးထည်တွေ၊ ချိတ်ထဘီတွေဝတ်သူ သူမနှင့် လက်ချင်းချိတ်တက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။

“၇။”

အတွေးထဲ ရင်မောလာ၍ သွင်ခန့်လူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

စိုးစိုးစာပေ

“အဲဒါကြောင့် မင်းပဲ သွားရင်သွားလိုက်ပါ”

“တစ်ယောက်တည်းတော့ သွားတက်ဖို့ မဖြစ်ပါဘူး”

အရိပ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီပွဲကို ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူနှင့် အတူသွားချင်တာ အရိပ်ရင်ထဲက ဆန္ဒဖြစ်သည်။

“သူတို့ပွဲတွေက ခေတ်မီတာ ဒေါက်တာ သိပါတယ်၊ အရိပ်ရဲ့ ဒီပုံစံနဲ့ မဖြစ်တာလည်း သိတယ်”

သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲလို့ သွင်ခန့်လူက စိတ်ထဲမှ အကျယ် ကြီးအော်သည်။ အဖြူရောင် ပိုးရင်ဖုံးကြယ်သီးတွေက ပတ္တမြားအစစ် တွေ။ အဖြူခံပေါ် ပန်းရောင်ချိတ်လိုင်းတွေဝတ်ကာ ပုံတော်ဖိနပ်က အဖြူရောင် သင်္ကြန်းပြားကြီးမှာ ရွှေချည်မျှင်ဆိုးဝတ်တာလည်း စိန်တိုက် ရွှေတိုက်ပိုင်ရှင် ပီသသည်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုပွဲ၊ ဒီလိုနေရာက ဆံထုံး တကားကား၊ ရွှေစိန်တွေ ညွတ်သီးကျနေအောင် ဝတ်၍ လူအထင် ကြီးတာမျိုးမဟုတ်။

“ကဲ... ဒါဆို ကိုယ်ငှားပြီ၊ ညကျမှပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်... ဒေါက်တာ”

သူနှုတ်ဆက်တော့ ပျာပျာသလဲ ထရပ်ကာ အခန်းဝအထိ လိုက် ပို့သည်။

“မနက်ဖြန်တော့ ဒေါက်တာ အားပါတယ်နော်”

“မနက်ဖြန်”

အရိပ်အမေးကို တံခါးလော့(ခံ)ကို ဆွဲဖွင့်ရင်း သွင်ခန့်လူက မျက်နှာငဲ့ကာ မေးသည်။

“ဘွားဆီ ဓာတ်ပုံရိုက်ပို့ဆိုတာလေ၊ အရိပ် စတူဒီယိုမှာ ဒီတံ ချိတ်ထားပြီးပြီ”

အရိပ် သူဖြစ်ချင်တာပြောပြီး သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို အကဲခတ် သည်။ အရိပ်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက အေးစက်စက် မတုန်မလှုပ်ရှိတဲ့ ဒေါက်တာ။ အရိပ်နဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း ခေါ်မှလာသည်။ မေးမှပြော သည်။ ပေးမှယူကာ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်တစား ရှိပုံမပေါ်။ လူကြား သူကြားထဲသွားလျှင် တစ်ယောက် ကားတစ်စီးစီနှင့်။ လမ်းအတူ လျှောက်တာတောင် ခပ်ခွာခွာမို့ အမြဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေနှင့် ရင်မော့ခဲ့ရသည့် အရိပ်မှာ သွင်ခန့်လူနှင့်ပတ်သက်တိုင်း စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်လာ၏။

“အင်း... ညဖုန်းဆက်မှ ထပ်ခိုင်းကြတာပေါ့၊ အရေးကြီးကျေ(စ်) မရှိရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပါ၊ ကဲ... ကိုယ်သွားပြီ”

“ဟုတ်”

ခေါင်းညိတ်ပြီး တံခါးအဖွင့်မှာ အခန်းဝ၌ ကြိုရပ်စောင့်နေသူက ဘုန်းသစ္စာ။

“ဟိုင်း... ဘော့(စ်)”

လက်ဝါးတစ်ဖက်ထောင်ကာ မရယ်မပြုံးမျက်နှာနှင့် နှုတ်ဆက်

ပေမယ့် လူချောတစ်ယောက်အဖြစ် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သွားသူက သွင်ခန့်လူ။ အရိပ်လို မိန်းကလေးနားမှာ သူ့လို လူတစ်ယောက်ရှိနေတာ တွေ့ရတော့ ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါက်တာကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ဒါ အရိပ် အသစ်ခန့်ထားတဲ့ ချို(မ်)ကွတ်(မ်)လေ... ဘုန်းသစ္စာတဲ့၊ ဘုန်းသစ္စာ... ဒါ တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

တစ်ဖက်က ကမ်းပေးလာသည့် ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို သွင်ခန့်လူက ခပ်တည်တည် ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့လက်ကို ပြန်ကမ်း ပေးခြင်း မပြု။

“ခွင့်ပြုဦး”

ခေါင်းဆတ်နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသည့် ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူကို ဘုန်းသစ္စာ လည်ပြန်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း ကမ်းထား သည့် သူ့လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲ စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ် သွား၏။

ဘာအထာလဲ။

လူနဲ့လူချင်း မတူမတန်သလို ဆက်ဆံရအောင် သူက ဘာစို့ လို့လဲ။

“မင်းမိတ်ဆွေကြည့်ရတာ ဘဝင်ထင်တယ်၊ လူကို လူလို့

ဦးဦးစာပေ

မထင်တဲ့လူနဲ့ ဆက်ဆံရင် သတိထားပါ”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ရှင်၊ ကဲ... ပြော၊ ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ထမင်းချိုင့်လာဖို့တာ”

“ဪ... နေ့လယ်စာ စားဖို့တောင် အချိန်ရောက်ပြီပဲ”

အခုမှ အရိပ်က နာရီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီတိတိ။ ဗိုက်ဆာမှ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ မခွဲဘဲ ထမင်းနှစ်နှပ်စာ တစ်ခါတည်း ပေါင်းစားခဲ့ရသော နေ့တွေက သူမဘဝမှာ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဘွားရှိစဉ်ကတည်းက ထမင်းကို အချိန်မှန်စား၊ အချိန်မှန် အိပ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် အရိပ်တစ်ယောက်တည်း ဘဝမှာတော့ အလုပ်မအားလျှင် မအားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့။

အခုတော့ အရိပ်ကို အဘွားကိုယ်စား ထမင်းပုံမှန်စားပါဟု ပြောလာမည့်သူက ရှိလာတာကို သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်သည်။

“အလုပ်တွေ များတာနဲ့ ထမင်းချိန် မေ့နေတာ၊ ထမင်းချိုင့် ရောက်လာပြီဆိုမှပဲ ဗိုက်ကဆာလာတယ်၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းတွေချက်လဲ”

အရိပ် စကားအဆုံးမှာ ထမင်းချိုင့်ကို ဘုန်းသစ္စာက စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပြီး ထမင်းချိုင့်ကို တစ်ဆင့်ချင်း ဖြုတ်သည်။ အရိပ်က ဘုန်းသစ္စာ လုပ်သမျှ စားပွဲခုံမှာထိုင်ပြီး ကြည့်နေ၏။

“ဒါက ဝက်နံရိုးနဲ့ပဲချက်၊ ကြက်သားဗလချောင်ကြော်၊ ဂေါ်ဖီကို

ဦးဦးစာပေ

မြေပဲ၊ နှမ်းများများနဲ့ အစိမ်းသုပ် သုပ်လာတယ်၊ ဒီနေ့မှ မီးဖိုချောင် စဝင်တာဆိုတော့ ဖရိုဖာထဲ တွေ့တာပဲ ချက်ခဲ့ရတာ၊ နောက်နေ့ မင်း စားချင်တာ ချက်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးရင် အိပ်ချင်ပြေ လက်ဖက် ဆီစိမ့်”

“သင့်ခံယူ... ဒီလောက်ဆို အရိပ်အတွက် ပြည့်စုံပါပြီ”

ဘုန်းသစ္စာက ထမင်းပွဲကို လှပစွာ ပြင်ပေးသည်။ အရိပ်က သူ ပြင်ပေးတာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရင်း ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို စကိုင် သည်။ ဘုန်းသစ္စာက လိုအပ်တာ လိုက်ဖြည့်ပေးသည်။

“မနက်ဖြန် ဘာစားချင်လဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီး ဝါနကို ပြော ထားလိုက်ပါ”

“အိုဆေ... ရသမျှဟင်းတွေကတော့ ကျွန်မ အကြိုက်ချည်းပဲ”

“စားတဲ့သူ လျှာရင်းမြက်ရင် ချက်ရတဲ့သူ အမောပြေရလို့ ကျေးဇူး”

“ရှင်က တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဘာလဲ၊ မင်း ထင်ထားတဲ့ ယောက်ျားက ဟိုလူလို ရှုတည် တည် အေးစက်စက်ပုံမျိုးလား”

“ရှင်လည်း သူပုံစံနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး ဘုန်းသစ္စာ”

“ကွာခြားတာက ရှင်က မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုတော်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတာ ပိုအံ့သြစရာ ကောင်းလို့ပါ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မင်းထင်သလို ဂေးတော့ မဟုတ်ဘူး နော်”

“ဆောရီး၊ အဲဒီတုန်းက ရှင့်အပေါ် အရိပ် အထင်လွဲခဲ့မိတယ်”
အရိပ်က ထမင်းပန်းကန်ကို အကြောင်းမဲ့ မွေနှောက်ရင်း သူမ အတွေးထဲ သွင်ခန့်လူ ရောက်လာ၏။

“ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူကို ရှင် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မင်းမေးလို့ ကိုယ် ဖြေမှာနော်”

“ဖြေပါ”

“မာနကြီးတယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ လူတိုင်းကို သူနဲ့ တူတယ် တန်တယ် မထင်ဘူး၊ အကောင်းကြိုက်တယ်၊ အလှကြိုက်တယ်”

“အလှကြိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ရှင် ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလို သိတာပဲ၊ သိပ်အထင်ကြီးမသွားနဦး”

အရိပ်မျက်ဝန်းတွေထဲ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင့်ရဲ့ ဒီလိုဆိုတာ ဘယ်လိုကို ပြောတာလဲ”

အရိပ်စကားအဆုံးမှာ ဘုန်းသစ္စာက ခေါင်းမော၍ ဟက်ခနဲ ရယ်တာကို အရိပ် ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလူဟာ ထမင်းဟင်း အချက်တော်ရံတင်မက၊ လူကဲခတ်တော်ကြောင်း တစ်ထိုင်တည်း အသိ အမှတ်ပြုရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းသစ္စာက ပိုက်ထားသည့်လက်နက်

ပြည်ချောင်း အရပ်စားပွဲရှေ့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ်က ကိုယ်မြင်တာကို ရိုးရိုးလေး မှတ်ချက်ချတာပါ။ မင်း မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တာထက် ပိုတဲ့ အလှအပပိုင်းမှာ ယောက်ျားတန်ဖိုး အသေးစိတ် ပြင်ထားတာ ကိုယ်တွေ့တယ်။ သူ့ပုံစံ စမတ်ကျတာ မှန်ပေမယ့် လိုတာထက် ပိုတာကြတော့ မြင်တာနဲ့ သိသာတယ်။ ရုပ်ချောတော့ ပိုဘဝင်မြင့်ချင် စရာကောင်းတာပေါ့။ အလှမကြိုက်တဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လှအောင် မပြင်တတ်ကြဘူး”

စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်ရင်း စားပွဲစွန်းမှာ ရင်ဘတ် နှင့် ထိကပ်တဲ့အထိ တိုးတော့ အရိပ်နှင့် ပိုနီးစပ်သွား၏။

“ဥပမာ မင်းလိုပေါ့။ အလှအပကို စိတ်မဝင်စားတော့ ဘယ်လို လှအောင်ပြင်ရမလဲ မင်း မသိဘူး”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“အမှန်တရားလေ”

“ရှင်ကို ဟိုလူအကြောင်းပဲ မေးတာ၊ အရိပ်အကြောင်း ဝေဖန် နှိုင်းတာ တစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း မဝေဖန်ပါဘူး၊ ပြောလက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ကိုယ်မြင်တာကို မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာ၊ ပြောရရင် မင်းက သိပ်လှ

သလောက် သိပ်ရိုးလွန်းတယ်”

“အရိပ် အပြင်အဆင်ကိုကြည့်ပြီး ရှင် ဒီလိုဝေဖန်တာ မဟုတ် လား၊ အရိပ်က အလှအပဆိုတာထက် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ပိုသဘောကျတာမျိုးပါ”

ထမင်းစားခြင်းကို အရိပ် လက်စသတ်တော့ ဘုန်းသစ္စာက ချိုင်တွေ ပြန်ဆင့်ပြီး သူမထံ တစ်ရှူးကမ်းပေးခြင်းတွေကို ဖယ်ဆက် သလို လုပ်သွားသည်။

“ပြောရရင် မင်းနဲ့မင်းမိတ်ဆွေရဲ့ ဒီဇိုင်းက လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတာ အံ့သြဖို့တောင် ကောင်းတယ်၊ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘော့(စ်)ဆိုတော့ သိချင်တာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အရိပ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှပစွာ တွန့်လိုက်၏။ ဘုန်းသစ္စာက ဘေးစင်မှာ လက်ဆေးရင်း အရိပ်အပြီးကို မမြင်။ အရိပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒေါက်တာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပြော စရာ စကားများစွာရှိသည်။ ဘွား သဘောတူထားသည့် အရိပ်ရဲ့ သတို့သားလောင်းဆိုပေမယ့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူပုံက အရိပ်အတွက် တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမှန်း အရိပ် သိသည်။

“အဘွားကြောင့်ပါ။ အဘွား မိတ်ဆက်ပေးလို့ သိတာ၊ သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဆိုတာ သိတယ်၊ သူ့ကို ဖတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဘွားကိုယ်တိုင်

ထောက်ခံပေးထားတဲ့လူဆိုတော့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်
ရတယ်လို့ပဲ ယုံပါတယ်”

ပါးမို့တွေ နီမြန်းလာကာ သွားတွေပေါ်တဲ့အထိ ရယ်ချလိုက်တော့
ချစ်စရာကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ကူးနှင့်
ဘုန်းသစ္စာက ထိုမျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်တဲ့ ဆံပင်ပုံစံ၊ မိတ်ကပ်အပြင်
အဆင်တွေအားလုံး စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ
လိုက်မမှီသည့် အလှနတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၅)

ခြံကြီးက ကျယ်သလောက် မီးရောင်ကျ လင်းလင်းချင်းချင်း
မရှိ။ မှန်တစ်ခါ မှောင်တစ်လှည့်နဲ့မို့ မျက်စိနောက်ပြီး ခေါင်းမူးချင်စရာ
ကောင်းသည်။ မလာတော့ဘူးရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကာမှ အိမ်ရှင်
မေရီက အရိပ်ကို လူရင်းအဖြစ် ဇွတ်အတင်း လာရန်ဖိတ်ထား၏။

“စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်လို့ရအောင် လူရင်းတွေချည်းပဲ
ရွေးဖိတ်ထားတဲ့ပွဲနော် အရိပ်၊ မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်ဆိုလို့ အစိမ်း
ရောင်ဝတ်ထားတဲ့သူတောင် မတွေ့စေရဘူး၊ ဒီပွဲကို လုပ်တာကိုက
အလုပ်ထဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့သူတွေ၊ အလုပ်လောဘကြီးတဲ့သူတွေအတွက်
စိတ်အပန်းပြေအောင် တမင် စီစဉ်ပေးထားတာ၊ ဆိုင်ကအပြန် ခဏ
ဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်လာနော်၊ မလာရင် သုံးဝ စိတ်ဆိုးပစ်မှာ...”

ဒါပဲ”

ဖိတ်တဲ့သူက အားနာစရာကောင်းအောင် ပျူငှာလွန်းလှသည်။ မေရီဆိုတာ ကိုယ့်ဆိုင်ရဲ့ မန်ဘာဝင် ကပ်စတစ်မာစစ်စစ်။

“သွားလိုက်ပါ ဘော့(စ်)ရယ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်ပေါ့၊ ဒင်္ဂါဆိုတာ စားရုံသောက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာပါ၊ ဦးလွန်းနဲ့ မမေရီလည်း ရှိတာပဲကို၊ မျက်နှာပြပြီး ခဏနေပြန်ကြတာပေါ့”

ဝါနု အကြံပေးသလို အရိပ်ကလည်း မေရီဖိတ်ကို သိထား၍ သူဖိတ်သည့်ပွဲကို ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။

ခြံကျယ်ကြီးထဲ ရောက်တာနှင့် ပွဲက စည်ကားသည်။ အရိပ်တို့ကို ခြံထောင်ဘက် စားပွဲခိုင်းမှာ မေရီကိုယ်တိုင် နေရာချပေးသည်။

“ခဏနော် အရိပ်၊ ကေသီကိုရှာပြီး လွှတ်လိုက်မယ်”

ဧည့်ခံတာ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။ ခဏဆိုပြီး မေရီလည်း ပေါ်မလာ။ အစားအစာတွေလည်း တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းနဲ့ ဘာမှ အရာမယွင်းပေမယ့် လာသမျှလူတွေအားလုံး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်တာတော့ မြင်နေရသည်။

ဘေးဘက် မြင်ခင်းပြင်မှာတော့ တီးလုံးမြူးမြူးသံတွေနှင့် ဟေးဟားနှင့် ရယ်သံတွေ။ ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ အားလုံးက ညနေခင်းဝတ်စုံတွေ ဂါဝန်ရှည်တွေကို ကျော်ဟိုက်ရင်ဟိုက် တွေ့ပဲဖြစ်ကာ အရိပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ပိုးရင်ဖုံး ချိတ်ထားရှိနေ

ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ပဝါကို ရှုပ်သည်ဟု ကားပေါ်ထားခဲ့၍သာ တက်တော့သည်။ တီးလုံးအမြူးကနေ အဆွဲအငင်နှင့် တခြားတီးလုံး ပြောင်းသွားပြီးနောက် မီးရောင်က ပြာဖျော့ဖျော့ဖြစ်သွားကာ မြက်ခင်းပြင်မှာ အတွဲတွေကိုယ်စီ ကရန် နေရာယူလာကြသည်။

အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ မီးရောင်မှိန်အောက် လက်ချင်းတွဲ ရင်ချင်းအပ်ပြီး နဖူးချင်းပါ ထိကပ် ကနေသူတွေကိုကြည့်၍ အရိပ်က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသည်။

“ဘော့(စ်)”

“ဘာလဲ... ဝါနု၊ မမေရီ လာပြီလား၊ လာရင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြရအောင်၊ မီးကြီးအမှောင်ချထားတာ ငါ အသက်ရှူကျပ်လွန်းလို့”

တစ်ခြံလုံးရှိ လူသွားလမ်းတွေကို လည်ပင်းရှည်အောင်ကြည့်ပြီး အရိပ်က အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်စောနေပေမယ့် ဝါနုက အရိပ်ပြောတာကို စိတ်မဝင်စား။

“မဟုတ်ဘူး ဘော့(စ်)၊ ကိုကတဲအတွဲကို ပြမလို့”

“ဟယ်... မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ မျက်စိရှက်စရာ”

“မကြည့်လို့ မရဘူး ဘော့(စ်)၊ ကနေတဲ့လူက ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူ”

“ဘာ...”

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆိုတာနှင့် အရိပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့၏။

သည်။

“ဒေါက်တာဆိုတာ သေချာလို့လား”

“မမကိုယ်တိုင် ကြည့်ကြည့်လေ”

ဝါနုစကားကြောင့် အရိပ် ပိုစိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဝါနုပြသည့် နေရာကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်တော့ ကနေသူတွေထဲမှာ မြက်ခင်း စိမ်းပေါ် အဖြူရောင်ကုတ်နှင့်။ ပန်းပေါ်မှာ မင်းသားတွေလို ရွှေရောင် အမျှင်တွေ ဖွာကျထားသည့် ဘားတစ်ခု တင်ထားသည့်ဝတ်စုံနှင့် မင်းသားတစ်ပါးလို ချောမွေ့နေသည့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ ရွှေလက်တွဲ ကနေသူက အဖြူရောင်လည်ဟိုက် ဂါဝန်က ခါးနားအထိသိမ်းထားပြီး ခါးအောက်ပိုင်းမှာ ဇာနားအထိ ထပ်တွေ့နှင့် ကားကားလေးက ခြေမျက်စိအုပ်တဲ့အထိ ဝဲကျနေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။ အရိပ်ထက် အသက်ငယ်ရွယ်သူလေးဖြစ်မှန်း မြင်တာနှင့် အရိပ် သိသည်။ သွင်ခန့်လူက လက်မြှောက်ပြီး ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ သူ့ဆီ လက်ဖျားလေးမှ ပြန်ဆွဲခေါ်တော့ ချစ်စရာ မိန်းမလှလေး တစ်ကိုယ်လုံး သွင်ခန့်လူရင်ခွင်ထဲ လိုတာထက်ပိုပြီး ပူးကပ် ပြေးဝင်သွား၏။ ဒေါက်တာရင်ခွင်ထဲမှာ အပြုံးတွေနှင့် သူမ မဟုတ်သော သူစိမ်းမိန်းကလေးကို ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံး၊ ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စီးမိုးကြည့်နေသူက သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကလည်း အံ့သြစရာဖြစ်သည်။

“ဒီည မင်းနဲ့ ဒင်နာအတူမသွားဖြစ်တာ ဆောရီးနော်၊ ကိုယ့်မှာ တခြားကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့ သွားမှဖြစ်မှာဆိုတော့”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အရိပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ မဟုတ်လည်း နောက်နေ့ပေါ့”

ကိစ္စတိုင်း သဘောထားကြီးကြီး နားလည်ပေးခဲ့သည့်အရိပ်ကို သွင်ခန့်လူစိတ်ထဲ ဘယ်လို နားလည်ရှုမြင်သည်မသိ။ အရိပ်နှင့် တွေ့တိုင်း လိုသည့်စကားထက် ပိုမပြောတတ်တာကိုပဲ ချစ်စရာ လူအေးတစ်ယောက် ကြုံဖန် အကောင် မြင်ခဲ့ သမျှ အခုတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မဝ ဖြစ်နေရုံမက စကားတီးတိုး ပြောဆိုရယ်မော တတ်သူအဖြစ် အရိပ် မြင်တွေ့နေရ၏။

“မေရီတို့ပါတီကို ဒေါက်တာလည်း ဖိတ်ထားတာဆိုတော့ အရိပ်တို့ အတူသွားကြတာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“အဲဒီပွဲကို ကိုယ် ရောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး အရိပ်”

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် ခပ်တင်းတင်း အရိပ်ကို ငြင်းခဲ့သည့်သူ။

အခု အရိပ်မျက်စိနဲ့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရတာ သူမသူ့အစစ်။ လူမှားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ ဒီပွဲကို လာမှာသေချာ လျက်သားနဲ့ အရိပ်ကို မလာဖြစ်ဘူးလို့ ဘာလို့ လိမ်ခဲ့တာလဲ။ အဖြေက ဘစ်ရတည်း။ သူ ဒီပွဲကို အရိပ်နဲ့အတူ တွဲမတက်ချင်၍ဆိုသည့်

အဖြေအပြင် တခြားမရှိ။ ဒါ အရိပ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် သတိုးသားလောင်း
 ၁၄၆။ အရိပ် မယ့်နိုင်။ အရိပ်နဲ့ဆုံတိုင်း အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေက
 မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာတောင် အခုတော့ နွေးထွေးစွာ တောက်ပ
 လျက်။ နှုတ်ခမ်းတွေ အစွမ်းကုန်ဖွင့်ဟပြီး ရယ်နေတာက သွားတန်း
 စိစိတွေကို တွေ့နေရတာကိုပဲ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။
 အရိပ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းက ဘာကြောင့်ဟု ဒေါတာသွင်ခန့်လှ
 ၏ စိတ်သဘောကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ။ သူ လိုချင်တာ၊ သူ
 ဖြစ်ချင်တာ ဒီလိုပုံဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်လို့ အရိပ်လို မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့မှန်း မသိ။

“ဒေါတာသွင်ခန့်လူဆိုတဲ့လူက အလှအပလည်း ကြိုက်တယ်”

ဘုန်းသစ္စာစကားက အရိပ်နားမှာ ကပ်ပြောသလို ကြားလိုက်ရ
 သည်။

ဟုတ်မှာပါ။ ပြုံးပျော်နေသည့် သွင်ခန့်လူမျက်နှာ။ အသက်
 ဝင်နေတဲ့ ဒီမျက်ဝန်းတွေကို အရိပ် ဘယ်အခါကများ နီးနီးကပ်ကပ်
 မြင်ခဲ့ရလို့လဲ။ အရိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ကင်းမဲ့လွန်းသည့် သူမ
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘွားစကား နားထောင်ပြီး လက်ထပ်
 အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့မိသမျှ အခုမှ နောင်တရနေမိသည်။

“ပြန်ကြမယ် ဝါနု”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အရိပ် ဒါပဲပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူနှင့်ပတ်သက်
 ပြီး အရိပ်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိနေမှန်း အခုမှ နားလည်
 လာသည်။ အစတုန်းကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချယုံကြည်ထားနိုင်
 ခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်မှာ ခံစားချက်က ခြားနားသွားသည်။ ကိုယ့်ကို
 မချစ်၊ မနှစ်သက်သူကို ဘာအတွက် အရိပ် လက်ထပ်ရမည်နည်း။

အချစ်ဆိုသည့်စကား ဆန်းကြယ်စွာ အရိပ်အတွေးထဲ ပထမဆုံး
 ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်နဲ့ တွဲကနိုင်မလားဟင်”

အရိပ်ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖိတ်ကွယ်ရပ်လိုက်သလို ခွင့်
 တောင်းစကားသံကို ကြားရ၏။ ထုံအီသော ရေမွှေးရနံ့နှင့်လူကို ဒေါသ
 နှင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ အရိပ် တစ်ခါမှ ရင်းနှီးခြင်း မရှိသူ
 လူစိမ်းတစ်ယောက်။

အရိပ်မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်နေယုံမက အရိပ် ဝတ်
 ထားသည့် မြန်မာဝတ်စုံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည့်အပြုံးထဲမှာ လှောင်
 ပြောင်မှုကို ထင်းခနဲမြင်ရ၍ အရိပ်ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီး... ရှင်နဲ့ တွဲမကနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ကိုယ်သာ မင်းနဲ့ ကခွင့်ရရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပါဗျာ”

မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အဝိုစကားတွေ ပြောနေမှန်း အရိပ် သိ
 လိုက်၏။

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ မကနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ နားမလည်ဘူးလား။”

“သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့”

“ရှင်တို့ ကျွန်မရှေ့က ဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟင်”

“တို့နာမည် ဗစ်တာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

“ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မဘာသာ နေပါရစေရှင်”

“တို့နဲ့ တစ်ပွဲလောက် တွဲကလေး၊ ဒါဆို မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

တောင်းပန်လို့လည်းမရ။ တားဆီးလို့လည်း ခွင့်မပြု။ အရိပ်ကို လာပြီး တမင်ညစ်နေသည့်လူမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အရိပ်ရင်ထဲ ဒေါသက တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောပြော မရရင် ဟောဒီလို...”

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ အမိ”

“အရိပ်လက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ မိတ်ဆွေ”

“ဒေါက်တာ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသည့်အသံ။ ခန့်ညားချောမောသည့် ရုပ်ရည် ပိုင်ရှင် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ အနားရောက်လာမှ ဗစ်တာဆိုသည့်လူက

အရိပ်လက်ကိုလွှတ်ပြီး နေရာက ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ အရိပ်”

“သူ အရိပ်ကို တမင် နှောင့်ယှက်နေတာ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက အရိပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝှေ့ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မယုံနိုင်ခြင်းကြားမှာ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူကို အားကိုးစိတ်က ရင်ထဲမှာ လှစ်ခနဲ ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။ မျက်မှန်မတပ်ထားတဲ့ မျက်ခုံးတန်း ကွေးကွေးအောက်က မျက်ဝန်းတွေက အရိပ်နှင့် အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ မဆိုသလောက် တင်းမာနေ၏။ အရိပ်ကတော့ ကိုယ်ဒုက္ခဖြစ်နေချိန်မှာ သူရောက်လာပြီး အရိပ်နားမှာ မားမားရပ်ပေးတာကိုပဲ ကျိတ်ကျေးဇူး တင်နေမိသည်။ သူသာ အရိပ်တို့နား ရောက်မလာရင် ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်ဖြစ်လာမည်မသိ။

“သူက အရိပ်ကို သူနဲ့ ဇွတ်အတင်း ကခိုင်းနေတာ”

ကလေးတစ်ယောက်က လူကြီးတစ်ယောက်ကို တိုင်သလိုမျိုး သွင်ခန့်လူကိုပြောတော့ သူက အရိပ်ကို မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်ကြည့် သည်။ သူ့အကြည့်မှာ နွေးထွေးခြင်း မရှိ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာကိုလာရင် ဒီလိုကြုံမယ်ဆိုတာလောက်တော့ မင်း သိသင့်တယ် အရိပ်”

“ရှင်”

မယ့်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့် အသံဟာ အများစုတို့ တုန်ယင်သွားသည်။ ထင်ထားတာက သပ်သပ်။ ဖြစ်လာတာက တခြား။ ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူလို လူတစ်ယောက်က အရိပ်ကို ထိုကဲ့သို့ ပြောလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က အရိပ်ဘက်မှာ မရှိမှန်း သိရတော့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် အားငယ်သွားသည်။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို အတူလျှောက်လှမ်းဖို့ ဆိုတာ တွေးပင်မတွေးရဲအောင် ဖြစ်လာ၏။

“ဒီလိုပွဲမှာ ဒါမျိုးတွေရှိတတ်တာ သဘာဝပဲ အရိပ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို အတူတွဲကဖို့ လာခေါ်တဲ့လူကို ရိုင်းရိုင်းပျဗျ ရိုက်နှက်တဲ့ အဲထိ ဖြစ်လာတာကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး”

“ဟင်”

“မင်း အခု ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ မင်းကားနားအထိ မင်းကို ကိုယ် လိုက်ဖို့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အရိပ်ဘာသာ သွားလိုက် ဝါ့မယ်၊ ဝါနု... လာ... သွားမယ်”

ဒေါသနှင့် အရိပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဇွတ်လျှောက်လာပေလို့ သူက အရိပ်နားမှာ အတူပါလာတာကို အရိပ်စိတ်ထဲက ကျေးဇူးမတင်မိတော့ပါ။ မြန်မာမှု၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို အထင်သေးပြီး အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု၊ အနောက်တိုင်း ဆန်မှုကိုသာ အထင်ကြီး

နေသည့် သွင်ခန့်လူ စိတ်နေသဘောထားကို အရိပ်စိတ်ထဲ သူ့အလိုလို မှန်းတီးသွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်။

အရိပ် ကားပေါ်တက်ရန်ပြင်တော့ သူက အရိပ်ရဲ့ မာစီးဒီး ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွဲဖွင့်ထားသည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပိတ်ပေးသည်။

“ဒီလိုပုံစံနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ဖို့ စီစဉ်ထားလဲ အရိပ်၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ လုပ်ရမယ်ကွ... နားလည်လား၊ မင်းကို လူတောတိုးအောင် ကိုယ် အများကြီး လှေ့ကျင့်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဝတ်နိုင်”

အရိပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသည့် သွင်ခန့်လူကျောပြင်ကို ငေးရင်း အရိပ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မွန်းကျပ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်ဟာ ရှက်စိတ်၊ ဘယ်ဟာက ဝမ်းနည်းစိတ်မှန်း ခွဲခြားမရအောင် ကြီးစိုးနေခဲ့တာ ငိုချင်စိတ်တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည်။

“ပိုက်ဆံချမ်းသာရုံနဲ့ လူ့အဆင့်အတန်းမီနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး အရိပ်၊ အဲဒါကို မင်း မမေ့နဲ့”

သူပြောတဲ့အတိုင်းဆို အရိပ်က ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝပေမယ့် အဆင့်မရှိတဲ့လူလို့ ပြောလိုက်တာလား။

၁၅၂

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။

အရိပ်ဟာ ယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်တဲ့သူ၊ မြန်မာဆန်တာကို မြတ်နိုးတဲ့သူ။ မြန်မာမလေး ပီပီသသ နေပြချင်တာ အဆင့်အတန်းမရှိတာ ဆိုရင် ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာလူမျိုးလဲလို့ ပြန်မေးလိုက်တော့ သွင်ခန့်လူ။

ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်... မုန်းတယ်။

ဦးစိုးစာပေ

အခန်း(၁၆)

“မမ”

“ချစ်မ”

အချစ်မူးသံ၊ အချစ်မြူးသံနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားခေါ်သူက ခေါ်နေပေမယ့် ထူးသည့်လူက မထူး။ မျက်ဝန်းအစုံကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး သူ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေကြောင်း ဆန္ဒပြထားသည့် ချစ်မမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကြည့်ပြီး သွင်ခန့်လူ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

အချိန်အကြာကြီး ရွှေလက်တွဲ၊ ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရသူဖြစ်၍ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ၏ သဘောမနောကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိဖြစ်၍ ဘယ်လိုချော့မှ ကျေနပ်မည်၊ ဘယ်လိုပြုမူမှ နှစ်သိမ့်သဘောကျမည်၊ ပျော်မည်ဆိုတာလည်း သိထားသည်။

ဦးစိုးစာပေ

ထိုအတွက် သူ၏ချစ်မမ ဒေါ်နန်းချယ်ရီမှာ အပြစ်မရှိ။ တခြား
တခြားသော အချစ်ရေးကိစ္စတွေမှာ အလည်လွန်နယ်ကျွံ၍ အပျော်
လွန်ပြီး သူ့ဘဝ၏ ပဲ့ကိုင်ရှင် ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို မေ့ထားမိသည့် သူ့မှာ
သာ အပြစ်ရှိတာကိုလည်း သိသည်။ သူ လိုချင်တာရဖို့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ
သဘောကို လိုက်ရမည့်တာဝန်က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည့်အတွက်
မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းရဦးမည်။

“မ”

“မောင့်ရဲ့ ချစ်မမ”

“ဘာလဲ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီလေသံက ခပ်မာမာ။

မျက်နှာထားမူန်တည်ထားတာကိုလည်း မလျှော့သေး။ သွင်ခန့်လူ
မျက်နှာချောချောကို ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး တုံ့ပြန်အကြည့်မှာ သွင်ခန့်လူက
သူ့ချစ်မမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူသိမ်းပွေ့ပြီး
ရင်ချင်း အပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အို... လွတ်စမ်း”

“မလွတ်ဘူး”

“ချစ်တယ်”

“အဲဒီစကားတွေ အခုမှ မမကို လာပြောမနေနဲ့၊ မင်းမိန်းမတွေကို
သွားပြော”

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ဒီမှာလေ”

“မင်းနော်”

“သိပ်ချစ်တယ် မရယ်”

“လွတ်ဆို”

“မရဘူး၊ မကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် လွမ်းနေ သတိရနေတဲ့
အကြောင်း အခုပဲ သက်သေပြမယ်”

“မောင်နော်၊ မမ မကြိုက်ဘူး”

“လွတ်စမ်း”

“အို...”

သွင်ခန့်လူ အနမ်းတောထဲမှာ စကားသံတို့ ပျောက်ဆုံးသွား
သည်။ သူတို့အစီအစဉ်အတိုင်း ဒေါ်နန်းချယ်ရီပိုင် သီးသန့်အိမ်
တစ်အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ခွင့်ကို ဣန္ဒြေရရ
လှလှပပလေး ဖန်တီးထားသည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီကြောင့် အရိပ်ရိုင်းနှင့်
လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စဖြစ်လာသလို ရွှေနန်းထက်ကြောင့် အချစ်စစ်စစ်နှင့်
တွေ့ခဲ့ရသော သွင်ခန့်လူက အရာရာကို စည်းစနစ်ကျကျ အသုံးချ
တတ်သူဖြစ်၍ သူလျှောက်ရမည့် ဘဝခရီးလမ်းနှင့် သူ့အနာဂတ်
လှပချောမွေ့နေအောင် ကျားမာယာများစွာကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ
အသုံးချမည့်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါ်နန်းချယ်ရီအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့
စိတ်ပျက်ခြင်းကို ချစ်ခြင်းဖြင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိကာကွယ်လျက် အစွမ်း

ကုန် ချစ်ပြနေသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်နန်းချယ်ရီကလည်း ဒါကို ကျေနပ်သည်။ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သည်။ အပေးရှိမှ အယူရှိတာကိုလည်း နားလည်ထားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စိတ်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သွင်ခန့်လူကို အသုံးပြုနေသူဖြစ် သည်။

“မောင် သိပ်ဆိုးတာပဲကွယ်”

“မမက ဘာလို့ ကျွန်တော် အသည်းယားအောင်လုပ်လဲ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက မူနွဲ့ဟန်ဖြင့် သွင်ခန့်လူ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာ တော့ သွင်ခန့်လူက သူမပါးကို တစ်ချက်ငုံနန်းလိုက်သည်။

“အရိပ်ရိုင်းအကြောင်း မမကို ကျွန်တော် အားလုံး အသိပေး ပြောပြနေတာပဲ”

“မမပြောတာ အရိပ်ရိုင်းအကြောင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မောင့်ရဲ့ ရွှေနန်းထက်ကို ပြောတာ”

“ရွှေနန်းထက်”

“ဘာလဲ၊ သိပ်အံ့သြသွားပြီလား”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွင်ခန့်လူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခပ်ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်၍ သွင်ခန့်လူစိတ်ထဲ ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ရွှေနန်းထက်နှင့် သူ့အကြောင်း ဒေါ်နန်းချယ်ရီ မသိဟု

ထင်ထားတာ မှားမှန်း အခုသိလိုက်သည်။

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“သိပ်လည်း မအံ့သြပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမ မသိတာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွင်ခန့်လူ မေးဖျားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းပြီး ထပ်ရယ်သည်။ သွင်ခန့်လူ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ သိသလို ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ သွင်ခန့်လူ သိထား၍ တစ်ယောက် ဘာဆိုလိုသည်ကို တစ်ယောက်က ကောင်းကောင်း နားလည်ထားကြသည်။

“သူတို့က ကျွန်တော့်အတွက် အပျင်းပြေ ကစားစရာအရပ်တွေ ပါ၊ ရွှေနန်းထက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မောင့်နားမှာ တခြား မမ မသိတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

သွင်ခန့်လူက သူနှင့် ရွှေနန်းထက်ကိစ္စကို ဘာမှအလေးနက် မထားဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ သူ့ဘဝ သူ့အနာဂတ်တစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးပျက်စီးသွားတာမျိုး ဒေါ်နန်း ချယ်ရီကြောင့် အဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့မှာ အရိပ်ရိုင်းကို ပွဲတက်မယားအဖြစ် လက်ထပ်သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် တခြား စီစဉ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေး သည်။

“ထားပါလေ၊ အဲဒီကိစ္စလည်း မမ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မောင်

၁၅၈

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အခု ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို အရေးထားရမယ်ဆိုတာ မောင်
မမေရင် ပြီးပါပြီ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးသားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
မမေ မရှိလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ယုံ”

“ယုံချင်သားပဲ”

“မမေရင်”

“ဟဲ့... အို”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက်သွားသည်။
အချစ်ကြမ်း အချစ်ရမ်းသူလက်ထဲမှာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဟန်ပြုနေပေ
မဲ့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီရင်ထဲမှာတော့ ပြင်းပြလိုက်လဲ့သော ခံစားမှုပိတ်အဟုန်
ဖြင့် ရင်တသိမ့်သိမ့်ခုန်လျက် လက်ရှိ အခြေအနေမှာ အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေသည်။

“ဒါပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါ မမေကို အချိန်အကြာကြီး ပစ်ထားရဲ
ထားကြည့်၊ မောင်ကို မမေ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကြည့်ထား”

“ကျွန်တော့်ကို မမေက ရက်စက်နိုင်လို့လား”

“ဪ... မင်းက ရက်စက်မှတော့ မမေကလည်း မင်းကို
ပြန်ရက်စက်ရမှာပေါ့ မောင်၊ ဒါ တရားမျှတတဲ့ အလုပ်ပါ”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက စီးကရက်ကို လှပစွာ ရှိုက်ဖွာရင်း သွင်ခန့်လူ
မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးဝင့်ပြောလိုက်တော့

ဦးဦးစာပေ

ရှင်တတ်သူချင်၊

၁၅၉

သွင်ခန့်လူရင်ထဲ အော်ဂလီဆန်သွားသည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီအကြောင်း
သူ သိသည်။ ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် မိန်းမဆိုတော့
သူ့ကို လျှော့မတွက်ရဲ။

“ရှေ့... ဒီမှာ မင်းအတွက် မမေကိုယ်တိုင် ပန်းထိမ်မှာ အပ်ထား
တဲ့ တွင်းထွက် မြအစစ်လက်စွပ်”

“ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

သွင်ခန့်လူ ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းလိုက်တော့ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ မျက်ခုံး
တစ်ဖက် လှပစွာ ပင့်တက်သွားပြီး သူ့ဆီကို ကမ်းပေးနေသည့်
လက်စွပ်ထည့်ထားသည့် ဗူးနီနီလေးကိုတစ်လှည့်၊ သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို
တစ်လှည့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်သည်။

“အေးလေ၊ မင်းက စိန်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ရမှာဆို
တော့ ဒီလောက်တော့ ဘယ်ဂရုစိုက်ပါတော့မလဲ၊ မင်း မလိုချင်ရင်
ပြန်သိမ်းထားရဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို စကားနာမထိုးနဲ့ဗျာ၊ ပေး... အဲဒီလက်စွပ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ မောင်ရဲ့၊ မမေက ပေးရင်ယူ၊ ကြိုက်တာ သိရဲသားနဲ့၊
နောက်ဆန်းဒေး ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပဲ မမေတို့ တွေ့ကြမယ်... ဟုတ်
လား”

“မမေ အရင်ပြန်မယ်”

“ဝှတ်လုပ်နဲ့”

ဦးဦးစာပေ

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သွင်ခန့်လူမေးဖူးကို ခပ်ဖွဖုန်းပြီး အိပ်ခန်းထဲက လှပစွာ လှမ်းထွက်သွားချိန် သွင်ခန့်လူလက်ထဲက ရတနာဘူးလေးကို နှစ်ယောက်အိပ် ခြေရာကြီးပေါ် ပစ်ချရင်း သက်ပြင်းမျလိုက်သည်။

လှေကန်နှစ်ဖက်မက နင်းထားသည့် သူ့အဖြစ်က သိပ်တော့မလွယ်။ တစ်ချက်မှားတာနှင့် သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာ သူသိသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အမှားအယွင်း မဖြစ်ခင် အရိပ်ရိုင်းကို သူလက်ထဲ အပိုင်သိမ်းထားနိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ချက်ချင်း ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး အရိပ်ရိုင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ လူကြီးမင်းနှင့်တိုးနေ၍ သူလက်ထဲကဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ အရိပ်ရိုင်းဖုန်းက စက်ပိတ်ထား၍ သူပြောချင်တာ ပြောခွင့်မရလိုက်။

တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။

ဘာကိုလုပ်ရမည်ဆိုတာ သူ့ဘက်က အတိအကျ မဆုံးဖြတ်ရသေးခင် သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေနန်းထက်ဖုန်း။ သူ ဖုန်းကို ချက်ချင်းမကိုင်သေးဘဲ ငိုငိုနေသည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သူနှင့် ရွှေနန်းထက်ကိုစွဲကို သိနေသည်။

ရွှေနန်းထက်ကိုတော့ သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် စွဲလမ်းနေတော့ ခက်သည်။ အချစ်ဆိုသည့်စကားကို မသုံးချင်ပေမယ့် ရွှေနန်းထက် အပေါ်မှာ တခြားမိန်းမတွေလို မပြတ်သားနိုင်ဖြစ်နေသော သူ့စိတ်သူ့

ထိန်းချုပ်ရခက်နေတာ ဝန်ခံသည်။ သူ့အတွက် ရွှေနန်းထက်က ဘယ်သူနဲ့မှမတူသော ခံစားချက်ကို ပေးနိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို”

“မောင်”

သူ့အသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ရွှေနန်းထက်ထံမှ ဝမ်းသာသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ထက်... မောင့်ကို ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပါရစေလား မောင်”

“မောင် မအားဘူး ထက်”

“ခဏလေးပါ မောင်ရယ်၊ ထက် မောင့်ကို ပစ္စည်းလေးတစ်ခု လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးရုံလေးပါ၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ထက်အတွက် အချိန်ပေးပါလား မောင်ရယ်၊ ခဏလေးပါနော်”

“မောင်တို့ တွေ့နေကြနေရာမှာ စောင့်နေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ထက် မောင်အလာကို စောင့်နေမယ်နော် မောင်”

“ကောင်းပြီ”

လက်ထဲကဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရွှေနန်းထက်နဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း တခြားမိန်းမတွေအပေါ်မှာ ရက်စက်ပြတ်သားနိုင်ခဲ့သမျှ သူ့အပေါ်မှာ မရက်စက်နိုင်တာ ခက်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်က ဒေါ်နန်း

ချယ်ရီပေးသွားသော လက်စွပ်ထည့်ထားသည့် ဘူးနီနီထဲ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ဒေါ်နန်းချယ်ရီရှေ့မှာ သူ မလိုချင်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့ပေမယ့် အထဲကလက်စွပ် ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားလာ၍ ဘူးကို ကောက်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

မြစိမ်းရောင်တောက်နေသည့် ရွှေသားထူထူ လက်စွပ်က အရည်လဲ့လျက် ကာလတန်ကြေးအရ တန်ဖိုးမနည်းမှန်း သူ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို သဘောကျသည်ထဲမှာ ဒါတွေလည်း ပါသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူပီသစွာ သူ့အပေါ်မှာ ထိုက်ထိုက် တန်တန် အပေးအကမ်း ရက်ရောလွန်း၍ လက်လွှတ်ချင်ပေမယ့် လက်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အထဲမှာ ဒါတွေလည်း ပါသည်။

ဒေါ်နန်းချယ်ရီကိုယ်တိုင်ကလည်း သွင်ခန့်လူ သည်းခြေကြိုက် ပစ္စည်းက ဘာဆိုတာ ဖွင့်ပြောနေစရာမလိုအောင် သိထား၍ ဒီလိုအနေ အထားနှင့် သူ့ကို ကြိုးရှည်ရှည် လှန်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

“တိ... တိ”

သွင်ခန့်လူ ကားပေါ်အတက်မှာ ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“ဘယ်လိုလဲ-မောင်၊ မမလက်ဆောင်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအတွက် မမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ပါးစပ်နဲ့ပဲ ကျေးဇူးတင်နေတော့မှာလား မောင်ရဲ့”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“မောင် ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်မလဲဆိုတာ မမ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ဘိုင့်”

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက အရင်ဦးအောင် ဖုန်းချသွားသည်။ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို သူ ပစ်ပယ်ချင်တိုင်း ပစ်ပယ်လို့ မရမှန်း နားလည်သွားသည်။

“မောင်”

ရွှေနန်းထက်က သူ့ကိုမြင်တာနှင့် အပြေးကြိုဆိုလိုက်ပုံက ဝမ်းသာအားရ။ သူရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည့် ရွှေနန်းထက်ကိုယ်လေးကို အသာသိမ်းဖက်ရင်း ရွှေနန်းထက်ပါးလေးကို တစ်ချက် ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြော၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီကိစ္စလေ မောင်”

“ဒါက ဘာလဲ”

ရွှေနန်းထက် ကမ်းပေးလာသည့် ပစ္စည်းလေးကိုကြည့်ပြီး သူ

ကားမလည်စွာ မေးလိုက်တော့ ရွှေနန်းထက်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဖြစ်စရာကောင်းအောင် လှပစွာရယ်သည်။

“သေချာကြည့်ပါဦး မောင်ရဲ့၊ ဘာလဲဆိုတာ”

“နေပါဦး၊ ဒါ မောင့်ငယ်ငယ်ကပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင့်ပုံကို ထက် ကူးထားတာ”

“ဒီပုံကို ထက် ဘယ်လိုရလဲ”

သူ့လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး သွင်ခန့်လူ အံ့သြစွာ မေးလိုက်တော့ ရွှေနန်းထက်က ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“မောင် အံ့သြသွားမယ်ဆိုတာ ထက် သိသားပဲ၊ မောင့်ဓာတ်ပုံကို ထက်ရဲ့အဒေါ်တစ်ယောက်စီက ရတာလေ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်မေစီဆိုတာ ထက် အဒေါ်”

“ဒေါ်မေစီ”

“မောင့်မေမေနဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

“မေမေ့သူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်တယ် မောင်”

“ဪ...”

ရွှေနန်းထက်က သူမအဒေါ်နှင့် သွင်ခန့်လူမေမေအကြောင်းဖြောင့်နေပေမယ့် သူ့စိတ်အာရုံတွေက ထိုနေရာမှာ မရှိ။ ရွှေနန်းထက်ကို သူ ဘယ်လို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေသည်။ အရိပ်ရိုင်းနှင့်

သူ လက်ထပ်ရမည်။ ဒါက သူ့ဘဝ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရွှေနန်းထက်လို မိန်းကလေးအတွက် သူ့ရည်မှန်းချက် အပျက်ခံ၍ မဖြစ်။

“မောင် ပြန်တော့မယ် ရွှေနန်းထက်၊ ဒီဓာတ်ပုံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ထက်ကသာ မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွယ်၊ မောင် အလုပ်မအားတဲ့ကြားက ထက်ကို အချိန်ပေးပြီး လာတွေ့ပေးတဲ့အတွက် ပါ”

“ထက်အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ မောင့်ကို ထက် ကျေးဇူးတင်ပါရစေ”

ရွှေနန်းထက်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာ အရိပ်ရိုင်း၊ ဒေါ်နန်းချယ်ရီ နှင့် ရွှေနန်းထက်တို့ တစ်လှည့်စီ နေရာယူနေ၏။ အချစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည် မရှိသည့်လူက အခုတော့ ရွှေနန်းထက်နှင့်ကျမှ နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားနေကာ သူ ဝန်ခံသည်။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို ကိုးကွယ်သူတွေထဲမှာ သွင်ခန့်လူမပါ။ ကိစ္စတိုင်းကို ခေါင်းအေးအေးထား၍ ဖြေရှင်းနေကြအတိုင်း သူ လုပ်ငန်းအလုပ်ကို တစ်ခုချင်း စဉ်းစားပြီး တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိရမည်။

၁၆၆

မြပုလဲသွယ်

သွင်ခန့်လူကို ဘယ်လိုလူမှ ပိုင်ဆိုင်ချင်တိုင်း ပိုင်ဆိုင်၍ မရ၊
သူကသာ သူ့အလိုရှိရာ ဘယ်မှာမှ မရှိ။ ဒါသည်ပင် သွင်ခန့်လူ၏
ဥပဒေ၊ သွင်ခန့်လူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ သွင်ခန့်လူ၏ သစ္စာတရား ဖြစ်
သည်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၇)

“ဒီနေ့ ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ကို ငါ ရောက်ခဲ့တယ် သွင်ခန့်”

“မင်းက ရွှေစုနေတာလား၊ စိန်စုနေတာလား ဝေယံ၊ ဒီလောက်
ကြီးပွားနေပြီဆိုရင်လည်း ငါ့ကို အသိပေးဦး၊ ဘာလဲ ကျိတ်စုနေတာ
မင်း မိန်းမယူတော့မလို့လား”

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကြယ်သီး
အစုံတပ်သည်။ နီညိုရောင် ရှပ်လက်ရှည်ကို ကြက်ဥနှစ်ရောင်အဖျော
စတိုင်ပင်(နီ)ဖစ်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းလိမ်းဆီကြောင့် နက်မှောင်
စိုအိနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဝက်မွှင်ဘီးနှင့် နောက်လှန်ကာ ဖြိုးချရုံဖြင့်
ရှုပါက ပွင့်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ရှပ်အင်္ကျီအပေါ်က အနက်ရောင်

စိုးမိုးစာပေ

ဝေ(စ်)ကုတ်ထပ်ဝတ်ပြီးတဲ့အထိ ဝေယံ ပြောချင်တဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်သေး။ မိန်းကလေးရုံးလောက်အောင် မှန်ကြိုက်သော သွင်ခန့် ရှေ့မှန်ဘေးကနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မှ သွင်ခန့် အကြည့်တွေက ဝေယံထံ ရောက်လာ၏။

“သွင်ခန့်လူ”

“ပြော”

“ဒိုင်းမွန်းဝေါ(လ်)ကို မင်း မေ့သွားပြီလား”

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ ဝေယံ”

“အရိပ်ရိုင်းကို မင်း လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ပြောတာ”

“ဖြစ်ချိန်တန် ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွ”

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူအသံက အေးစက်စက်ဆိုပေမယ့် အရိပ်ရိုင်းနဲ့သူ ဟိုတစ်နေ့က ပြဿနာဖြစ်ပြီးတည်းက ရှေ့ဆက်ရမည့် သူ့ဘဝခရီးအတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်မိသလိုလို ဖြစ်ပေမယ့် ခဏအတွင်းမှာပဲ သူ့ခေါင်းထဲက ထိုအကြောင်းအရာတွေ ပျောက်သွားသည်။

အချစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သည့်လူက ထူးထူးခြားခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စွဲလမ်းစိတ်နှင့် အတိသတိရနေတတ်တာကို အံ့သြနေသည်။ စားလည်း ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်ဆိုတော့ သူ့အဖြစ် သူရယ်ချင်လာသည်။

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဘဝနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသော ခံစားချက်။ ဒါအချစ်ဆိုရင် ကံဆိုးတဲ့အချစ်ပဲ ဖြစ်မည်။ တခြားမရှိ။ သူ့လိုလူက အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ကိုးကွယ်မည့်သူမဟုတ်။

ရွှေနန်းထက်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူလိုချင်သည့် အနေအထားမရှိ။ အရိပ်လိုလည်း မချမ်းသာ။ ချစ်ပေမယ့် လက်ထပ်သင့်သူမျိုးမဟုတ်၍ သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“သူ့ကို သဘောကျသားပဲ”

“ချစ်ရော မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်သားပဲ”

“ဟာ... ရွှေနန်းထက်ကို မင်းချစ်ရဲ့သားနဲ့ အရိပ်ရိုင်းကို လက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာ တခြားစီပဲ”

“ရွှေနန်းထက်ကို ငါ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လက်မထပ်ဘူး၊ အရိပ်ရိုင်းကို ငါ မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ငါ လက်ထပ်မယ်၊ အဖြေက ဒါပဲ”

“မင်းအတွေးအခေါ်တွေကို ငါ လိုက်မမီတော့ဘူး သွင်ခန့်လူ၊ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင်...”

“ငါက မင်းမဟုတ်ဘူး ဝေယံ၊ ငါက သွင်ခန့်လူ”

ဝေယံစကားကို သွင်ခန့်လူက လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ထိုင်ရာမှာပဲ

နာရီတစ်ချက်ကြည့်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်က ဖုန်းနှင့် ဝေါ(လ်)လက်ကို ဆွဲယူချိန်မှာ သွင်ခန့်လူဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“ဪ... ရွှေနန်းထက်၊ ပြော... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ်၊ အိုခေ”

ရွှေနန်းထက်နှင့် ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာပဲ နောက်ထပ် ဖုန်းသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“ဟာ... ဘွား၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့၊ အရိပ်ရိုင်း နေ့တိုင်းမရောက်ရင်တောင် ဖုန်းမဆက်တဲ့ရက် မရှိပါဘူး ဘွား”

“ဘွား နေကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်ချပါ ဘွား၊ ဘွားရဲ့မြေးက လိမ္မာပြီးသားပါ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘွားနဲ့ဘွားမြေး စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့”

အရိပ်ဘွားနှင့် ဖုန်းပြောပြီး သွင်ခန့်လူက လက်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အရိပ်ရိုင်း အဘွားလား”

“အင်း”

“မင်း သူ့ကို တကယ် လက်ထပ်တော့မှာလား သွင်ခန့်”

“အချစ်က အရေးပါပေမယ့် ဘဝကို ဦးနှောက်ကြီးကြီးနဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှ လူတော်ကွ”

“ကဲ... ဘွားလိုက်ဦးမယ်”

သွင်ခန့်လူစကားကို ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဝေယံ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ အရိပ်ရိုင်းကို ဝေယံသိသည်။ မြင်ဖူးသည်။ မချောပေမယ့် ရုပ်ဆိုးတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့် သွင်ခန့်လူလို လူမျိုးနှင့် ခေတ်ဟောင်းဒီဇိုင်းပိုင်ရှင်၊ မြန်မာမှုကို မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသော အရိပ်တို့မြေးအဘွားပုံစံကတော့ အရှေ့နှင့် အနောက် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။ ထိုထက် ပိုးဆိုးသည်က သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင်က သူ လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးကို လုံးဝမချစ်။

သူချစ်နေမိသူက ရွှေနန်းထက်ဆိုသည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေပေမယ့် ရွှေနန်းထက်က မောင်နှမများသည်။ အရိပ်ရိုင်းလို ငွေကြေးချမ်းသာသူ မဟုတ်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် ချစ်ပေမယ့် လက်မထပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသူ။ ဒါတွေအားလုံး အရိပ်ရိုင်းက ဘာမှမသိ။ အဘွား သဘောတူထားသူ အဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူသည်။

ဝေယံစိတ်ထဲမှာ သွင်ခန့်လူ သဘောထား၊ အယူအဆကို သဘောမကျပေမယ့် သွင်ခန့်လူကို သဘောကျနေသူတွေက အများကြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘယ်နေရာသွားသွား သွင်ခန့်လူကို သဘောကျကြ သည်။ ဒါကို သွင်ခန့်လူကလည်း သိသည်။

“ကိစ္စတိုင်းမှာ အပေးအယူဆိုတာ ရှိနေကြပဲ ရွှေနန်းထက်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တာ ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“တော်ပါတော့ မောင်၊ ဒီလောက်ဆို မောင့်သဘောထားကို ထက် နားလည်ပါပြီ၊ မောင့်ကို ထက် ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်၊ ထက် ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို ချစ်နေရရင် ထက် ကျေနပ်တယ်”

“ထက်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ မောင်ရယ်နော်”

“ထက်... မောင့်အချစ်”

“မောင်ရယ်”

အရူးအမူး အသည်းအသန် အချစ်တွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြင်းပြဆုံး မီးတောက်မီးလျှံများအဖြစ် ပြောင်းလွှဲသွားအောင် အင်နှင့် အားနှင့် ဆွဲယူသွား၏။

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဘူးသည့် ခံစားချက်။ ဘယ်သူနှင့်မတူသည့် စွဲလမ်းမှုမီးတွေကို အလျှံငြီးငြီး တောက်လောင်ခံစားစေနိုင်စွမ်းသော ရွှေနန်းထက်အချစ်တွေက သူ တည်ဆောက်ရမည့် သူ့ဘဝ အနာဂတ်တွေကိုပါ မေ့သွားသည်အထိ ဆွဲအားပြင်းသည်။

“ထက်ကို ချစ်ရဲ့လား မောင်ရယ်”

“မင်းကလွဲပြီး မောင့်ဘဝမှာ နောက်ထပ် ချစ်ရမယ့်သူ မရှိတော့ ဘူး ရွှေနန်းထက်၊ မင်းကို မောင် ချစ်တယ်”

“ဒါနဲ့များ မောင်ရယ်၊ ထက်ကို ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်ရ

တာလဲ... ဟင်”

ရွှေနန်းထက် အမေးစကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်အတူ အကြည့်ချင်း ဆံသွားသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကို မလွှဲ။

“မင်း မောင့်ဘဝကိုရော မောင့်နှလုံးသားကိုရော ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနေပြီပဲ ထက်၊ မောင့်ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံး မရှိမဖြစ်လိုအပ်တာ ထက်ကလွဲပြီး တခြား မရှိဘူး၊ ထက်ဟာ မောင့်ဘဝ”

“အရိပ်ကို လက်ထပ်လို့ မင်း ခံစားရမှာ မောင်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရိပ်ဆိုတာ မောင့်အနာဂတ်၊ သိပ်ကို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မောင့်အနာဂတ်ခရီးမှာ မင်းဟာ မောင့်ရဲ့ ပွဲတက်မယားဖြစ်ခွင့်မရတာ တစ်ခုကလွဲရင် အားလုံး မင်းစိတ်ကြိုက်၊ မင်းသဘော ဖြစ်ရစေမယ်၊ အဲဒါ လုံးဝယဲ့”

“ထက် ယုံပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ မောင်ထားရာဘဝမှာ နေမယ့် ထက်ပါကွယ်”

“သင့်ခံယူ... ထက်”

“မောင်ရယ်”

ပုံပြင်ထဲက ဒဿဂီရိမှာ ဦးခေါင်းဆယ်လုံးရှိတာ ကြားဖူးပေမယ့် အပြင်လောကက ဒဿဂီရိမျက်နှာနှင့် ဒဿဂီရိနှလုံးသားပိုရှင်တွေ မှာတော့ ဦးခေါင်းဆယ်လုံးမက ရှိနေခြင်းကို မည်သူမှ မသိကြပါ။

အခန်း (၁၈)

“ဟယ်”

“လှလိုက်တာ မမရယ်”

“ဝါနုတောင် မမကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး၊ မမသာ ဒီလိုပုံနဲ့ အပြင်သွားရင် လူတွေ မျက်တောင်မခတ် ငေးနေကြမှာ သေချာတယ်”

ဝါနုက အသွင်ပြောင်းသွားသည့် အရိပ်မျက်နှာကို မျက်တောင် မခတ် တအံ့တကြည့်နေပုံက မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ အရိပ်ကတော့ ဝါနု ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး လှပစွာရယ်သည်။

“သိပ်လည်း မမြောက်စမ်းပါနဲ့ ဝါနုရယ်၊ အရိပ်က အရိပ်ပါပဲ”

“အရင်က မမပုံစံက လှပေမယ့် တည်ငြိမ်တဲ့အလှမျိုးပါ မမရဲ့၊ အခု အလှက လတ်ဆတ်လန်းဆန်းနေတဲ့အလှ၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုတွေနဲ့ ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ လှနေတဲ့အလှ၊ အခု အလှက မမကို ပိုနု၊ ပိုငယ်၊ ပိုလှသွားတယ်”

ဝိုးဝိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၁၇၅

“ဟုတ်လား”

ဝါနုစကားကို အရိပ် ရယ်ပစ်သည်။ အရင်ပုံစံနှင့် လုံးဝခြားနားသွားသည့် ကိုယ့်ရုပ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ရင်း ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲ တစ်နေရာက နာနေသည်။ အရိပ်နှင့် လက်ထပ်မည့် သတို့သားလောင်းက အရိပ်ကို မတူသလို မတန်သလို ပြောဆိုပြုမူ ဆက်ဆံခံရတာ တွေးမိတိုင်း ‘အရိပ်ကို အရိပ် တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ချင်နေ၏။’

အခုတော့ အရိပ်ကို ဘုန်းသစ္စာအကူအညီဖြင့် အလှပဆုံး ပုံရိပ် တစ်ခုဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖန်တီးလိုက်တော့ ဝါနုကပင် အရိပ်ကို မမှတ်မိတော့။ အရိပ်အလှမှာ အံ့သြမှုတွေနှင့် မယုံနိုင် ဖြစ်နေ၏။

တကယ်တော့ အရိပ်ရိုင်းဆိုတာ သိပ်လှသည့် မိန်းမလှလေး ဖြစ်ပေမယ့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပိုင်းမှာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အခြေခံကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူအဖြစ် ပြန်မာဆန်ဆန် နေထိုင်တတ်ရုံမက၊ အလှအပ အပေါ်မှာလည်း သဘာဝ အလှအပကိုသာ ချစ် ၁၇၅၊ မြတ်နိုးတတ်သူ အဖြစ် သူမအလှကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားမည့် အလှမျိုး တမင် မဖန်တီး ချင်၍ နေလာခဲ့သူ။ အခုတော့ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူကို အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ပြင်ဆင်မှုကို နှစ်သက်သဘောကျ သူနှင့် တွေ့လာတော့ သွင်ခန့်လူလိုလူကို ပညာပေးချင်လာ၏။

ဝိုးဝိုးစာပေ

တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ချင်စိတ်ဖြင့် သူမ ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ အခု အရိပ်ရိုင်းက ဟိုတုန်းက အရိပ်ရိုင်း မဟုတ်တော့။

ဆန့်ကျင်ဘက် ပုရိသတွေ ငေးကျသွားစေမယ့် ညှို့အားမျိုး အရိပ်မှာ အပြည့်အဝရှိနေ၏။ အထူးသဖြင့် အရိပ်နှုတ်ခမ်း၊ မျက်ဝန်း တွေက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက် သည်။ အရိပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာ ရှင် မကြာခင် သိရမှာပါ။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ။

“သင့်ခံယူ... ဘုန်းသစ္စာ၊ ယူကြောင့် အရိပ် လှသွားပြီ”

“ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အရိပ်၊ အရိပ်ကိုယ်တိုင် အစ ကတည်းက လှနေလို့ပါ”

ဘုန်းသစ္စာ စကားအဆုံးမှာ အရိပ် တွေခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆီက မကြားရသောစကားကို လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် လူတစ်ယောက် ထံမှ ကြားလိုက်ရတာကို အံ့သြ မယုံချင်။

ဒီစကားကို သွင်ခန့်လူကသာ ပြောခဲ့ရင် အရိပ်ရိုင်း တော်တော် ပျော်မိမည်ထင်သည်။ အခုတော့ အထင်နဲ့ အမြင်က တခြားစီဖြစ်နေ၍ အရိပ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို အရိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

စိုးမိုးစာပေ

နဲ့သစ္စာ၊ ရှင်ကြောင့် အရိပ်ကို အရိပ် ပိုပြီး ယုံကြည်မှုရှိလာတယ်”

“လိုအပ်ရင် အရိပ်ကို ကိုယ် အမြဲကူညီပါရစေ”

“ထပ်ဆင့် ကျေးဇူးပါ ဘုန်းသစ္စာ၊ အရိပ်နားမှာ ရှင်ရှိနေတာ အရိပ်အတွက် အင်အားတစ်ခုပါ”

ပြောရင်း ဒင်နာညတွင် ဖြစ်ပျက်တာတွေ အရိပ်အတွေးထဲ တံခနဲ ရောက်လာတော့ အရိပ်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ချမ်းသာတိုင်း လူတောတိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး အရိပ်၊ နေရာတိုင်းမှာ အဆင့်အတန်းနဲ့သူ ရှိတယ်”

ဒါ သူပြောရမယ့် စကားလား။ အရိပ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် တို့သားလောင်းကြောင့် အရိပ်စိတ်ဓာတ်တွေ လဲပြိုသွားရုံမက အရိပ် မှောင်မိုက်သွားတာ အတော်ကြာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘာလဲ ဝါန”

“ဝါနမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပါ”

“ဟင်... ဘုန်းသစ္စာ”

“ရှင် ဘာကိစ္စ အရိပ်အခန်းကို လာရတာလဲ”

“ဝါနဆီက အတင်းခွင့်ပြုချက်ယူပြီး မင်းကို လာတွေ့တာ အရိပ်၊ မင်း ထုထု၊ ရိုက်ရိုက်၊ နောက်ဆုံး တွေ့ရာပစ္စည်းနဲ့ ကောက် ပါက်၊ ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကိုယ်ပြောတဲ့စကား

စိုးမိုးစာပေ

ကို နားထောင်မှဖြစ်မယ်”

တစ်ချိန်လုံး အခန်းတံခါးပိတ်နေသည့် အရိပ်ရှေ့ကို ဘုန်းသစ္စာ ရောက်လာပုံက တည်ကြည်ရဲရင့်မှုတွေနှင့် ပြတ်သားနေတာကို အရိပ် အံ့သြနေမိသည်။

“ရှင် အရိပ်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ အရိပ်”

“တစ်မိုးအောက်တည်း အတူနေကြတဲ့သူအချင်းချင်း မင်း ငိုနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တို့ကရော ရယ်မောနေနိုင်မလား၊ မင်း ဘာဖြစ် လာလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း အခုလို အခန်းတံခါးပိတ် ပြီး ငိုနေတာကိုလည်း မကြည့်ရက်ဘူး”

“မင်းဟာ ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးပါ အရိပ်၊ အခု မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ၊ အရိပ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးတတ်တဲ့သူဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

“အခု မင်း ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိခွင့်ရရင် ကိုယ် သိချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်း ခံစားနေရာ မကြည့်ရက်နိုင်လို့ ကူညီပေးမှု ခံစားပေးချင်လို့ ကိုယ်ပြောတာ မင်း နားလည်ပါတယ်နော်”

အားပေးစကားတွေက ရိုးရှင်းသလောက် ခိုင်မာသည်။ အရိပ် ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာက ဖြေရှင်းမရတဲ့ပုစ္ဆာမဟုတ်ကြောင်း၊ ဘုန်းသစ္စာက ညွှန်ပြသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ ဘုန်းသစ္စာကို အရိပ်

ခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲပေါ်သွားသည်။

“သူ ပြောသလို ချမ်းသာတိုင်း လူတောမတိုးနိုင်တာ မှန်ပေမယ့် လူတောတိုးတိုင်း ဝင်ဆန့်တဲ့သူလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း မှားတာပဲ အရိပ်၊ ကိုယ် ယုံကြည်တာက လူဆိုရင် လူပီသတဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊ ငဲ့ညှာစိတ်ရှိရမယ်၊ နားလည်မှု မေတ္တာတရားတွေနဲ့ လွှမ်းမိုးထားရမယ်၊ ပြီးတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ မာနက အမြဲ မျဉ်းပြိုင်ပြေးနေရမယ်၊ ဒါမှ တိုးတက်အောင်မြင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝက တစ်ပါးသူကို မထိခိုက်တဲ့ သန့်ရှင်း တဲ့ အနာဂတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ဘဝဖြစ်မှာ”

“သွင်ခန့်လူက ဘယ်လိုလူပါလို့ ကိုယ် မပြောဘူး၊ အရိပ်တာသာ နားလည်နိုင်ရင် ပိုပြည့်စုံမယ်၊ အခုကိစ္စမှာ တကယ်ရှက်ရမှာ အရိပ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးတရားကို နားမလည်တဲ့ အဲဒီလူ ရှက်ရမှာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စကားနဲ့ထိုးနှက်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာ ရအောင်လုပ်တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရှက်သွားအောင် အရိပ်ကတောင် သူ့ကို သင်ခန်းစာ ပြန်ပေးရဦးမှာ”

“အရိပ်က သူ့ကို ဘယ်လို သင်ခန်းစာပေးရမှာလဲ”

အရိပ်စကားအဆုံးမှာ ဘုန်းသစ္စာက အရိပ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်ပြောသလို အရိပ် လိုက်လုပ်ပါ့မယ်လို့သာ ကတိပေး မလား”

“အရိပ်က”

“ကိုယ့်ကို ယုံပါ။ အရိပ် ဒုက္ခရောက်အောင် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကို အရိပ် ယုံတယ်၊ ကတိပေးတယ်”

အရိပ်ဆိုက ကတိစကားရတာနှင့် အရိပ်ကို အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းမှုတွေနှင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်သူက ဘုန်းသစ္စာ။ အပြောအဆို အနေအထိုင်ကအစ အားလုံး အနီးကပ် သင်ကြားပေးသူ။

“အရိပ်က သိပ်များ အမြင်ရိုင်းနေလား ဘုန်းသစ္စာ”

“အရိပ် ထင်လို့ပါ။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်ရှည်တာ ဝတ်တာကိုက တစ်ခေတ် ထပ်နောက်ကျနေပြီ၊ မော်ဒယ်(လ်)ရှိုးတွေမှာဆို ပေါင်လယ်လောက်ရှိတဲ့ ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီတိုတွေ၊ ဝတ်တာ အရိပ်အမြင်ပဲ”

“အို... သူတို့နဲ့ အရိပ်က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က အရိပ်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတဲ့ တော်ဝင်မင်းသမီးလေး ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် အရိပ် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခရောက်စေရဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

ဘုန်းသစ္စာ စကားအဆုံးမှာ အရိပ် သူ့မျက်နှာကို မရည်ရွယ်ဘဲ ငေးငေးလေး ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ တွေ့စတုန်းက ဘုန်းသစ္စာကို အထင်လွဲခဲ့မိသည်။ အလှဖန်တီးရှင်၊ ဒီဇိုင်းနာ၊ စားဖိုမျိုး ဘွဲ့မျိုးစုံ၍ ယောက်ျားပီသသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ဦးဦးစာပေ

ချစ်ဇာတ်သူချင်း

၁၈၁

အခုတော့ ဘုန်းသစ္စာဆိုတာ သူ ဝါသနာပါသော အလုပ်တွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားပီသရုံမက သူတစ်ဖက်သားရင်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကြည့်နိုင်သည့် နှလုံးသားရှိသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီဖြစ်နေသည့် လောကအလှည့် အပြောင်းက ကြောက်စရာကောင်းသည်။

လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း အခုမှ အရိပ် ပိုနားလည်လာ၏။ လှပသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံက အရိပ်ခါးနားမှာ အမည်းရောင်ခါးပတ်လေးတပ်ထားကာ ဖိနပ်ကျတော့ အဖြူရောင်လေဒီရှူးနှင့်။ ဝါနက GUCCI တံဆိပ် အဖြူရောင်လက်ကိုင် အိတ်ကို အရိပ်လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် နောက်ထပ် သင်ခန်းစာသစ် စလိုက်ကြရအောင် အရိပ်”

“အိုခေ”

ဒီတစ်ခါတော့ အရိပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ဘုန်းသစ္စာ လက်ရာ အဝတ်ဒီဇိုင်းတွေအပေါ်မှာ စိတ်ချယုံကြည်လာသလို လူက လည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ လန်းလာသည်။ မီးခိုးရောင် ကပ်ချပ်ထားကာ စကင်(နံ)နီမီးခိုးနှင့် တွဲဝတ်ထား၍ အရိပ်သွင်ပြင်ဟာ အမျိုးဟကာ ထက် ရှင်းနေအောင် လှနေမှာကို အရိပ် သိသည်။

“လှလိုက်တာ မမရယ်၊ နေ့တိုင်း ဒီလိုဝတ်ထားရင် မမကို

ဦးဦးစာပေ

အားလုံး ငေးနေကြမှာ သိလား။”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ ဝါနုမမကို တစ်နေ့တစ်မျိုး တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် စီစဉ်ပေးထားပြီးပြီ”

“ဒီဖိနပ်ဒေါက်ကြီးနဲ့ အရိပ်လဲမှာ ကြောက်တယ် ဘုန်းသစ္စာ”

အရိပ်က သူ ကမ်းပေးသော လက်ဖဝါးထဲ သူမ လက်တစ်ဖက် ထည့်ရင်း ဈေးဆစ်သည်။

“ကိုယ် ရှိနေတာပဲ အရိပ်၊ ရဲရဲသာ လျှောက်ပါ၊ နောက် စီးကျင့်ရသွားရင် သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

“ကဲ... လျှောက်ကြည့်ပါဦး”

“အို... အမေ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အရိပ်၊ စိတ်ကို အေးအေးထား ဟုတ်လား”

ခြေအလှမ်းမှာ ယိုင်ထွက်သွားသည့် အရိပ်ကိုယ်လေးက သူ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်သွား၍ အရိပ်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား ချိန်မှာ ဘုန်းသစ္စာဆိုသည့် သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် အရိပ်ကိုယ်လေးကို သန်မာနွေးထွေးသော လက်များဖြင့် ထိန်းယူသိမ်းပွေ့အားပေးနေပုံက ပကတိ တည်ငြိမ်မှုတွေနှင့် မြင်ရမှ အရိပ် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လိုလဲ မြေး၊ အခုလောက်ဆို ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်... ဘွား”

အရိပ်က အဘွားစကားအဆုံးမှာ သူမ ကျောလည်မရှိတရှိ ဆံပင်တိုလေးကို မလုံမလဲနှင့် လှမ်းစမ်းသည်။ ဘွားမေးခွန်းကိုလည်း ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်။ အရိပ် ပုံစံပြောင်းပြီး ဘွားနှင့် ပထမဆုံး စကားပြောဖြစ်ခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေ၏။

ခါတိုင်းလို ဘွားနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မချွဲနဲ့ရဲသဖြင့် ဘွားနှင့် ရိုးရိုးဖုန်းပဲ ပြောဖြစ်သည်။ အရိပ် အပြောင်း အလဲတွေသာ ဘွားသိရင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်မသိ။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ ကို အနိုင်လိုချင်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ဘက်က စွန့်စားရတာတွေကို ဘွား သိအောင်လည်း ဖွင့်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“မြေး”

“ရှင်... ဘွား”

“ဘွားမေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ဆံပင်တွေ အရမ်းရှည်နေလို့ အလုပ်တစ်ခုလုံး ထိန်းရသိမ်းရ မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတာ ဘွားရဲ့”

“မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးလို့ ဆိုထားတာပဲကွဲ့၊ ဒီလောက်တော့ အလုပ်ရှုပ်တယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ် မြတ်နိုးထိန်းသိမ်းရမယ့် ရတနာတစ်ပါးပဲ မြေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား၊ အရိပ် သိပါတယ်”

“မြေးနဲ့ သွင်ခန့်လူကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဘွား ပြန်လာခဲ့ရတာ မလား”

“မလာနဲ့ဦး ဘွား၊ အရိပ်တို့က ခုမှ တစ်ယောက်အခြေအနေတစ်ယောက် အကဲခတ်တုန်း ရှိသေးတယ်”

“ဘွားမြေးပဲ၊ အပွေးမြင် အပင်သိရမှာပေါ့၊ မောင်သွင်ခန့်လူက သဘောမကျဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အပေါ်ယံအမြင် သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့လိုခြင်နဲ့ဆိုရင် သဘောကျမိတာ အမှန်ပါပဲ ဘွားရယ်”

“မြေးပြောသလို အရင်က သဘောကျတယ်၊ အခု သဘောမကျတော့ဘူး၊ ဒီလိုလား”

“ဘွားထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘွား”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ မြေးရဲ့”

အရိပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘွား နားလည်လက်ခံလာအောင် သူမဘက်က အတော်ကြိုးစားရှင်းပြရမှာကို အရိပ်သိသည်။ နောက်တစ်ခုက အရိပ် ရှင်းပြတာကို ဘွားဘက်က လက်ခံနိုင်ရဲလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“အရိပ်ရိုင်း”

“ရှင်... ဘွား”

“မောင်သွင်ခန့်လူရဲ့ အနေအထားကို ဘာတစ်ခုမှ မကွယ်မဝှက်ဘဲ ဘွားသိအောင် ပြောစမ်း၊ လိုလည်း မလိုစေနဲ့၊ ပိုလည်း မပိုနဲ့၊ ဘွား ပြောတာ နားလည်လား”

ဘွားပြောတာကို အရိပ် နားလည်ပါသည်။ နားလည်လို့လည်း ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူအကြောင်း ဘယ်က စပြောရမလဲဆိုတာ အဖြေစဉ်းစားသည်။

“ဒီလိုပါ ဘွား၊ ဒေါက်တာနဲ့အရိပ်က အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေနိုင်တယ်လို့ ထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့ပြောဆိုဆက်ဆံလာရတဲ့အခါ တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက် မလိုက်လျောနိုင်တာတွေလည်း ရှိတယ် ဘွား”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါကို ဘွား နားလည်တယ်၊ မြေးပြောတာတစ်ခုတည်း”

ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းတာနဲ့ ရတယ်၊
တခြား လူမှုရေးကိစ္စ ဆက်ပြော”

“တခြားကိစ္စတော့ အရိပ် သေချာမသိဘူး ဘွား၊ အခု အရိပ်
သိတာက သူ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အရိပ် ခေတ်မမီတာ၊ ခေတ်နောက်
ကျတာ၊ မြန်မာဆန်တာကို အထင်သေးတယ်၊ သဘောမကျဖြစ်နေ
တယ် ဘွား၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အရိပ်က တောကျတယ်တဲ့”

“ဘာ... ဘွားမြေးကို ဒီလို ပြောသလား”

“ဟုတ်”

အရိပ်က ဘွားကို ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံ ပြောပြတော့ ဘွားဘက်က
ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ အတော်ကြာ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ခေတ်မမီတာ ခေတ်မီအောင် အခုပြင် အခုရပါတယ်၊ ဘွား
သဘောမကျတာက ဘွားမြေးအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ မရှိတာကိုပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ ကိုယ့်နီးမယား၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်ရမယ့်
သူအပေါ်မှာ မလိုအပ်ဘဲ စိမ်းပြနေတာ ဘွား မကြိုက်ဘူး”

“ဘွားရွေးပေးတဲ့လူပဲ၊ ဘွား သဘောမကျရင် ချက်ချင်းပယ်
လည်း ရတာပဲ၊ အရိပ်ရင်ထဲမှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကို မရှိဘူး”

“ဒေါသပဲရှိတယ်”

“ဘွားမျက်နှာကိုထောက်ပြီး ဘာကိုမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါ
မလုပ်နဲ့ဦး မြေး၊ မြေးစိတ်ခံစားချက်ကို ဘွား နားလည်တယ်၊ အခြေ

အနေ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး ဟုတ်လား၊ သူက အနောက်နိုင်ငံမှာ
အနေကြာလာတဲ့သူဆိုတော့ မြန်မာမှု၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ စိမ်းနေတာ
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မြေးစိတ်ကို နည်းနည်းလျော့လိုက်ရင်
မောင်သွင်ခန့်လူနဲ့ အဆင်ပြေမှာပါကွယ်၊ ဘွားမြေးက လိမ္မာပါတယ်”

ဘွားက အရိပ်ကို ကျေနပ်အောင် နှစ်သိမ့်ဆုံးမစကားတွေ
ပြောနေချိန်မှာ အရိပ်မျက်ဝန်းထဲ သွင်ခန့်လူ မျက်နှာချောချောကိုပဲ
မြင်နေမိသည်။

အို... ဒီလူနဲ့ အရိပ် မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင်
အရိပ်ပဲ အမြဲစိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ၊ ဒေါသဖြစ်နေရမှာ သေချာသည်။
ဘွားရဲ့ မြေးအလိမ္မာလုပ်ရမည့်ကိစ္စက အရိပ်တစ်ဘဝလုံး ရင်းရမည့်
ဘဝအရေးဖြစ်နေ၍ ရင်မောစွာ ဘွားပြောတာ နားထောင်ပြီး ဖုန်းချ
လိုက်၏။

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘရိတ်ဖက်စစ်စားဖို့ လာခေါ်တာ”

“လာပြီ”

အခန်းတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်မှာ အခန်းပေါက်ဝမှာ မားမားကြီး
ရပ်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာကို ခန့်ညားချောမောစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။
ဘုန်းသစ္စာက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုအပြည့်

နှင့် စတိုင်ကျနေတာကို အရိပ်စိတ်ထဲက ကျိတ်ချီးကျူးမိသည်။ ယောက်အကြည့်ခြင်း ဆုံသွားသည့်အခိုက် အရိပ်ရင်ထဲ တစ်ချိန် ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“သွားကြမယ်”

“နေဦး”

သူ့ထံမှ တားမြစ်စကားကြောင့် လှမ်းလက်စ အရိပ် ခြေထောက်နဲ့ ခုန်ခုန် ရပ်သွားကာ မြင့်မြင့်မားမား သူ့အရပ်ကို မစီမကမ်းလေ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“အင်္ကျီ”

“ဘာ”

“မင်းကိုယ်ပေါ် နောက်ထပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်မဝတ်တော့ဘူးလားလို့ မေးတာ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ရုပ်ဆိုးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးနေမလားလို့”

“ရတယ်၊ မအေးဘူး၊ သွားကြမယ်”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိပ်လှနေလို့ ဆိုသည့်စကားကို ဘုန်းသစ္စာရင်ထဲကပဲ

ဦးဦးစာပေ

ကျိတ်၍ သူ့အသံကို အရိပ် မကြားလိုက်ပေ။ သူ့မအလှကြောင့် သူ့ရင်ခွံနံရံထဲ ထိန်းခနဲ မြည်သံအကျယ်ကြီးက ရင်ခွံနံရံဟု ဆိုရင်တော့ ဘုန်းသစ္စာရင်ဘတ်ထဲ ဒိုင်းနုမိုက်ထပေါက်သလားလို့ ထင်ရတဲ့အထိပါ။

ကိုယ့်ထက်အရပ်ပုသော အရိပ်က သူ့ရင်ခွံထဲရောက်လုလု ကပ်လွန်းတဲ့ အနေအထားကြောင့် မျက်တောင်တွေ ပါးဖြင့်ပေါ် အရိပ်ကျနေတာ၊ အရိပ်ရဲ့ ပါးမို့ပေါ်က သွေးကြောမျှင်တွေကအစ တွေ့နေရပြီး ညအိပ်ဂါဝန်က လက်တစ်လုံးလောက်ကြိုးလေး ပခုံးရိတ်ထားတာမို့ လည်တိုင်ကျောအောက်က ဖွေးနုတင်းပြည့်သော ရင်အထက်ပိုင်း။ ဘုန်းသစ္စာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတိုးနှုန်းတွေက နှေးနှေးစွာ မြန်ဆန်လာသည့်အဖြစ်ကို သူပဲသိသည်။

ဒါ အချစ်လား။ အချစ်ဆိုရင်တော့ အရိပ်ကို သူ ချစ်မိနေတာ သေချာသည်။ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ မခုန်ခဲ့သည့်ရင်က အရိပ်နှင့်ကြမ္မာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေတာလည်း အံ့ဩသည်။

ဒါမဖြစ်သင့်ဘူးဆိုပေမယ့် ရင်ထဲက လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဆုံးမရခက်နေ၏။

“ဘုန်းသစ္စာ”

“ဗျာ”

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“အရိပ် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဦးဦးစာပေ

“ခစ်... ခပ်၊ ရှင်လည်း ရယ်ရတယ် သိလား၊ စကားပြောရင်း
ငုတ်တုတ်မေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး”

“အရိပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘရိတ်ဖက်စ် ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ”

“သင့်ခံယူ အရိပ်”

“အရိပ်ကလည်း ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျေပြီပေါ့”

“အင်း”

လှပသော သူမမျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

နွေးထွေးသွားသော ရင်ခုန်သံက ဘုန်းသစ္စာရင်ထဲက အချစ်ကို
အရှိအတိုင်း ဖော်ပြနေတော့ သူ့ကိုယ်သူ လန့်သွားသည်။ သူမနှင့်တွေ့မှ
သူ့အတွက် အလွန် စိမ်းသက်ခဲ့သော ရင်ခုန်သံက မြန်ဆန်တိုးတက်စွာ
ချဉ်းကပ်နေရာယူပုံက အဆန်းတကြယ် အံ့သြဖွယ်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၀)

“အခုဝယ်ရမှာ တစ်လစာနော် ဘုန်းသစ္စာ”

“အင်း”

“အိမ်ကျမှ ဟိုဟာ ဒီဟာကျန်ခဲ့လို့ ခြစ်ဘူးနော်၊ ရောက်တုန်း
တစ်ခါတည်းဝယ်”

အရိပ်က ခြင်းလှည်းတွန်းနေတဲ့ သူ့ကို မျက်နှာပုံပြောပုံလေး
ကအစ လှသည်။ ဒီနေ့က လကုန်ရက်မို့ နှစ်ရောက်သား ဆိုင်က
အပြန် စီးတီးမာ(ခံ)ထဲ ဝင်မွှေခြင်းဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်အပျက်
များမှ အစပြု၍ သူ အရိပ်ကို ပြုပြင်၊ ပြင်ဆင်ရေးပြီးသည့်နောက်မှာ
အရိပ်နဲ့ ဘုန်းသစ္စာ သွားလေရာတိုင်း တတွဲဘွဲ့ဖြစ်လာတာကတော့
အမှန်ဖြစ်သည်။

အရင်က ဝါနုနှင့် တပူးတွဲတွဲရှိခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် ကောင်းတိုင်ပင်
ဆိုးတိုင်ပင်တော့မဟုတ်။ လုပ်ငန်းပိုင်း၌ ဖြည့်ဆည်းခြင်းလောက်သာ

ဝါနက ရသည်။ ဘုန်းသစ္စာကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သူ့ကို အလုပ် စခန့်တဲ့နေ့ကတည်းက သူမ ဖြစ်ချင်တာထက် သူက ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ရွေးခဲ့သည့်လူ။

“မင်း အလုပ်ကို လက်ခံပေးမယ့် လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းတွေ ရှိတယ်နော်”

“ဘာတွေလဲ”

အလုပ်စဝင်တည်းက သူ့ဘက်က စည်းကမ်းတွေကို အရိပ် သိအောင် ပြောခဲ့သည်။

“မင်းဘက်က ဘယ်လောက် အလုပ်များများ နေ့လယ်စာတော့ စားရမယ်၊ ပန်းတိမ်မှာပဲရှိရှိ၊ ဆိုင်မှာပဲနေနေ၊ ကျွန်တော် လာပို့မယ် ဖြစ်မလား”

“အင်း... ဖြစ်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“လူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ်စလတ်ခတ်နေတယ်ပြောပြော၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက အစိတ်အပိုင်းတွေကိုတော့ ပစ်မထားသင့်ဘူး၊ သူတို့လိုအင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဖြည့်ဆည်းမှ သူတို့ကလည်း ခင်ဗျားကို ကျန်းမာခြင်းဆိုတဲ့ လက်ဆောင် ပြန်ပေးမှာ၊ ဒါကို မင်း လက်ခံမယ်ဆို ရပြီ”

“အိုကေ... ရှင်ပြောတာ အရိပ် လက်ခံတယ်”

ဘုန်းသစ္စာဘက်က ဒီလို ကောင်းမွန်တဲ့ ဒဿနတွေထုတ်ပြီး သူမ အမူအကျင့်တွေကို ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးတိုင်း အရိပ်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ တွေနဲ့ အမြဲ ပြည့်နှက်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် စတွေ့ကတည်းက ဂေး(လ်) ဟု ထင်ခဲ့မိတာ သူ့ကို အရိပ်က ဘယ်အခါမှ ရှုံးတိုးရှုန်းတန်း ဖြစ် မနေခဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ ယောက်ျားလေးပါလားဆိုတဲ့ အသိတောင် မေ့နေတဲ့အထိ။ သူ့ကို ညီမတစ်ယောက်လို ယုံကြည်သည်။

အစ်မတစ်ယောက်လို အားကိုးသည်။ အရိပ်က ခြင်းလှည်းကို ရပ်ပြီး စားသောက်တန်းက ရယ်ဒီမိတ် အစားအစာထုပ်တွေရဲ့ အညွှန်း တွေကို သေချာဖတ်ကြည့်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာကို မော့မော့လေး ငေးနေမိသည်။ Vest အနက်ကို အတွင်းမှခတ်ကာ အနားကွပ်အဖြူနှင့် တွဲဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုနေနေ ရင်ခုန်စရာကောင်းနေတာကို တိတ်တဆိတ် ဝန်ခံပါသည်။ ဒါကိုပဲ သူမက ဂေး(လ်)ဟု ထင်ခဲ့တာ အခုချိန် ပြန်တွေးတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

“ဟိတ်... လူကိုကြည့်ပြီး ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ... တွေ့စတုန်းက အထင်မှားခဲ့မိတာ ပြန်တွေးမိလို့ပါ၊ အခုလို ကြည့်တော့လည်း ဂေး(လ်)နဲ့ မတူဘူး”

“ဟေး... အဲဒီအကြောင်း မပြောကြေး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မကြားချင်လို့”

တွန်းလှည်းကို ဆက်မတွန်းဘဲ သူက ရပ်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေပြောရင် ဒေါသထွက်ချင်လာတာနော်၊ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မကလည်း အဲဒီလိုထင်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ”

“ရှင်က နတ်ကနားပွဲတွေမှာ ကနေတာတွေ့လို့ ကျွိုင်အကြီးအကျယ် တက်တာဆို”

သူက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ နံရံပေါ်က ဆော့တစ်ပုလင်းနှင့် သူမ ကြိုက်တတ်သော Pipco တံဆိပ် ပန်းသီးဖျော်ရည်ဗူးတွေပါ ထည့်သည်။

“အဲဒါ ဝါသနာလို့ ပြောရမလား၊ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းက ပိုးလား၊ မသိဘူး၊ ဆိုင်းသံ ဗုံသံကြားရင် ကိုယ်က မနေနိုင်တာ၊ ကရင်ကရ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝင်ကူညီပေးရမှ၊ ခက်တာက နဂိုသင်တန်းက မိတ်ကပ်ဆရာက မာမီလေ၊ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကြား ကျွန်တော်က ဟေးဟေးဟားဟားလုပ်ရင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း အပျော်ကြိုက်တော့ အဲဒီလိုပွဲမျိုးဆို မငြင်းချင်တော့ရာက စတာပဲ”

“မမကတော့ လုံးဝအမြင်မကြည်တာ၊ ကုမ္ပဏီဦးစီး၊ မိန်းမပေးစားမယ်တဲ့”

“ယူလိုက်ပါ”

“ယူမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူမှ ဖြစ်မှာ”

ဘုန်းသစ္စာတ ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။ အရိပ်မျက်ဝန်းထဲကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရွှန်းရွှန်းစားစား ပြောလာ၍ အရိပ်မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ ပန်းနုရောင်ဖြစ်သွားကာ သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရတော့သလို အကြည့်ကို အရင်လွှဲပစ်လိုက်၏။

“အရိပ်”

“ဟင်”

“ဟယ်... ဘုန်းသစ္စာလေးပါလား”

“ဝမ်းလာလိုက်တာဟယ်”

သူ့အမည်ကို ဝမ်းသာအားရခေါ်သံက အာလုတ်သံကြီးကြောင့် အရိပ်ကို ချစ်ရေးဆိုရန် ပြင်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာရော အရိပ်ပါ အသံလာရာကို ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိတော့ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ရဲနေအောင် ဆိုးထားသော နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကြည့်စမ်း... တူပါတယ် ကြည့်နေတာ ဘုန်းသစ္စာလေးရယ်”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ တအားလွမ်းနေတုန်း လာတွေ့ရတာ၊ ဟဲ့... ဒါ တယ်လီပသီနော်၊ ကောင်မ... တွေ့လား ချက်ချင်းကြီးပြတာ”

“ဘာပြတာလဲ”

“ပညာ... ပညာ”

“ဟွန်း... ရုပ်ကို မသိရင်ခက်မယ်”

“သိလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေအေ”

သူတို့အချင်းချင်း ရန်တွေ့ရင်း အရိပ်နား ရပ်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာထံ နှစ်ယောက်အတူပြေးလာပြီး သူ့ဘေးမှာ ဘယ်ညာပြေးကပ်တဲ့ အဲဒီ နှစ်ယောက်ကို ဘုန်းသစ္စာ သဘောကျစွာ သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နှစ်ယောက်တည်း ရှေ့ပင်ထွက်လာတာလား၊ မာမီရော မပါဘူးလား”

“တော်ပါ၊ သူ့မာမီကိုပဲ မေးနေ၊ ဒီက လွမ်းနေတာတော့ မပြောဘူး”

“ဟုတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ လွမ်းရကုဗျားတောင် မနပ်ဘူး၊ တို့ကို တွေတာတောင် သူ့မာမီပဲ တောင့်တနေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးကို သတိရနေတာပါဗျာ”

“ဟွန်း... တော်ပါ၊ မာမီက ဇယားအသစ်လေးနဲ့ လွန်းနေတာ နော်၊ သူ့ကို မမေ့ဘဲ မျှော်နေတာ... တို့”

“ကိုယ်ကလည်း မမေ့ပါဘူး”

ဘာသာညာညာနှင့် အမူပိုနေသည့် အခြောက်နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြေရှင်းချက်တွေ ထုတ်နေသည့် ဘုန်းသစ္စာကိုကြည့်၍ အရိပ်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုလူတွေနှင့် ပေါင်းကာ

ဘုန်းသစ္စာအစ်မ ကြည့်မရတာ မပြောနှင့်။ အရိပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မုန်းမိသည်။ စီးတီးမာ(ခံ)ထဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှာရလည်း မခက်၍ သူတို့နားက တမင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အရိပ်... နေဦးလေ”

ဘုန်းသစ္စာအသံကြားပေးမယ့် အရိပ် လှည့်မကြည့်။ သည်းသည်းလှုပ်ချွဲပစ်နေသည့် နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့နားက ဘုန်းသစ္စာကို အသွားမခံ၍ ဘုန်းသစ္စာမှာ အရိပ်သွားရာနောက် ရုတ်တရက် မလိုက်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟွန်း... လူပုံက ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ ကိုယ်ကြီးနဲ့ ဒီလိုဟာမျိုးတွေ ပတ်သက်ဖို့ စဉ်းစားတာ ပြောမယ့် ကြံဖူးမှသိဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ”

ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း အရိပ် နှုတ်ခမ်းက ဘုန်းသစ္စာအပေါ် မကျေနပ်သမျှ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။ လို့နောက် မျက်စိရှေ့ရှိ ဒစ်စကောင့်ချထားသော နို့ဆပ်ပြာတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ ဆပ်ပြာတုံးကို လှမ်းအယူ သူမလက်လှမ်းရာဆီ ထပ်တူကျသော နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်က အရင်ဦးသွား၏။

“ဒါလေးယူရင် ကောင်းမလား မောင်၊ တီဗီမှာ ကြော်ငြာတာလေ၊ စမ်းသုံးကြည့်တာပေါ့၊ နို့နဲ့ရေချိုးသလိုပဲတဲ့”

“ချစ် သုံးချင်ရင်ယူပေါ့”

အရိပ်နားကပ်ပြီး ကြင်စဉ်းပုံစံအနေအထားနှင့် စုံတွဲတစ်တွဲကြောင့်
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဆပ်ပြာဆီ လှမ်းထားသောလက်ကို ပြန်ရုတ်၍
ဒီဘက် လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းအပြင်မှာပဲ အရိပ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီး
သည့် မွေးရန်ကြောင့် အမျိုးသားဖြစ်သူကို အရိပ်က အမှတ်တမဲ့
ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်”

အရိပ်ထံမှ အာမေဍိတ်က နှုတ်ဖျားမှ ဟိုးတိုးလေး ထွက်ကျ
သွားသည်။ အစဉ်သဖြင့် တွန့်ကွေးထားတဲ့ မျက်ခုံးတန်း။ အကြည့်ရောင်
မျက်မှန်အောက်က ရီဝေဇွေးထွေးခြင်းတွေနဲ့မျက်ဝန်း။ အရိပ်ရင်ထဲ
မီးရှူးတစ်စ ခိုင်းခနဲ လွင့်ပျံ့ပေါက်ကွဲသွား၏။

“ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ ကိုယ်တိုင်ပါလား။

ဒီလူမှာ တခြားတစ်ယောက် ဂိုဏ်းလျက်နဲ့ အရိပ်တို့မြေးအတွားကို
ဘာကြောင့် လိမ်ညာချင်တာလဲ။ ပြီးတော့ အရိပ်အပေါ်မှာ အထက်စီးက
နေရာယူ ဆက်ဆံခံရုံမက အရိပ် ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို နာကျင်ထိခိုက်
ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေသည့်လူ။

နာကျင်ခံပြင်းမှု ဒေါသလှိုင်းက အရိပ်နှလုံးသားကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ရိုက်ပုတ်သွားသည်။

သူနဲ့မတွေ့၍ ငြိမ်သက်ခဲ့ပြီထင်သော ရင်ခွင်လွင်ပြင်ဟာ အခု

မျက်ဝန်းချင်းအငြိမှာပဲ သက်ဝင်နှိုးထလာခဲ့ပြီ။ အရိပ်က သွေးရူးသွေး
တန်းနှင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသည်။ နဂိုကတည်းက ပင်ဆယ်(လ်)
ဟီး(လ်)ကို ထိန်းစီးရခြင်းသည် ခွေညွတ်လှမတတ် တဆတ်ဆတ်
တုန်နေခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်းက မတွင်နိုင်။

“ဟေ့... မောင်”

နောက်ပါးက ခေါ်သံကြားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ မောင်”

“ခဏလေး၊ မောင့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တူနေလို့”

အသိပေးသံနှင့်အတူ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ် ကြားရသောအခါ
အရိပ်က ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်ပိုတင်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ ဟိုဟို
ဒီဒီ ကစားတာက ပုန်းခိုစရာအကောင်းဆုံးနေရာကို ရှာကြည့်သည်။

“အရိပ်... နေဦးလေ”

“မောင်”

ဒေါက်တာကို နောက်တစ်ကြိမ် ရင်မဆိုင်ချင်တော့။ ဒါဟာ
မတွေ့ချင်၍မဟုတ်။ အံ့ဩမယုံနိုင်စရာ အခြေအနေတစ်ခုကို အရိပ်
ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှန်းမသိ၍ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၁)

“မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ အရိပ်၊ စီးတီးမာ(ခံ)တစ်ခုလုံး နဲ့နေပြီ ကိုယ့်ကို စိတ်ပူအောင် လုပ်နေတာလား၊ ဖုန်းကလည်း ခေါ်လို့မရဘူး ကိုယ့်မက်ဆွေ(ချ်)ရရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ”

အရိပ်ရဲ့ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တာနှင့် ဘုန်းသစ္စာ ပြောခဲ့သည့် မက်ဆွေ(ချ်)တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြားရသည်။

ပျာယာခတ်နေသည့် သူ့အသံထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပင်မှုတွေနှင့် အရိပ်ကို စိတ်မချဖြစ်နေမှန်း သူမ သိသည်။ အရိပ်က ဖိနပ်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်ရင်း နာကျင်နေသော ခြေကျင်းဝတ်အား ခပ်ဖွဖွ လက်နဲ့နှိပ်ထားမိ၏။ ခြေမျက်စိအောက်မှာ ချက်ချင်း နီရဲရောင်ကိုင်းတက်လာကာ ခြေထောက် ထောက်လို့တောင် ရပါ့မလားမသိ။ ဒေါက်တာက နောက်မှလိုက်၊ သူမက ရှေ့မှပြေးနှင့် စီးတီးမာ(ခံ)ထဲ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေသမျှ ‘မောင်’ဆိုပြီး ဒေါက်တာနောက် လိုက်လာသည့် အမျိုးသမီးထံ

ဦးဦးတပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၁၁

အာရုံရောက်သွားချိန်မှာ အရိပ်လည်း နီးရာအခန်းလေးထဲ ဝင်ပုန်းနေကာမှ ဒေါက်တာလက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်၏။

အရိပ်က နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်ခံရင်း ဘုန်းသစ္စာထံ ဖုန်းပြန်ခေါ်သည်။

“ဟဲလို... အရိပ်... ပြော၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကုန်ပစ္စည်းထားတဲ့အခန်းလို့ ထင်ရတာပဲ”

“စတုရန်းပေါ့”

ဖုန်းပြောရင်း အရိပ်ပြောသည့် နေရာကို ဘုန်းသစ္စာခေါင်းတွေ ချာလပတ်ယမ်းအောင် ပစ္စည်းထားသည့်အခန်းကို ရှာသည်။ ဖုန်းထဲက အသံမှာ ငိုသံပါကြီးနှင့် ပူပင်နေသောစိတ်က အေးချမ်းအောင် ဘယ်လိုမှ တားမရတဲ့အဖြစ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အရိပ်၊ ငိုနေတာလား”

“ဟင့်အင်း... ငိုချင်နေတာ၊ မြန်မြန်လာခဲ့နော်၊ ဒီမှာ လမ်းလျှောက်လို့ မရတော့ဘူး”

“လမ်းလျှောက်လို့ မရဘူး... ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် အရိပ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင့်သွားသည်။

“ခဏလေးစောင့်၊ မင်းရှိတဲ့နေရာ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

ဦးဦးတပေ

“တစ်သိန်းလေးသောင်းနှစ်ထောင်နှစ်ရာ ကျပါတယ်ရှင်”

ကတ်(ရှ်)ရှာမှာ ပစ္စည်းဖိုး အရင်ရှင်းလိုက်၏။

ခေါလတ်(ထ်)ထဲမှ တစ်သိန်းတန်တစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်ပေးခြင်း က ဒရောသောပါး။ ခုချိန်မှာ လိုငွေတွေ ပိုငွေတွေလည်း သူ စိတ်မဝင် စားတော့။ ကတ်(ရှ်)ရှာက ပြန်အမ်းငွေကို ပြီးစလွယ် ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး အိတ်ကြီးတွေနဲ့အပြည့် ဝယ်ခြမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို လက်တစ်ဖက်စီက ဆွဲသည်။

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကြကြီးတွေနှင့် လျှောက်ရှာတာ အရိပ်ပြောသော စတိုခန်း။ တွေ့ပါပြီ။ စီးတီးမာ(ခံ)ရဲ့ ဈေးတန်းအဆုံးမှာ စက္ကူပုံးတွေ အတွင်း ပုံထားသော တံခါးဟပွင့်နေသည့်အခန်း။ ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားမနေဘဲ စက္ကူပုံးခွဲတွေကို သူ ကန်ထုတ်ကာ လမ်းကြောင်းရှင်း သည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

အတွင်းမှ ငြီးသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ဒါ အရိပ်ဆိုတာ ပို၍ သေချာ သွား၏။

“အရိပ်”

“ဟင်”

တံခါးကို ပခုံးစွန်းနှင့် တိုက်ဖွင့်တော့ မှောင်မည်းမည်း အခန်း ထဲမှာ ကုတ်အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထား၍သာ သူမကို တွေ့ရတာမျိုး။ နံရံကို

မှီထိုင်ကာ ဖိနပ်တွေလည်း ဟိုဒီတစ်ဖက်ဆီချွတ်၍ ပစ်ထားပုံရသည်။

“ဘုန်းသစ္စာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အရိပ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီထဲရောက်နေ တာလဲ”

မှောင်ထဲမှာပင် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာတာကို တွေ့နေရ၍ ဘုန်းသစ္စာ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ အရိပ်က သူ့ထံ လက် ကမ်းပေးလာ၍ သူမလက်လေးကို အသာဆွဲယူလိုက်၏။

“လက်တွေကလည်း အေးလို့ပါလား”

“မုန်းလို့”

“ဘာ”

“ဪ... ချော်လဲသွားတာ အရမ်းနာနေတယ်လို့ ပြောတာ၊ လမ်းတောင် လျှောက်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခြေလှမ်းအရွေ့မှာ အရိပ်မျက်နှာလေး တစ်ချက်မဲ့ကျသွားယုံမက နာကျင်မှုကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေး ခွဲသွားတာကိုကြည့်ပြီး အရိပ်ကိုယ်လေး ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးဆွဲယူ၍ ဒီနေရာက ပွေ့ယူချီမသွားချင် စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။

“လာ... ကိုယ့်ကို အားပြုလျှောက်”

“အ... နာတယ်လို့ဆိုနေ”

အရိပ်က ဘုန်းသစ္စာကမ်းပေးသည့်လက်ကို အားပြုပြီး ဆွဲထသည်။ မျက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ခြေကျင်းဝတ်က ဒဏ်ရာကို တတ်နိုင်သ၍ ကျိတ်မှိတ်ခံပေမယ့် စူးခနဲ အောင့်တက်သွားကာ လူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အ”

“အရိပ်”

“ဟာ”

“အို”

ယိုင်ထွက်သွားသော အရိပ်ကိုယ်လေးကို ဘုန်းသစ္စာက လဲကျမသွားအောင် လှန်းထိန်းပေမယ့် မထိန်းနိုင်ခဲ့။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း အထုပ်အပိုးတွေရဲ့ဝိတ်ကြောင့် အရိပ်ကိုယ်လေးကိုထိန်းရင်း သူပါသူမနှင့်အတူ လုံးထွေးလဲပြိုသွားချိန်မှာပဲ ရင်ချင်းကပ်၊ မျက်နှာချင်း အပ်သွားသည်။

“အရိပ်”

“အို”

နွေးထွေးမွှေးပျံ့သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက အရိပ်နှုတ်ခမ်းစိုစိုအိအိလေးကို လာထိသည်။ စိမ်းသက်သော အတွေ့ကြောင့် အရိပ် ရင်ခနဲ သံတွေ ဆူညံသွားသလို မျက်ဝန်းထဲ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အရိပ်ကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိသွားသည်။ မေးဖျား

လေး နွေးသွားသည်။ အရိပ်ကိုကြည့်သည့် ဘုန်းသစ္စာ အကြည့်တွေက စူးစူးရဲရဲ။

“ဘုန်းသစ္စာ”

“ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

မျက်နှာချင်းဆေးသွားအောင် ကြိုးစားတိုင်း သူက အတင်းတိုးဝှေ့ပူးကပ်ပစ်၍ သူ့ရင်ခွင်မှာ အရိပ် မွန်းကျပ်လာ၏။ နွေးသောအနမ်းကို မေ့မူးစေသော်လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲက အရိပ် ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“အရိပ်”

“ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့”

“မပြောလို့ဖြစ်မလား၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်နေခဲ့တာ စတွေ့တဲ့ အချိန်ကတည်းက”

မှောင်ထဲမှာပင် မျက်နှာနီနီနဲ့ ဆံပင်သပ်လိုက်၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသော အရိပ်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ကို မုန်းသွားမှာ ကြောက်နေသူက ဘုန်းသစ္စာ။

“အရိပ်”

“ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“အ... နာတယ်ရှင်”

“ဆောရီး”

မချင့်မရဲစိတ်နှင့် အရိပ်ကိုယ်လေးကို လှမ်းအလိုက် သူမ ခြေထောက်ကို ထိမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါလား”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်က လမ်းပေါ်ကကောင်မို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

အရိပ်စကားအဆုံးမှာ သူက အရိပ်မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်သည်။

“ကဲ... ဒီနေရာက သွားရဦးမှာလား”

အရိပ်က သူ့အကြည့်အောက်မှာ မနေတတ်တော့၍ မျက်နှာနီနီနှင့် ထအော်ပစ်တော့ သူက အရိပ်ကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဘုန်းသစ္စာ... ရှင်”

“နောက်တစ်ခါ စောစောကလို အနမ်းမခံချင်ရင်ငြိမ်ငြိမ်လိုက်နဲ့”

“အို”

အရိပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘာစကားမှာ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖျော့တော့သင်းမွှေးသော သူ့ကိုယ်နံ့ကို မရှူဘဲ အသက်

အောင့်ထားပေမယ့် မရ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေတာ သူ ကြားသွားမှာပဲ စိုးရိမ်နေ၏။

နူးညံ့နွေးထွေးသော အရိပ်ကိုယ်လေးသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့လေး ပါသွားသည်။ ကားပါကင်မှာ အသင့်ရှိနေသည့် အစောင့်က အလိုက်သိစွာ အရိပ်တို့အတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးသွား၏။ အရိပ်ကိုယ်လေးကို ကားပေါ်ချပေးအပြီးမှာ အရိပ်ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက သယ်ယူပို့ဆောင်ခ”

“အို”

“ဘုန်းသစ္စာ...”

ရှင် သိပ်ဆိုးတယ် သိလား။

အခန်း (၂၁)

လှပသော အရိပ်ပုံစံလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ကိုယ့်မျက်စိကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသူက ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ။ တဒင်္ဂီမှာပဲ သူမရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းများထဲ သူ မင်သက်မိသွားတာ ဝန်ခံရမည်။

ကောက်ကြောင်းပေါ်စေသည့် ဂျင်းကျပ်ကျပ်နှင့် လည်ပြတ်အင်္ကျီ အနီရဲ့အပေါ် ကုတ်ခါးတို့အဖြူတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဝေ့(စ်) ဖော်ထားတဲ့ ဆံပင်တွေက နားရွက်နား ခပ်ကုပ်ကုပ်ကို အခါတိုင်းလို အနက်ရောင်မဟုတ်ဘဲ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့တင်ထားခြင်းကြောင့် မျက်နှာ ပိုဖြူလာသလို ထင်ရကာ မျက်အိမ်ကျယ်နှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ တွေက ပိုထင်ရှားလာသည်။

မျက်ခွံအပေါ်ဘက်မှာ ကြေးနီရောင် အိုင်းရှဲဒိုးနှင့် ပုလဲရောင် စိုအိနေသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက အခုပြန်တွေး အခု ရင်ခုန်မစဲဘဲ

ဦးဦးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၁၉

ဖြစ်နေတာကိုက ကျေနပ်စဖွယ်ပါ။ သူမမျက်နှာလေး ပြန်မြင်ယောင်တော့ ကြည်နူးကျေနပ်ပြီးက နှုတ်ခမ်းမှာ အရိပ်ထင်သည်။ အလှမက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ကြွေကျချင်စရာ အလှတရားများနှင့် အရိပ်ဆိုသည့် သူမ။

“မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲသွားတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အရိပ်”

ခုံမှာ ခပ်လျော့နှိပ်တိုင်ရင်း သွင်ခန့်က သူနှင့် အရိပ် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ အရိပ် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ဝေယံကို ပြောပြလိုက်တော့ ဝေယံက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။

“ကနေ့ခေတ်က တော်ရုံ ရုပ်ဆိုးတဲ့မိန်းကလေးတောင် လှသွားနိုင်တဲ့ခေတ်ပဲ၊ အရိပ်က အစကတည်းက လှပြီးသားဆိုတော့ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သူက အပြစ်ကင်းတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ အဟွန်း... လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ အဖြူထည်အလှမျိုးကို မင်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ”

“ဟုတ်လား သွင်ခန့်”

ဝေယံက ဖြုတ်ပြီးသား ကင်မရာတွေကို တစ်စစီသယ်မရင်း ဓာတ်ပုံကူးခန်းထဲ သွားဟန်ပြင်သည်။ သွင်ခန့်က ထိုင်နေရာမှ

ဦးဦးစာပေ

သုခ်းကြည့်ရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်၏။

“မင်းပြောတာတွေက အရင်ကပါ”

“ဘယ်လို”

“ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာလေ”

“မင်းဆိုလိုတာ ဘာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ။ အခု ငါ အရိပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ။ အရိပ်ကိုရော အရိပ်နောက်က ပါလာမယ့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုရော အားလုံးပဲ”

“မင်းကွာ။ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“အကောင်းပြောတာပဲကွ။ သူ့အသွားကိုယ်တိုင် အရိပ်ကို ငါနဲ့ သဘောတူထားတာ မင်း အသိပဲ”

ဝေယံကို သွင်ခန့်မျက်နှာကို နေ့နေလှမ်းကြည့်သည်။ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အယူအဆချင်း တူကြတာ မဟုတ်။ သွင်ခန့်နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တခြား၊ ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုက တခြားဖြစ်သည်။

“မင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းကောင်မလေးကို ပြောတာ”

ဦးဦးစာပေ

“သွားစမ်းပါ။ အရေးမပါတာတွေ၊ ငွေရှိရင် အချစ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ရှိလာတာပဲ”

သွင်ခန့်က ဆိုဟကျောမှီရင်း ခပ်အေးအေးပြောတော့ ဝေယံက တရားကျသလို ခေါင်းတခါခါနှင့် သွင်ခန့်ကို ကြည့်သည်။

“မင်းကတော့ မင်းအယူအဆနဲ့မင်း ဟုတ်နေတာပဲ သွင်ခန့်၊ မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး”

“မင်းပြောလည်း မရဘူး ဝေယံ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါကို ငါကလည်း သဘောပေါက်နားလည် ထားပြီးသားပါ။ မင်းဇာတ် မင်းနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“သွင်ခန့်လူပါကွ။ မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

“အရိပ်ကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

သွင်ခန့်လူအသံက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်နိုင်စွာချပြီးသည့်အသံ။ ပြောတိုင်းအောင်မြင်၊ လုပ်တိုင်းဖြစ်နေတော့လည်း သွင်ခန့်လူကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေမှန်း ဝေယံသိသည်။

“အရိပ်က မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ထားတာဆိုတော့ အလွယ်တကူ လက်ခံပါ့မလား”

“ငါ့မှာ အကြံရှိပြီးသားပါ”

ဒါကတော့ ဝေယံ ယုံသည်။

ဦးဦးစာပေ

“သူ့ ငါ့ကို လက်ထပ်ကို လက်ထပ်ရမယ်... ဒါပဲ”

သွင်ခန့်လူက ယုံကြည်မှုအပြည့်။ အရိပ်ကို သူ ပြုသမျှ နမည့်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြောင်း သူ့စကားက ဖော်နေ၏။

“မင်းတို့ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဝေယံပြောတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။ သွင်ခန့်က အပြီးမပျက်သည့် မျက်နှာနှင့် ဝေယံကိုကြည့်သည်။

“ငါကတော့ အခုမှ ဇာတ်လမ်းစမှာလို့ ထင်တယ်၊ လှတာမြင်မှ ချစ်ချင်တော့ သူ လှလာတာ ငါ့အတွက် ချစ်စရာဖြစ်လာတာနေမှာ ပေါ့”

ဝေယံ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့။ ပြောစရာစကား ရှားပါး သွားသည်လားမသိ။ ဝေယံနှင့်သူ့အကြား တိတ်ဆိတ်သွား၏။

မင်း မေ့နေလို့ပါ အရိပ်။

မင်းရဲ့ပိုင်ရှင်က ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆိုတဲ့ ကိုယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။

အခန်း (၂၃)

“ဟေ့... ကားရပ်စမ်း မောင်ကျော်”

“ရပ်... ရပ်”

“ကျွန်း”

သာယာရဲ့ အသည်းအသန် အော်သံကြောင့် ကားမောင်းသူ မောင်ကျော်က ဘရိတ်ဆောင့်နင်းသည်။ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် သာယာက ကားမှန်ကနေ နောက်ဘက်စီ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်သည်။

“ကားဘက်(ခ်)ဆုတ်စမ်း မောင်ကျော်”

“ဟိုမှာ ဘုန်းသစ္စာ ဟုတ်တယ်မလား”

“ဟုတ်လား မမ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ၊ မင်းလည်း ဘာမှအားမကိုးရပါဘူး၊ ကားမောင်းဆို မောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲ သိတယ်၊ တခြား ဘေးဘီ ဝဲယာကို ကြည့်ဖော်ရှုဖော်လည်း မရဘူး”

“ဘုန်းသစ္စာရှာပါ ပြောထားတာ အိမ်က စထွက်သွားတဲ့သူကတည်းက၊ ပြောလည်း ပြောပြောပဲ၊ အခုတောင် ငါ့မျက်စိရှင်လို့ တွေတာ၊ ဟဲ့... မြန်မြန်ဘက်(ခံ)ဆုတ်လေ၊ ဒါလေးတောင် အဖြစ်မရှိဘူး၊ ဟိုက ကားငှားနေတာ၊ ကားရသွားရင် အဲဒါ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ငုတ်တုတ်မေ့ဦးမှာ”

“ရောက်တော့မှာပါ မမရဲ့”

“ရပ်... ရပ်”

ခရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်သည်။ သာယာက ပြောလည်းပြော၊ ကားလေးဘီးစလုံး ရပ်တာနဲ့ ဝုန်းခနဲ ကားအောက်ဆင်းပြီး ဘုန်းသစ္စာကို ကြည့်သည်။

ဒီလို အရပ်မြင့်မြင့်မှာ အံ့ထူပွပွ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ရှိသူဟာ လူတူသူ အတော်ရှားပါသည်။ သာယာက ဘုန်းသစ္စာ လက်တစ်ဖက်၌ ဆွဲထားသော စတီးချိုင့်ကြီးကို လည်ပင်းရှည်ကြည့်ကာ အနားသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏။

“ဘုန်းသစ္စာ”

ခေါ်သံကျယ်ကြီးကြောင့် ဘုန်းသစ္စာ အသံကြားရာ ဖျတ်ခါးလှည့်ကြည့်တော့ သာယာကို မြင်သွားသည်။

“မမသာယာ”

“အမလေး ဘုန်းသစ္စာရယ်၊ မင်းလည်း တော်တော်နေနိုင်တယ်၊

အိမ်က ထွက်သွားတာ တစ်လကျော်ပြီ၊ တစ်ချက်လေးမှ ပြန်မဆက်သွယ်ဘူး”

“ဆက်သွယ်စရာလားဗျ၊ အိမ်က နှင်ချခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟယ်... ငါ မနှင်ချပါဘူး”

“အတူတူပါပဲဗျာ၊ ဘာမှမထူးပါဘူး”

“စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏပါဟယ်၊ မောင်နဲ့နှမ ဒီလိုပဲ စကားများရန်ဖြစ်တာ ဆန်းလား”

သာယာကတော့ စူပပ်ပုပ်နှင့် ဘုန်းသစ္စာ နေနိုင်တာကို မကျေနပ်။ ဆင်းသွားတော့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု။ သူ့အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပဲ အိတ်တစ်လုံးနှင့် ပါသွားတာ သူမ အသိ။ အခု သူမ တွေ့နေရတာက ဘုန်းသစ္စာပုံစံက လတ်နေလန်းနေတာ အိမ်မှာနေစဉ်နှင့် ဘာမှမခြား။

“ကျွန်တော် မရှိတော့ မမတို့ တော်တော် ပျော်နေကြမှာပေါ့”

“ပျော်စရာလားဟဲ့”

“မင်းအစ်မဆို တစ်ချိန်လုံး သူ့မောင်အကြောင်းပဲ ပြောနေတာ၊ သူ့ခမျာ မင်းစိတ်နဲ့ အိပ်ရာတည်း လဲသွားတဲ့အထိဖြစ်တာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“ဘယ်သူလုပ်လုပ်ဟယ်၊ အခု မင်း အိမ်ကို တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ဟဲ့... မလိုက်လို့ မင်းက ဘယ်တွေလျှောက်သွားဦးမလို့လဲ၊
ကိုယ့်အစ်မကို စိတ်ဆိုးတာ ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့”

“လာ... အိမ်ပြန်ကြမယ်”

သာယာက ဘုန်းသစ္စာလက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်ခိုင်းတော့
သူက မလိုက်။ အခုမှ သူ့ကို လာလွှမ်းပြနေတာကို ကြည့်မရ။

“အစတည်းက ဒီလိုဖြစ်နေရင် ကောင်းမှာပဲ”

“အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“အလုပ်... ဟုတ်လား”

သာယာက ဆွဲထားသည့် ဘုန်းသစ္စာလက်ကိုဖြတ်ပြီး မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“အခု ကားငှားနေတာလေ၊ မမြင်ဘူးလား”

“ဟဲ့... ကားငှားနေတာတော့ တွေ့တာပေါ့၊ အခု ဘယ်သူ့
နေလဲ၊ ဘာတွေလုပ်လဲ၊ အဲဒါကို မေးတာ”

“သိပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘုန်းသစ္စာ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ မမလည်း သွားစရာရှိတာ သွား၊ ကျွန်တော်

လည်း ကျွန်တော် သွားစရာရှိတာ သွားမယ်”

“မင်း မသွားရဘူး”

“ဟာဗျာ၊ လမ်းလယ်ခေါင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာ
မရှာနဲ့နော် မမ”

သာယာက ဆောင့်အောင့်အော်ပြီး ဘုန်းသစ္စာရှေ့ ပိတ်ရပ်နေတော့
သူ မျက်ခုံးတွန့်ကုတ်သွား၏။

“ပြဿနာရှာတာ မင်းပဲ ဘုန်းသစ္စာ၊ အစ်မက အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့
ဆိုတာကို”

“ဒေါ်တင်မမသဘောကို အရှင်မေးပါဦး”

“မေးစရာမလိုဘူး၊ အားလုံး ငါ့သဘော”

“သေချာနေလိုက်တာ၊ သွားမယ်ဗျာ”

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ဟိုနတ်ကတော်ဆီလား”

“ဘယ်နတ်ကတော်လဲ၊ အပျိုကြီးတွေကို စိတ်ကုန်တာ အဲဒါပဲ”

“မဆိုင်တာတွေ ထည့်မပြောနဲ့နော် ဘုန်းသစ္စာ၊ မင်းကိစ္စနဲ့
အပျိုကြီးကိစ္စ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်မတွေးနဲ့၊ လျှောက်
မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ဘုန်းသစ္စာက သူ့ဒူးသူပုတ်ပြတော့ သာယာက ယောင်နုနုနဲ့
လိုက်ငုံကြည့်ပြီးမှ ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“အေး... တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မမက အမြဲတမ်း ပြောတာ၊ ငါ့မောင်ကတော့ နဖူးရေခွေးရေ ကောင်းတဲ့ကလေး၊ ကောင်းစားမယ့်ကလေးလို့ အမြဲပြောနေကြပဲ”

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ မင်း ခူးနာနေလို့လား”

“မမနော်... ကျွန်တော့်ကို မရွံ့နဲ့”

“ဟဲ့... ဘယ်မှာရွံ့လို့လဲ”

“မင်းပဲ ခူးကိုပြပြီးတော့”

“အဲဒါ ခူးကို ပြတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် ကြောင်း ပြောပြတာ”

“ဪ... ဪ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းက ခူးကိုပြတော့”

“တော်ပြီဗျာ၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ၊ သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဘုန်းသစ္စာက လာနေတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြလှမ်းတားပြီး သာယာမေးတာကို မဖြေဘဲ သူ့ရှေ့ရပ်လာသည့်ကားပေါ် တက်သွား သည်။

“မောင်းတော့... ရပြီ”

“ဘုန်းသစ္စာ... နေဦးလေ”

သာယာကို ဘုန်းသစ္စာက လက်ပြသွားရုံကလွဲပြီး သူ ဘယ်မှာ နေသည်၊ ဘာလုပ်သည်ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြောမသွား၍ သာယာမှာ ဘုန်းသစ္စာလုပ်ပုံကို ဒေါသနှင့် စွေစွေခုန် ကျန်ခဲ့သည်။

ဘုန်းသစ္စာကတော့ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရ သည့် မမသာယာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ အပျိုကြီးမမတွေ့ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရင့်ကျက်။ သူတို့ စိတ်ထဲရှိရှိသမျှ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောတတ်သူများဖြစ်၍ ကလေးဆိုးကြီးတွေနှင့် တူကြသည်။

သူ့ဝါသနာ၊ သူ့ပညာကို အလေးမထား။

ဒီကြားထဲ သူများပြောစကား နားယောင်ပြီး သူ့ကိုပဲ ဂေးလံဖြစ် အောင် ထင်ကြမြင်လိုက်ကြသေးသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မောင်စိတ် ဘယ်လိုဆိုတာ သူတို့ နားလည်ရမည်။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သူ့ဝါသနာ၊ သူ့နေထိုင်မှုပုံစံကို ရောထွေးမြင်ပြီး ငိုကြွယိုကြနှင့် စိတ် မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်ရကာ မောင်နှမ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည် အထိဖြစ်ပြီး ဘုန်းသစ္စာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဘယ်သူတရားခံမှန်း မသိ။

သူလည်း ကိုယ့်အစ်မတွေကို ချစ်ပါသည်။

ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အပျိုကြီးတွေမို့လို့လည်း ပိုသနားမိသည်။ လူကြည့်တော့ လှလှပပကြီးတွေဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် တည်ထောင်ချင်စိတ်မရှိ။ အခုချိန်ထိ သူ့အစ်မ

တွေကို ကြိုက်နေခိုက်နေသည့် လူပျိုကြီးတွေ ရှိနေကြရုံမက တစ်ခုလပ် မုဆိုးဖိုတွေ ကမ်းလှမ်းတာလည်း မနည်း။

သူကတော့ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလူနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သဘော တူသည်။ သူတို့ ပျော်ရင် သူတို့ စိတ်ချမ်းသာရင် ကျေနပ်သည်ဆိုပေ မယ့် အပျိုကြီး မမနှစ်ယောက်ကြတော့ ဘုန်းသစ္စာကို တွေးသလို မတွေး။ လူပျိုကြီးတွေ သူတို့ကို လာကြိုက်တော့ မုန်းကြသည်။ မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ်တွေ သူတို့ကို ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆိုပြန်တော့ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာ ရစရာမရှိ။ လူငယ်လေးတွေဆိုတာတော့ သူတို့ အတွေးထဲမှာ လုံးဝမရှိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ယောက်ျားတွေ မကောင်း ပြောရတာကို သူတို့ ဝါသနာဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“အလကား ယောက်ျားတွေပါ သာယာရယ်၊ သင်းတို့က မမတို့ကို ချစ်လို့၊ ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မမတို့နောက်က ငါတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှကို သင်းတို့ ပိုင်ရဆိုင်ရမှာဆိုပြီး ငါတို့ကို ချစ်ဟန်ကြိုက်ဟန်ဆောင်ကြတာ၊ အလကား မိန်းမထဘီနား ခိုစားချင်ကြတဲ့ ကောင်တွေ၊ သင်းတို့အကြောင်း များတော့ မမတို့က မသိရင် ခက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါ့၊ မမရယ်၊ ဟိုတစ်လောက ဒေါ်ထားကြီး နောက်ထပ် ယောက်ျားအသစ် ထပ်ယူသွားတာကိုပါကြည့်၊ ပြောရရင် ကောင်လေးက သူ့သားအရွယ်လောက်ရှိတာ မမရဲ့၊ အဘွားကြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာတာ သိတော့ ကောင်လေးက ဇွတ်အတင်းကပ်တာ၊ အခုပဲ သူ့မိဘ ညီ

အစ်ကို မောင်နှမတွေ ဒေါ်ထားကြီးအိမ်ပေါ် ရောက်နေကြပြီလေ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘယ်လောက်ပိုင်တဲ့အကြံလဲ”

“သူတို့ဘာသာသူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်ပြေလို့ ယူကြတာ မမတို့က ဘာဆိုင်လို့ ဝင်နာနေရတာလဲ”

“ဟဲ့... ဘယ်မှာ ဝင်နာလို့လဲ၊ မမတို့က အဖြစ်မှန်ကို ပြော ပြတာ”

အပျိုကြီးတွေ ပြောသမျှ ယောက်ျားမကောင်းကြောင်းတွေ နား ကြားပြင်းကပ်ကပ်နှင့် ဘုန်းသစ္စာ ဝင်ပြောတော့ သူတို့ကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဘုန်းသစ္စာကို ရန်ပြန်တွေ့ကြသည်။

“ဟွန်း... အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ်၊ မမမောင်က သူတို့ ယောက်ျားတွေထိလို့ နာနေတာ မမရဲ့၊ ယောက်ျားတွေနေရာမှာ မိန်းမ တွေ ဘယ်လိုမကောင်းကြောင်း ဘာသာပြောကြည့်ပါလား၊ သူကိုယ်တိုင် မိန်းမတွေဘက်က ဝင်ပြောမှာ သာယာတို့က သိပြီးသား”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲဗျာ၊ အလကား အပျိုကြီးတွေ၊ သေမှ ငှက်ပျောတုံးဖက်နေရမယ်”

“ငှက်ပျောတုံးဖက်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲဟဲ့၊ နဖူးကချွေး ခြေမ အထိကျအောင် ကိုယ့်အားကိုယ်မာန်နဲ့ ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အလကား ယောက်ျားတွေ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သုံးတာဖြုန်းတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင် ပါဘူး”

“မမတို့ အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားမရတာ”

“မရလည်း ဝမ်းမနည်းဘူးဟေ့၊ မင်းသာ ကိုယ့်ဘာသာ မိန်းမ မြန်မြန်ရအောင် ကြိုးစား၊ ငါတို့ တူလေး၊ တူမလေးတွေ ချီချင် မြင်ချင်လှပြီ”

“ချီချင် မြင်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ယောက်ျားယူပြီး မွေးကြ”

“ဟဲ့... ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်အစ်မတွေကို ဒီလိုပြောစရာလား”

“ကဲဟယ်”

“ကဲ... ကဲ”

ဘုန်းသစ္စာစကားကို မခံနိုင်ကြ၍ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ နီးရာပစ္စည်းတွေနှင့် ကောက်ပေါက်ကြတာနှင့် နေရာက သူ လစ်ပြေးခဲ့ရ တာ ပြန်တွေးတော့ ဘုန်းသစ္စာ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရှိပုံသို့ ထင်သွားသည်။ သူတို့က ဒီလိုပဲ ပြောချင်ရာပြောပြီး အမှတ်မရှိ ပြီးသွားကြပေမယ့် သူတို့ကောင်းမှုကြောင့် ဘုန်းသစ္စာဘဝခရီး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်း သွားကြတာ သူတို့ မသိ။

အစ်မအပျိုကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရ သော သူတို့မောင် လူပျိုချောလေးက ချစ်စရာကောင်းသော အပျို ချောချောလေးအိမ်မှာ ရောက်နေရုံမက ထိုအပျိုမလှလှလေး၏ မျက်နှာ ကို တစ်နေ့မမြင်ရ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေတာကို သူတို့ မသိ။

အရိပ်ရိုင်းရယ်။

ထိုအမည်က ဘုန်းသစ္စာရင်ထဲမှာ ပွဲတင်ရိုက်သွားသည်။ သူ့ဘဝ မှာ မိန်းမချော မိန်းမလှပေါင်းများစွာနှင့် ဆုံဖူးပေမယ့် ဘယ်သူ့အပေါ် မှာမှ ရင်မခုန်ခဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ဆိုတာဝေးလို့ သူ့အလုပ် သူ့ဝါသနာ ထဲမှာ သူ့နှလုံးသားအေးစက်စွာ နစ်မြုပ်နေခဲ့သည့်အချိန်တွေ အများကြီး ပါ။ အရိပ်ရိုင်းနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံပြီးချိန်မှာတော့ အချစ်ဆိုသည့် စကားကို သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်ရိုင်းကို ချစ်မိပြီဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူမနားကစွာပြီး တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားလို့စိတ် မရှိ။ ချစ်သူနား မှာနေပြီး ချစ်သူလေး လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ဖြင့် လိုက်လံစွာ ဖြည့်ဆည်းပေးအပ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒကို သူလိုက်လျောခဲ့သည်။

သူ လိုချင်တောင့်တသည့် မေတ္တာစစ်ကို သူ့ချစ်သူထံမှာပဲ ရှာဖွေကြည့်ချင်သည်။ အခုချိန်ထိ အရိပ်ရိုင်းက သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သလို ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသက လာသည်။ ဘယ်မှာ နေထိုင် သည် ဆိုတာလည်း မသိ။ အချစ်ရေးမှာ သူမဘက်က ရိုးသားသလို သူ့ဘက်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားလေးပဲ သူမကို ချစ်ပြဖို့ ကြိုးစား သည်။ ဂုဏ်ပကာသနဖက်သော ပွဲတက်ကောင်းရုံ အချစ်မျိုးကို ဘုန်းသစ္စာ ကိုယ်တိုင်လည်း အလိုမရှိ။

ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ၊ အသွေးအသားထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းခံလာသည့် အချစ်မျိုးကသာလျှင် အချစ်စစ်စစ်ဟု သူ နားလည် လက်ခံထားသလို ထိုအချစ်မျိုးကိုပဲ သူ ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည့် အရိပ်ရိုင်းထံမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရိပ်ရိုင်းနားမှာ နေဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမသာယာ ပြန်ခေါ်ပေးမယ့် သူ မလိုက်နိုင်။ ဒါကလည်း မမတင်မမကို စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်။ မောင်နှမ တွေ ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ချစ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခေါ်မပြောပဲ နေနိုင်ကြတာလည်း သိသည်။

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတုန်း ပြောချင်ရာပြောပြီး ဘယ်သူမှ အမှတ် အစားရှိကြတာမဟုတ်ပေမယ့် အစ်မတွေ အိမ်ပြန်သွားရင် အရိပ်ရိုင်းကို ခွဲပြီး ထားရစ်ခဲ့ရမှာမျိုး သူ့ကိုယ်တိုင် အလိုမရှိ။ ချစ်သူလေးနားက ခွဲမသွားချင်တာနှင့် မမသာယာတို့ကိုပဲ မကျေနပ်သလိုလို၊ စိတ်ဆိုးမပြေ သေးသလိုလို တမင်ချိုးပြီး အိမ်ပြန်ရမည့်အရေးက အသာလစ်ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အရိပ်ရိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွေး၊ သူ့စိတ်ကူး တွေ လက်တွေ့ပုံဖော်နိုင်မည့် အစီအစဉ်တွေ အများကြီးရှိသည်။ သူ ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော အရိပ်ရိုင်းကို သွင်ခန့်လူလက်ထဲ ရက်ရက် ရောရော ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး ထိုးအပ်ပေးမည့်စိတ်ကူး ဘုန်းသစ္စာမှာ မရှိ။ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆိုသည့်လူကိုလည်း ကြည့်မရတာပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ အထင်အရမ်းကြီး ဘဝင်မြင်နေသည့် ပုံစံနှင့် မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးသလိုလို အထင်သေးသလိုလို ပုံစံအချိုးနှင့် အရိပ်ရိုင်းအပေါ် မှာ အထက်စီးနှင့် ဆက်ဆံပုံက ဘုန်းသစ္စာ မျက်လုံးထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေတာက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

အစကတော့ အရိပ်ရိုင်းအတွားကိုယ်တိုင် သဘောတူထားသည့် သတို့သားလောင်းအဖြစ် အတော် အထင်ကြီးလိုက်သည်။ နောက်တော့ သွင်ခန့်လူအချိုးတွေက ဘုန်းသစ္စာ မျက်လုံးထဲ တစ်ခုမှ အချိုးမပြေ။ အရိပ်ရိုင်းအပေါ်မှာ တကယ်ချစ်တာဆိုလည်း ဘုန်းသစ္စာဘက်က နောက်ဆုတ်ပေးဆိုလည်း ချစ်သူ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျေနပ်ပြီ ဆိုသည့်စိတ်နှင့် နောက်ဆုတ်ပေးလို့ရသည်။ အခုပုံစံက ဘုန်းသစ္စာ ထင်ထားသလို မဟုတ်။

“ဟေး... ဘုန်းသစ္စာ”

“ဪ... အရိပ်”

အငှားကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆိုင်ထဲ လျှောက်လာသည့် ဘုန်းသစ္စာက လက်ထဲက စတီးချိုင့်ကြီးကိုင်ပြီး သူမကို မမြင်ပဲ ကျော်သွား၍ အရိပ် လှမ်းအော်လိုက်မှ သူမကို မြင်သွားကာ လှပသော အရိပ်မျက်နှာကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့် တစ်မျိုးနှင့် ရွန်းလဲ့တောက်ပစွာ စိုက်ကြည့်သည်။

“လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်အောင် ဘာတွေ တွေးလာတာလဲ”

ဘုန်းသစ္စာ”

“အမှန်တိုင်း ဖြေရမှာလား”

“ဖြေပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရိပ်က စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့”

“အရိပ်က ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ကိုယ်တွေးနေတာ အရိပ်အကြောင်း”

“အို...”

နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံးသွားတော့ အရိပ်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားကာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဘုန်းသစ္စာ အရိပ်ကို ချစ်ရေးဆိုပြီးကတည်းက သူနှင့်တွေ့တိုင်း အရိပ် ရင်ခုန်သံတွေ မူမမှန်နိုင်ခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပါ။ အခုချိန်ထိလည်း သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေမျိုး အရိပ်ဘက်က မပေးခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ အရိပ်ကို သူ့ချစ်သူတစ်ယောက်လို တယုတယပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေ တော့ အရိပ် သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ တားမြစ်ရမှာလား မသိပဲ ဖြစ်နေ၏။

ရင်ခုန်တာ အချစ်ဆိုရင်တော့ အရိပ် သူ့ကို ချစ်နေမိတာ ဆော့ချာ သည်။ အဖြေပေးဖို့ကြတော့ အရိပ်ဘက်မှာ ဘွားရှိနေတော့ စိတ်ယံ ရှိသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ချင်တာကို ထိန်းနေရသည်။ ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူကို အစပိုင်းမှာ အထင်ကြီးခဲ့သလို၊ စိတ်ဝင်စားသလိုလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူအပေါ်မှာ ရင်မခုန်၊ ချစ်လည်း မချစ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သင့်တော်သော ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်တော့ အရိပ် လက်ခံခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်နေ့ သူ့အလိုလို အရိပ်ရှိရာ ရောက်လာလိမ့် မည်လို့ စိတ်ကူးနှင့် တွေးထင်ထားခဲ့သမျှ လက်တွေ့မှာ အရိပ် ထင် မထားတာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဘက်က ဖြစ်လာ တော့ ဒီလိုလူနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ပျော်စရာထက်၊ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေချည်း ဖြစ်လာမှာပါလားဟု တွေးလာဖြစ်သည်။

သွင်ခန့်လူဆိုသည့် ယောက်ျားက သူ့ကိုယ်သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်သည့် ယောက်ျားဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူချစ်၍ သူ့အတ္တသူမြတ်နိုးသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အရိပ်အပေါ်မှာလည်း အထင်သေးသလိုလို မတူမတန်သလိုလို ပြောဆိုဆက်ဆံတာမျိုး ပြန်တွေး မိတော့ အရိပ်ရင်ထဲ ခါးသီးမှုတွေ အလှအယက် တိုးဝင်လာခဲ့သည့် အကြိမ်တွေ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ။

“အရိပ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီးလား”

“ဆိုးတယ်”

“အရိပ် စိတ်ဆိုးပြေအောင် ချော့ဖို့ ဒီမှာ အရိပ်အတွက် ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ချက်လာတဲ့ဟင်းတွေကို အရင်စား... ဟုတ်လား”

အရိပ်အတွက် ဘုန်းသစ္စာကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးတာကို ငေးကြည့်ရင်း အရိပ် သူ့ကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာ ပိုသေချာသွားသည်။ ဒါပေမယ့် အရိပ်နှလုံးသားရေးရာမှာ ဘွားကရှိနေတော့ အရိပ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာလေးတွေ ရှိသည်။ အချစ်ကို ဦးစားပေးရလျှင် အရိပ်ပျော်ရမည်။ စိတ်ချမ်းသာရမည်ဆိုပေမယ့် ဘွားကိုယ်တိုင်ကြတော့ သူ့အချစ်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသောမြေးမလေးက သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထင်ရာစိုင်းလိုက်လျှင် မြေးဆိုးမြေးမိုက်အဖြစ် မြေးနှင့် အတွေးကြားက အလွဲအမှားအောက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲ ကြရတာနှင့် ဘယ်သူမှ နုလန့်ထူနိုင်မှာ မဟုတ်။

“အရိပ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ကြည့်လို့ ဝပြီလား”

“အို... ရှင့်စကားက ဘာလဲ”

ပြီးနေသည့် ဘုန်းသစ္စာ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့တွေက အရိပ်မျက်နှာ

လှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက သိပ်နီးကပ်လွန်း၍ အရိပ်ပါးလေး တွေ ပန်းနုရောင်ရင့်သွားကာ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်သွား၏။ သူမ အကြည့်သူနီးက လူမိသွား၍ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ ဘုန်းသစ္စာ ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ဒိုင်းခနဲ ပစ်ထိုးလိုက် တော့ သူက ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“အဲဒီမျက်စောင်းတွေကို တခြားကောင်လေးတွေကို သွားမထိုး နဲ့နော်၊ ကိုယ့်အတွက် သိမ်းထား”

“အံ့မယ်... ဘာကိစ္စ ရှင့်အတွက် သိမ်းထားရမှာလဲ”

“ချစ်စရာကောင်းလို့”

“ရှင်နော်”

“ချစ်တယ်ကွာ၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ ဟိုစားပွဲပေါ်က ပန်းလေးတွေ ကို ပြောတာနော်”

ပြီးနေသည့် ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို ဒုတိယအကြိမ် မျက်စောင်း ထိုးမိသူက အရိပ်။ စကားနှင့် လူကို တမင်လူလည်ကျသွားပုံက လှသည်။ အရိပ်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ရန်တွေ့ခွင့်မရအောင် အရိပ် ကိုယ်စား စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးထဲက ပန်းက ဓားစားခံဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... ထမင်းအရင်စား၊ ပြီးမှ မကျေနပ်တာတွေကို စုပေါင်း ရန်တွေ့... ဟုတ်လား”

“ရော... ဒီမှာ၊ အရိပ်အတွက် ကိုယ့်အသည်း”

“မစားပါဘူး”

အရိပ်က သူမ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဘုန်းသစ္စာ ထည့်ပေးသည့် အသည်းဖတ်ကို မစားပဲ ဘေးဖယ်လိုက်တော့ သူက အရိပ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အရိပ်အသည်း ကိုယ့်ကို ပေးပါလား”

“ပေးမလားဟင်”

“ထမင်းပန်းကန်ထဲက အသည်းဆိုရင်တော့ ရှင့်သဘောပဲ၊ ရော... ဒီမှာ ယူ”

“ယူပါတယ်ဗျာ”

“အရိပ်ကပေးတဲ့ အသည်းဆိုရင် ဘယ်အသည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံဖို့အသင့်ပါ”

“အား... စားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ အရိပ်ပေးတဲ့ အသည်းက နှလုံးသားထဲထိ ချိစိမ့်သွားတာပဲဗျာ”

“အပိုစကားတွေ ရှင် တော်တော်ပြောတတ်တာပဲ ဘုန်းသစ္စာ”

“ထင်လို့ပါ၊ ကိုယ်အတွက်ဆို ဒီထက်မက အများကြီးလိုနေသေးတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်လာတဲ့အထိ ကိုယ် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ရှင် ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေရင် အရိပ် ထမင်းမစားပဲ

နေလိုက်မှာနော် ဘုန်းသစ္စာ”

“ဆောရီး၊ အရိပ်မပြောစေချင်ရင် ကိုယ် မပြောတော့ဘူး၊ ထမင်း မစားဘဲတော့ မနေပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ အရိပ် ထမင်းစားပြီးတဲ့အချိန်မှပဲ ကိုယ် ပြန်လာတော့မယ်”

“ကိုယ် သွားပြီ”

အရိပ်နားက ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် ဘုန်းသစ္စာနောက် လိုက်ကြည့်ရင်း အရိပ်နားမှာ သူမရှိတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုအပ်သလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား မသိ။ အချိန်တိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ချင်နေသည်။ တစ်ယောက်အသံ တစ်ယောက်ကြားချင်သည်။ တစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားနေတာကို အချစ်ဟု ထင်သည်။

ဘုန်းသစ္စာ မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း အရိပ် ရင်တွေ့ခန့်နေသလို စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရသည်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကရှာနေပေမယ့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတတ်သလို မရှာပဲနဲ့လည်း သူ့အလိုလို ရောက်လာတတ်သည့်သဘောကိုတွေ့ရင်း အရိပ် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အပြုံးတစ်စ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားတာကိုပဲ အရိပ်ကွယ်ရာမှာ အရိပ်မမြင်နိုင်အောင် ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးနေသော ဘုန်းသစ္စာကပဲ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ အရိပ်အပြုံးကို သူသိသည်။ နားလည်သည်။ ထိုအပြုံးက ချစ်စရာကောင်းသော ရှက်စနိုးအပြုံးဖြစ်၍ အရိပ်တွေ့ပြီး ပြုံးလိုက်တာပေ

တာနှင့် အပြုံးမှာ သူ့အကြောင်းမှလွဲ၍ တခြား ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မဖြစ်နိုင်။

အရိပ်ကိုယ်တိုင် သူ့အပေါ်မှာ ဖြတ်ပြတ်သားသား ချစ်အဖြေ မပေးဘဲ ရန်တွေ့စကားလေးတွေဆိုနေတတ်ပေမယ့် ထိုစကားလုံးများ၏ နောက်ကွယ်မှာ အမုန်းမရှိ၊ ချစ်ခြင်းဖြင့် လေးနက်သိမ်မွေ့သော အနက် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေခြင်းကို အရိပ်အမူအရာ၊ အကြည့်အပြောလေးတွေက သက်သေခံနေတော့ အရိပ် ဘယ်လိုပဲ သူ့ကို အမုန်းစကား ဆိုဆို၊ သူမစကားတွေက ဘုန်းသစ္စာနှလုံးသားကို ဖန်းနှင့်ပေါက်သလို ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ မြတ်နိုးစရာ ဖြစ်နေသည်။

အရိပ်အကြောင်းကို အနီးကပ်နေရ၍ ဘုန်းသစ္စာသိသလို သူမ အခြေအနေကို သူ့ဘက်က စာနာနားလည်သည်။ အရိပ်မှာ အဘွား ရှိသည်။ အရိပ်က သူမအဘွားကို သိပ်ချစ်သလို အရိပ်အဘွားကလည်း သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမလေးကို ငုံထားမတတ် ချစ်သည်။ အလိုလိုက်သည်။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် စိတ် ဆင်းရဲမှာ ဇာစ်ယောက် မလုပ်ချင်ကြ။ တစ်ယောက် စိတ်မချမ်းသာမှု ကို တခြားတစ်ယောက်က ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းဖြင့် မြေးနှင့်အဘွား ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ပိုချစ်သလဲ အချစ်ပြိုင်နေကြသည့် အထဲမှာ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ ကိစ္စလည်းပါသည်။

ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူဆိုသည့်လူကို အရိပ် မချစ်တာ သူသိသည်။

သွင်ခန့်လူဘက်ကလည်း အရိပ်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက် မထားသလို နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိတာကိုလည်း အရိပ်ကိုယ်တိုင် နားလည်လက်ခံထားပေမယ့် မြေးအလိမ္မာမလေးပီပီ သူမအဘွားကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်မှန်း ဘုန်းသစ္စာ သိသည်။ သိ၍လည်း သူ့ဘက်က ချစ်အဖြေကို သူမထံမှ ဇွတ်အတင်းအကျပ် မတောင်းဆိုရန် ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် အရိပ် အနေရခက်နေမှာ၊ စိတ်ဆင်းရဲ နေမှာမျိုး ဘုန်းသစ္စာကိုယ်တိုင် အလို မရှိ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပေးအပ်သော နွေးထွေးသည့် ချစ် မေတ္တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သူဖြစ်၍ သူမ ဘက်က လိုအပ်သမျှ သူ့ဘက်က အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။ အရိပ်ဆိုတာ သူ့ချစ်သူ။ သူ မြတ်နိုးရသူအဖြစ် သူမအလှအပကို အခမ်းနားဆုံး ပြင်အဆင်တွေနှင့် အထောက်အပံ့ အလင်းလက်ဆုံး ဖန်းလေး တစ်ပွင့်ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးလိုသော ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်၏ အချစ်မျိုးဖြစ်၍ သူမပျော်သည့် သူပါပျော်ရသည့်အဖြစ်ကို သူပဲ သိသည်။

ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးမှာ သူ ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော အပြုံး တို့ ထာဝရ ဖူးပွင့်နေစေရန် သူ့အတတ်ပညာဖြင့် ကဗျာဆန်ဆန် လှပစွာ စတင်ဖန်တီးလိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အရိပ်က လက်(ပ်)တော့ထဲမှ ရတနာ ဒီဇိုင်းတွေကို ကြည့်နေရင်းက နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံပြု လိုက်၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည့်အချိန်အထိ ဝင်လာသူကို မော့မကြည့်မိ။ ဒီအချိန်က နေ့ခင်းဆိုတော့ ဘုန်းသစ္စာ ထမင်းချိုင့်လာဖို့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ဝါနုပဲ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ရှိ၍ ဝင်လာလေသလားလို့ အတွေးရောက်၍ မကြည့်ပေမယ့် အနား ရောက်တာနှင့် ချိုအိသောရနံ့တစ်ခုက မောက်(စ်)ကိုင့်၍ လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်လက်တွေကို ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူမ ရင်ခုန်သံတွေကို ပြင်းပြင်းပြပြ ရိုက်ပုတ်နှိုးပြီး လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ ရုတ်ခြည်း အေးစက်သွားစေတဲ့ ဒီရနံ့။ အရိပ်က ဖျတ်ခနဲ

ဦးဦးတပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၄

ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူမစားပွဲရှေ့မှာ ရပ်နေသူက ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူ။

“နေကောင်းလား အရိပ်၊ ကိုယ်တို့ မတွေ့တာ တော်တော်ကြာပြီ”

“ဒေါက်.... တာ”

အရိပ်နှုတ်ဖျားက ခေါ်သံတိုးတိုးနှင့်အတူ ထိုင်ရာက တအံ့တဩ နှင့် မတ်တတ်ထရပ်မိသည်အထိ ဒီလူ မျက်နှာပြောင်ရဲတာကို မယုံ နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ့်ကိုတွေ့တာ အဲဒီလောက်အထိ အံ့သြစရာလိုလို့လား အရိပ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း... ဟွန်း၊ ကိုယ် မေးလိုက်တိုင်း အရိပ်မဖြေနိုင်ဘဲ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံစံကို ကိုယ်က အသည်းယားနေတာ”

“ဪ”

ဒီလိုတော့လည်း ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူက မညံ့ပါလား။ ဟိုတုန်း က အရိပ်အပေါ်မှာ မနှစ်မြို့က်သလိုလို၊ သဘောမကျသလိုလို ဆက်ဆံ ရေး အေးစက်ခဲ့သည့်လူက ပြောင်းလဲသွားသည့် အရိပ်ရဲ့ အလှအပ၊ အရိပ်ရဲ့တန်ဖိုးအောက်မှာ ပြောင်းလဲပြနေတာကိုတော့ အရိပ် မယုံပါ။

“မင်း အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ် အရိပ်”

“ထင်လို့ပါ”

ဦးဦးတပေ

“ဘယ်လို၊ ထင်လိုပါ ဟုတ်လား”

အရိပ် သူ့မျက်နှာချောချောကို ခံစားချက်မဲ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အပေါ်ယံဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပြောင်းချင်ပြောင်းမယ်၊ အရိပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက် ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို မခံချင်စိတ်နဲ့ အရိပ် အခုလို ပြောင်းလဲလာတာ ကိုယ် ကျေနပ်တယ်”

“မင်း သိပ်လှတယ် အရိပ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ် အနေအထား၌ အရိပ်က နောက်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။

“အရိပ်ကို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ ဒေါက်တာ”

အရိပ်အကြည့်က အေးစက်စက်။ စကားပြောတာ စိတ်မပါပေမယ့် အရိပ်ကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ အပီအပြင် သူ့ဘက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူအတွက် သူမ အပြုအမူက ဘာမှမထူးခြား။

“အရိပ်”

“အို... ဒေါက်တာ... လွှတ်ပါ၊ အရိပ် မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်က မင်းရဲ့ သတို့သားလောင်းပါ အရိပ်”

ဝိုးဝိုးတပေ

ပွေ့ဖက်ထားသော လက်တွေ တစ်စထက်တစ်စ သန်မာလာခဲ့သည်။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းရှုသော ထွက်သက်နွေးနွေးတို့သည် သူမနားရွက်ဖျားတွေ၊ နားသယ်စပ်တွေကို ထိခတ်သွားတာ တစ်ကြိမ်မကတော့။ နီးစပ်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အနမ်းနှင့် ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ရန်၊ ဖြားယောင်းမှန်း အရိပ် သိလိုက်၏။

“ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ သတို့သမီးလောင်း မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပါ”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်ဘူး”

“ဘာ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို သူမလက်ဖဝါးနှင့် ထောက်ကန်ပြီး အတင်းရုန်းပေမယ့် သံမဏိထက် ခိုင်မာသော ချုပ်ကိုင်ထားမှုထဲမှာ ပါးပြင်နှင့် မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဇွတ်အတင်းထိလာတော့ မျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။

“ရှင်... လွှတ်ဆိုနော်”

“မလွှတ်ဘူး”

“အရိပ်ကို လွှတ်လိုက်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဘုန်းသစ္စာ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံ။ မားမတ်စွာ ဘဲညှပ်သော အသွင်နှင့်

ဝိုးဝိုးတပေ

ဘုန်းသစ္စာကို မြင်လိုက်ရတော့ ချုပ်ကိုင်မှု လျော့ပါးသွားချိန်မှာ သွင်ခန့်လူလက်ထဲက အရိပ် ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မဆီမဆိုင် ဝင်ရုံတဲကောင်... ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ဒီလိုမရဘူး ကိုယ့်လူ”

“ခွပ်”

“အား”

“အမလေး”

အရိပ်က ရုတ်တရက်မို့ လန့်အော်လိုက်ပေမယ့် အခန်းနံရံပေါ် ပစ်ကျသွားသူက ဘုန်းသစ္စာမဟုတ်။ သွင်ခန့်လူဖြစ်နေရုံမက နှုတ်ခမ်း ထောင့်မှာ သွေးတို့ဖြာကျလာတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“မင်း မသိရင် မှတ်သွား၊ အရိပ်ဆိုတာ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဇနီးလောင်း”

“အို”

ဘုန်းသစ္စာက သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် တော့ သူက မခိုးမခန့် ရယ်သည်။

“မင်းပြောတိုင်း ငါက ယုံမယ်ထင်နေလား၊ အရိပ်က ငါ့ဇနီး လောင်း၊ သူ့အဘွားကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီးသား”

“အဘွား သဘောတူပေမယ့် ကျွန်မ သဘောမတူဘူးရှင်”

“ဘာလဲ... မင်းက သစ္စာဖောက်တာလား”

“သစ္စာဖောက်တာ ကျွန်မမဟုတ်ဘူး... ရှင်၊ ဟိုတစ်နေ့က...”

“အဲဒါ အရင်က ရည်းစားဟောင်း၊ ကိုယ်လက်ထပ်မှာက မင်း”

“လူယုတ်မာ”

“ကဲကွာ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် ချက်ချင်း ရုတ်တရက်... သည်။

“တော်ပါတော့”

“ဘုန်းသစ္စာ... ရှင် အရိပ်စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးလား”

ပါးစပ်က အော်လည်းအော်၊ လူချင်းလည်း ရအောင်ခွဲလိုက်၏။

“ရှင် အခု ကျွန်မရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ ဒေါက်တာ၊ နောက်ကို ရှင့်မျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မဆီ ထပ်မလာပါနဲ့”

“သွားပါတော့ရှင်... သွားပါတော့”

အရိပ်ကြောင့် မကျေမနပ်နှင့် သွင်ခန့်လူ အခန်းထဲက ထွက်သွား သည်။

“ကြည့်စမ်း... ရှင့်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား ဘုန်းသစ္စာ”

“ဒီလောက်တော့ မှင်နာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင့်နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေနဲ့ရှင်”

“အို... နာခေါင်းထဲက သွေးတွေ ထွက်လာပြန်ပြီ”

နာခေါင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကို အရိုက်က တစ်ရှူးတစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ကာ ပျာ့ပျာ့သလဲ သုတ်ပေးနေသူကို ငေးကြည့်ရင်း ဘုန်းသစ္စာရင်ထဲ တသောသောပြိုကျလာသော ချစ်ခြင်းတို့ကြောင့် သူမလက်လေးကို ဆွဲပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပစ်တော့ ရင်ချင်း အပ်သွား၏။

“ဘုန်းသစ္စာ”

“ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နှုတ်ခမ်းကဒဏ်ရာက အခုမှ ပိုနာလာလို့”

“အို”

သူမမျက်နှာထက် အပ်ကျလာသော အနမ်းတွေကို မရှောင်နိုင် သည့်အဆုံးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကျပ်သွား၏။

အခန်း (၂၅)

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလား အရိပ်”

အရိပ်က သူမရှေ့မှာရှိနေသည့် မျက်နှာကို မော့မကြည့်။ စုတေတေ နေသော နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း ပြန်မပြင်။ သူမ တားနေသည့်ကြားက ဇွတ်အတင်း အနမ်းတွေ ပေးခဲ့သူကိုသာ သူမစိတ်ထဲက မုန်းနေမိသည်။

“အရိပ်”

“မခေါနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လို့ မရဘူးကွ၊ ဒီမှာ မနေတတ်တော့ဘူး”

“ရှင်နော်၊ စကားကို ပြောင်းပြန်မပြောနဲ့”

“အတည်ပြောနေတာ၊ အရိပ် စိတ်ကောက်နေတာ ကိုယ်က

ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား”

“ရှင် ပြန်တော့”

“ဘာ”

သူက အရိပ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်ပေမယ့် အရိပ်က သူ့ကို
မကြည့်။

“ဒီမှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုပြောမှာ ဒီစကားလား အရိပ်”

သူထံမှ အမေးစကားအဆုံးမှာ အရိပ်အကြည့်က သူထံ ပျက်ခနဲ
ရောက်လာ၏။

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ရှင်ရည်းစားလို့ ပြောခိုင်းလို့လဲ”

“ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်သူပါ”

“ဘယ်သူက ရှင်ကို ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ”

“အခုထိ မချစ်သေးဘူးလား”

“ရှင်နော်”

ပါးပြင်နှစ်ဖက် နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွားသော အရိပ်မျက်နှာလေးကို
ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာ၊ အခုချိန်ထိ အရိပ် ကိုယ့်ကို မချစ်
တတ်သေးရင် ကိုယ်က အရိပ် ချစ်တတ်လာအောင် သင်ပေးမလို့”

“မလိုပါဘူး”

“သိပ်လိုတာပေါ့ဗျာ”

“အရိပ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီညနေ ကိုယ် ဒင်နာပါတီပေးမယ်၊ အရိပ်နဲ့ကိုယ် နှစ်ဦးတည်း
သီးသန့်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါလား အရိပ်ရယ်”

“ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

မရိုးနိုင်တဲ့ တောင်းဆိုခြင်းများထဲမှာ သူမက မလူးသာ
မလွန့်သာ။

“အရိပ်”

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“အရိပ်ရယ်”

တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့လာသည့် ဘုန်းသဏ္ဌာ ရင်ခွင်ထဲမှာ အရိပ်
ပါးလေးအပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော် အရိပ်”

“အဲဒီစကားက အရိပ်က ပြောရမှာပါ ကိုရယ်၊ အရိပ်ကို
တကယ်ချစ်ရင် အရိပ်အပေါ်မှာ သဏ္ဌာရှိရမယ်နော်”

“ကိုယ့်အချစ်ကို မယုံဘူးလား”

“ယုံတယ်”

“အရိပ်လေးရယ်”

ချစ်ခြင်းကြောင့် အရာရာ လှပသွားသည်။ ပြီးပြည့်စုံသည့်တောထဲမှာ

ဘာဆိုတာမှ မလိုတော့။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
အပြုံးချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဘော့(စ်)”

“ငါတို့အထဲမှာရှိတယ် ဝါန”

“ဝုန်း”

“ကျွီး”

“အရိပ်”

“ဟင်... ဘွား”

ဝါနထံမှ အသံပေးခြင်းမဆုံးခင် တံခါးချပ်သည် ကြမ်းတမ်းစွာ
ပွင့်သွားပြီး အရိပ်၏ဘွားကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြတုန်လှုပ်
သွား၏။

အခန်း (၂၆)

“ဘွား”

“ငါ့မြေး ဧကန်တော်လှနဲ့၊ ဒါ ဘယ်လိုပုံတွေဖြစ်သွားရတာ
လဲ အရိပ်ရိုင်း”

“ဘွား”

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက အခန်းထဲရှိ အရိပ်နှင့် အတူရှိနေသော ဘုန်းသစ္စာ
ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဓာတ်ပုံတွေ ရောက်လာတုန်းကအယိ ငါ မယုံခဲ့ဘူး”

“တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါမြေးက သူ့အလုပ်
သမား ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတုန်းက ငါ မျက်စိမှိတ်
ခေါင်းခါခဲ့တယ်၊ အခု မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့တော့မှ ရင်ကျိုးရတာပဲ”

“မိုက်လှချည်လား မြေးရယ်၊ ဘွားမျက်နှာကိုတောင် မထောက်
တော့ဘူးလား၊ ဒီအထိ ဖြစ်နေရအောင် ညည်းက...”

“မဟုတ်ဘူး ဘွား”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ”

“တော်စမ်း အရိပ်၊ ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ခင်ဗျာ”

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက အရိပ်ကို အော်ရင်း အရိပ်နားမှာရှိနေသည့်
ဘုန်းသံစွာကို ကြည့်လိုက်၏။

“အခုချိန်ကစပြီး ငါ့မြေးနား နောက် ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊
ကြားလား”

“ဘွား”

“ညည်း ဘာမှမပြောနဲ့ အရိပ်၊ ငါ ပြောနေတာသူကို၊ ညည်းကို
မဟုတ်ဘူး”

“ညည်းလည်း ညည်းအမေလိုပဲ၊ သွေးက တကျော့ပြန်စီး
လာတာ၊ မကောင်းတဲ့ သွေးဆိုးသွေးညစ်”

“အရိပ်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ဘွားရယ်၊ အရိပ်.. အရိပ်က”

အရိပ်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၏။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး ဘွား”

“ဘာမှ ရှင်းမပြနဲ့ဟေ့၊ ငါ အားလုံး သိပြီးသား”

“အရိပ်ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ ဘွား”

“လောကမှာ ချစ်နေတာ တစ်ခုတည်း ပြီးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊
ဂုဏ်ရှိမှ ငွေရှိမှ လောကကြီးမှာ အောက်တန်းမကျ မျက်နှာမော့
နေနိုင်တာမျိုး”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့မြေးကို အခုလို ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေအောင်
ပုံစံပြောင်းပစ်တာ မင်းလား”

ဘွား၏ စူးရှသောမျက်ဝန်းမှာ နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ခက်ထန်ခြင်း
အသွင်ကို ဆောင်လျက်။ ဘုန်းသံစွာ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး
မေးလာ၍ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား”

“ဘာ”

“ငါ့မြေးရဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်အလှကို မင်းက ဖျက်ဆီးလိုက်တာ
ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဘွား ထင်လို့ပါဗျာ၊ အပြင်အရေခွံပြောင်းတာနဲ့ စိတ်တွင်းကိစ္စ
ပါ ပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံရင် အရိပ်ကို မေးကြည့်ပါ”

“ဘာမှ မေးနေစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့က အကြံတူဉာဏ်တူ
တွေ”

“အရိပ်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဘွားရယ်”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး အရိပ်၊ ဘွားကိုယ်တိုင်မြင်တာ နားမည်

၂၄၈

မြတ်ဗုဒ္ဓ

လား။

ဘွားက သူကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် နှစ်ရှည်လများ နေထိုင် လာခဲ့သူဟုပြောရင် ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ နံ့သာရောင် ရင်ပုံးနှင့် အသား ရောင်ပေါ် အဝါရောင်ချိတ်ဖောက်ထားသော ထဘီတို့ကြောင့် ကျက် သရေရှိခြင်း၊ မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ တင့်တယ်ခြင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘွားက သူ့ကို ခါးထောက်ပြီးကြည့်ကာ မျက်ဝန်းထောင့် တွင် လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွား၏။

“မြေးမိုက်”

“ဘွား”

အရိပ်မျက်ဝန်းစုံမှိတ်ပြီး မျက်နှာကို အောက်စိုက်ပေးသည်။

ရိုက်လိုက် ရိုက်ပါစေ။ သူမ မျက်ရည်မကျစေရ။

အရိပ်ကို ဘွား ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း အရိပ်သိသည်။ ဘွား သဘောတူသည့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူ၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိပြီး နောက်မှာ အရိပ် ထိုလူကို အထင်ကြီးလို့ မရသလို လက်ထပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားခဲ့ပါ။

ဘုန်းသစ္စာကို နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လက်ခံခဲ့သည်။ ချစ်ခဲ့မိသည်။

“အရိပ်ကို မရိုက်ပါနဲ့ ဘွား၊ အပြစ်ရှိတာ ကျွန်တော်ပါ။ ဘွား ရိုက်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပါ”

ဗိုဗိုဇာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၄၉

“ရိုက်မယ်.. ရိုက်မယ်”

“ကဲဟယ်”

“ဘွား”

“ကျွန်မမောင်ကို ရိုက်ခွင့်မရှိဘူး ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါ”

“ဟင်.. မမ”

ဘုန်းသစ္စာ အံ့သြမယုံစိတ်နှင့် သူတို့နား ရောက်လာသည့် အစ်မဖြစ်သူမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက မမလက်ထဲမှ ချုပ်ကိုင်ထားခြင်းခံရသော လက်ကို ဆောင့်ဖြုတ်ချရင်း တင်မမကို ကြည့်သည်။

“ညည်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ တင်မမပါ။ အန်တီ ကျွန်မတို့ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်ချိတ်ရင်း တစ်ခါဆုံဖူးပါတယ်။ ကျွန်မက ဟောဒီက အန်တီမြေးရဲ့ချစ်သူ ဘုန်းသစ္စာရဲ့ အစ်မပါ”

“ဪ... ညည်းက သူ့အစ်မကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက တင်းမာအေးစက်သော အကြည့်တွေနှင့် တင်မမ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

“ညည်းတို့ မောင်နှမက သူများပိုင်နက်ထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ကျူးကျော်တာ ဝါသနာထင်တယ်။ ဟုတ်စ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ခန့်ခွဲ

ဗိုဗိုဇာပေ

အရ အိမ်ရှင်ကို ဧည့်သည်က အလေးထားပြီး”

“မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ...”

တင်မမက သံယောင်လိုက်ရေရွတ်ရင်း ဘွားကိုကြည့်သည်။

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက မီးပွင့်မတတ် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်နေ၍ နှစ်ယောက် အကြည့်ခြင်း ဆုံဘွားသည်။ ဒေါ်သရန်ပြီးတွေရဲ့ လားရာဟာ အခုတော့ ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။ တင်မမက မျက်မှန်ခရမ်းပျော့ရောင်ကို ချွတ်ပြီး မောင်ဖြစ်သူဘေးမှာ ယှဉ်ရပ်သည်။

“ပါးစပ်က မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်ရွတ်မနေပါနဲ့ အန်တီ”

“အန်တီမြေးကရော မြန်မာမိန်းကလေးရဲ့ ထုံးတမ်းတွေနဲ့အညီ နေထိုင်ခဲ့လို့လား၊ ပြန်မေးကြည့်ပါဦး၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ညာတစ်ယောက်စီရံပြီး တွဲနေတာ ဘာသဘောလဲ”

“မိန်းမကောင်းဆိုတာ တစ်ပွင့်ပန်တာလေ၊ ဒီတော့ သူများကို ကဲ့ရဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်တာကိုယ်လုံအောင်ကာကွယ်ထားတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ကြည့်စမ်း... ညည်း... ညည်းက”

ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါက ဘေးဘက်သို့ စုံချထားတဲ့ လက်ဖဝါးတွေကို လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း တင်မမကို ဒေါ်သနင့်ကြည့်သည်။

“အရိပ်”

“ရှင် ဘွား”

“ညည်းကြောင့် ငါ အပြောခံနေရတာ ကြားလား”

“ဘွားကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မမလည်း ဘွားကို ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင် မမ”

ဘုန်းသစ္စာက တင်းမာနေသော အခြေအနေထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် အစ်မဖြစ်သူလက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ဒီမှာ အန်တီ၊ အန်တီတို့က ငါတို့ချမ်းသာတာပဲ၊ ပြည့်စုံတာပဲ ဆိုပြီး မာန်မာနတွေ အလံလွင့်မနေပါနဲ့”

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာပါစေ၊ ကိုယ့်အနားရှိနေသူတွေဟာ စိတ်အရင်းနဲ့လား၊ ငွေကြေးစည်းစိမ်မက်လို့လားဆိုတာ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ၊ ကဲ... ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကြွပါရှင်... ကြွပါ၊ ငါ့ကို တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်ဖို့ သင်ပေးသလို ညည်းမောင်ကိုလည်း နောက်ထပ် ငါ့မြေးနဲ့ လာမပတ်သက်ဖို့ တစ်ခါတည်း သင်ပေးလိုက်ဦး”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်မမောင်ကို ကျွန်မ နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်တယ်။ အန်တီသာ အန်တီမြေးကို...”

“မမ”

“လာပါဗျာ... သွားရအောင်”

“ဘွား... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကြ... ကြ၊ မိန့်မိန့်ကြ”

အရိပ်ကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်ရှိသောမျက်နှာနှင့် ချစ်သူ
မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်ဝေနေသော အရိပ်၏ ချစ်စရာပုံရိပ်လေးက ဘုန်းသစ္စာ
နှလုံးသားမှာ ကပ်ငြိပါလာသည်။ စိုလက်သော နှုတ်ခမ်းပါးလေးရဲ့
နှူးညှံနွေးထွေးသော အထိအတွေ့ကို သတိတရဖြစ်ကိုင်း ဘယ်ဘက်
ရင်အံ့ထဲ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်ရတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဝေးလေ ဆွေးလေ တမ်းတံ
လေဖို့ အရိပ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မရှိလို့မဖြစ်သည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်မှန်း
ပိုသေချာသွားသည်။

အခန်း (၂၇)

“သွင်ခန့်လူ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီလူ ယုတ်မာလိုက်တာ”

ဒေါသနှင့် ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသလို
သွင်ခန့်လူ၏ ယုတ်မာသော လုပ်ရပ်တွေအပေါ်မှာလည်း အံ့သြစိတ်နှင့်
ရွံရှာမှန်းတီးနေသည်။

သွင်ခန့်လူကတော့ ဘုန်းသစ္စာကို မမြင်၊ သူ့အာရုံနှင့်သူ
ရွှေနှန်းထက်နှင့်အတူ တိုက်ခန်းတစ်ခုပေါ် အတူတက်သွားတာ၊ ဆင်း
လာတာ၊ သူ့ကားပေါ်က ဆင်းသွားတာအားလုံး သေချာလိုက်ကြည့်
နေသူရှိကြောင်း မရိပ်မိ။ သွင်ခန့်လူ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်

နေသော ဘုန်းသဏ္ဌာကသာ လူယုတ်မာ သွင်ခန့်လူ၏ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးရုပ်သွင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်တွေ့လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ကံတရားက ဘုန်းသဏ္ဌာတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် မျက်နှာသာပေးခဲ့ပါ။ အရိပ်အတွားက သူ့မြေးနှင့် ဘုန်းသဏ္ဌာကို သဘောမတူကြောင်းပြောပြီး သူနှင့်အရိပ်ကို ခွဲပစ်လိုက်၍ ဘုန်းသဏ္ဌာ ရင်ထဲ အရိပ်ကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင်ခံစားကြေကွဲနေရသည့် အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သွင်ခန့်လူနှင့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အချစ်သည်းနေပုံကို လူမြင်ကွင်းတစ်နေရာမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရကာ သွင်ခန့်လူနှင့် ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း နောက်ယောက်ခံ စုံစမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သွင်ခန့်လူဆိုတာ သူ ထင်ထားသလို လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်။ လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းသော လူယုတ်မာအဖြစ် သူသိခဲ့ရပြီးနောက်မှာ အရိပ်အတွက် သူကြိုးစားလှုပ်ရှား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘွားရော အရိပ်ရိုင်းရော ဘာမှမသိတာ သေချာသည်။

ဘွားအထင်ကြီးနေသည့် သူ့မြေးသမက်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ၊ ရွံစရာကောင်းကြောင်း လက်တွေ့ပြနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကြောင့် သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် မေတ္တာစစ်ကို ဘယ်လိုလူမှ ဖြိုခွဲ၍

မရနိုင်မှန်း သူ သိလိုက်သည်။

အခုချိန်ဆို အရိပ်ရိုင်းလည်း ဘယ်လောက် ခံစားနာကျင်နေရမည်ဆိုတာ ဘုန်းသဏ္ဌာ သိသည်။ သွင်ခန့်လူနှင့် ရွှေနန်းထက်တို့အကြောင်း သူ အစအဆုံး သိပြီးချိန်မှာ ဘွားကို ထိုကိစ္စ အမြန်ဆုံး အသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် သူ နောက်ကျသွားသည်။

“ဒီမှာ... ဘုန်းသဏ္ဌာဆိုတာ မင်းလား”

အနားရောက်လာသည့် လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းသဏ္ဌာ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ မျက်နှာစိမ်းလူနှစ်ယောက် သူ မသိပေမယ့် ရုပ်တွေမြင်တာနှင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမည့်သူတွေမှန်း သူတို့ရုပ်၊ သူတို့မျက်နှာအနေအထားကို ကြည့်ပြီး သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူလဲ”

“ဘုန်းသဏ္ဌာ သေချာသွားပြီ မိုက်ကယ်”

ရုပ်ဆိုးဆိုးလူက မိုက်ကန်းသည့် ရုပ်နှင့် လူဘက်လှည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက လူမိုက်ပုံစံမျိုးလုပ်ပြလိုက်တော့ ဘုန်းသဏ္ဌာထံ လက်သီးတစ်လုံး ဂိုးခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဂိုး”

“ဟာ”

“ဟိတ်လူတွေ... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရန်လုပ်နေတာလေကွာ”

၂၆

မြတ်ဗုဒ္ဓ

“ဘာ...”

“ကဲ... လာပြီဟေ့”

“ဒီလိုမရဘူးကွ”

“ကဲ”

“ခွပ်... အွတ်”

ရန်ပုံစာစုချက်ချင်း ဖြစ်သွားသလို နောက်က ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာ သည့်လူကိုရှောင်ပြီး အနားလူကို လက်သီးနှင့် လှမ်းအထိုးမှာ အခြေ အနေက ရှုပ်ထွေးသွားစဉ်မှာပဲ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက် လာသည်။

“မင်းတို့ တော်တော် ညှံ့သေးတာပဲ”

“ရော့ကွာ”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

“အား”

နောက်ဝင်လာသူက အတိုက်အခိုက်မှာ ပိုကျွမ်းကျင်သဖြင့် သူ့လက်သီးချက်က ဘုန်းသစ္စာမျက်နှာကို တည့်တည့်လာထိ၍ မျက်လုံး ထဲ ပြာသွားသည်။ မည်းမည်းမြင်ရာ ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ် နေပေမယ့် ဘုန်းသစ္စာက အတိုက်အခိုက်မှာ အတွေ့အကြုံ မရှိတော့ တစ်ဖက်လူ သုံးယောက်ကို ကြာကြာလက်တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

စိုးစိုးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၇

ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်း မသိခင်မှာဘဲ မြေကြီးပေါ် မှောက်ခုံကြီး လဲကျ သတိလစ်သွားသည်။

“ကဲ... သူ့ကိုခေါ်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆရာဖြစ်သူ၏ အမိန့်အတိုင်း ဘုန်းသစ္စာကိုယ်ကြီးကို အသင့် ရပ်ထားသည့်ကားပေါ် ပွေ့တင်လိုက်ပြီး နေရာမှ ကားကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း မောင်းထွက်သွားသဖြင့် သူတို့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အရိပ်နဲ့ နီးရပြီဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေတာ”

“မင်းကို ကိုယ် မဆုံးရှုံးချင်ဘူး”

အရိပ်က ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူမျက်နှာကို မကြည့်သလို သူ ပြောသမျှ စကားတွေအပေါ်မှာလည်း ခါးသီးနေမိသည်။

ဘယ်လောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲတဲ့လူလဲ။

ဘွားက သူ့ကို အထင်ကြီးနေပေမဲ့ သူ့အကြောင်း အတော်အသိ

စိုးစိုးစာပေ

အစင်းသိ သိထားသည့် အရိပ်ကတော့ သွင်ခန့်လူကို လုံးဝ အထင်မကြီးသည့်အပြင် အထင်သေး မုန်းတီးစိတ်နှင့် ရွံရှာစက်ဆုပ်နေမိသည်။

“အရိပ်”

“ပြောပါ”

“ကိုယ့်ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား”

အရိပ် သွင်ခန့်လူမျက်နှာကို အထင်သေးစိတ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အနိုင်ရတဲ့လူဆိုပြီး သိပ်ပျော် သိပ်ဂုဏ်ယူနေတာလား ဒေါက်တာ”

“အရိပ်လို မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပဲ မဟုတ်လား”

သွင်ခန့်လူကလည်း အရိပ် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဟန် ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်ပုံကလှသည်။

အရိပ်ရဲ့ ဘွားတစ်ယောက်လုံး သူ့လူဖြစ်နေမှတော့ အရိပ်ဆိုတာ သူ့အတွက် လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေတာ ဘာမှမဆန်း။ သူ့ကိုယ်သူ အောင်နိုင်သူအဖြစ် အရိပ် ခံစားနေရတာကို မိန့်မိန့်ကြည့်နေနိုင်တာကို အရိပ်ရင်ထဲ အော့နှလုံးနာနေ၏။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် မရှက်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

အရိပ် ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ မေးပစ်

လိုက်တော့ သူက အရိပ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပန်းနှစ်ဖက်ကို စတိုင်ကျကျ ဆတ်ခနဲတွန့်သည်။

တစ်ခု ချီးကျူးစရာကောင်းတာက သွင်ခန့်လူက ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်ကောင်းအောင် စတိုင်ကျ ခန့်ညားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုတည်းကိုကြည့်ပြီး အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်ချင်တာ ဘယ်လောက် အံ့သြစရာကောင်းလဲ။ သူ့အမြင်မှာ မိန်းမတွေအားလုံး တစ်တန်းတစားတည်းလို့ တွက်ဆထားနိုင်လောက်အောင် သွင်ခန့်လူနဲ့တွေ့တဲ့ မိန်းမတိုင်း ဒီလူရဲ့ စတိုင်ကျမှု၊ ခန့်ညားချောမောမှု၊ ပညာတတ်၊ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးခဲ့ရာက သူ့အညှီအခရာ၊ သူ့ရဲ့ ကျားမာယာထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ယုံပြီး စုံလုံးကန်းသွားကြတဲ့ မိန်းမတွေကြောင့်ဆိုတာ အရိပ် သိခဲ့ရပြီးပါပြီ။

“ကိုယ်က ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ အရိပ်”

“ရှင် မိန်းမတွေဆီက လိုချင်တာယူပြီး ကျောရရုံ ကြံခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ မသိဘူးထင်နေလား”

“အဲဒီအထဲမှာ မင်းကိုယ်တိုင် အပါအဝင်တစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ထား အရိပ်”

“ဘာ...”

“သိပ်လည်း ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့ အရိပ်ရိုင်း၊ မင်းက ကိုယ့်ကို

နာမည်ဆိုးပေးလည်း ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းတို့လို မိန်းမတွေ ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်အချစ်ကိုမှ မရရင် သေတော့မတတ် ခံစားပြန်နေကြလွန်းလို့ ကိုယ်က သနားကရုဏာထားခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်”

“ကြည့်စမ်း... ရှင်စကားပြောပုံက ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေကပဲ...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့မိန်းမတွေကပဲ သူတို့ဘဝတစ်ခုလုံးကို နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ချစ်ပြကြ၊ မြတ်နိုးပြကြတာ မင်း မကြုံဘူးလား”

သွင်ခန့်လူအမေးကို အရိပ် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ ခြည်တာပါ အရိပ်၊ ကိုယ့်ကို ချည်း အပြစ်တင်နေရင် မင်း မှားမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အားလုံးကို ရှင်က အချစ်တစ်ခုတည်း ဗန်းပြုထားရာနေ စေရာသွား လုပ်ခဲ့တာလည်း ထည့်ပြောဦး”

“သူတို့ လိုချင်တာလည်း မင်းပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာပဲလေ”

“ရှင် လူယုတ်မာ”

“ထင်လို့ပါ”

အထင်သေးရွံ့ရှာမှုတွေနှင့် ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူမျက်နှာကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သွင်ခန့်လူက မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ အရိပ်ရိုင်းမျက်နှာကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေပုံက သက်တောင့်သက်သာ။ အရိပ်ရိုင်းပြောသည့် စကားများ၊ စွပ်စွဲချက်များအပေါ်

ဘာတစ်ခုမှ နာကျင်ပုံမရ။

ဤမျှ သွေးအေးစွာနေ နိုင်သည့်လူကို အရိပ်စိတ်ထဲပို၍ ရွံရှာကြောက်ရွံ့မိသည်။

“ရှင်ကို အရိပ် လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကိုတော့ ကိုယ်လက်ထပ်ရမှာပဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းမျက်လုံးထဲမှာ ကိုယ့်ပုံစံက နတ်သားပုံစံ ဖြစ်နေလို့လား”

“အဟွန်း... အဟွန်း”

အရိပ်ကို မထိတရိပြောပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်တော့လည်း ငေးကြည့်ချင်စရာ စတိုင်ကျကျ လှလှပပ ဖြစ်နေတာကို သေချာကြည့်ပြီး အရိပ်ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ပျက်ခနဲဝင်လာသည်။ လူပတ်ဝန်းကျင်၊ လူအသိုင်းအဝိုင်းမှာ စာရိတ္တအမြင့်ဆုံးလို့ ထားထားခဲ့တဲ့ ဒီလိုလူတစ်ယောက်မှာ အနိမ့်ဆုံး စိတ်ဓာတ်၊ အနိမ့်ဆုံး အရည်အချင်းတွေ ရှိနေမယ့်လို့ ဘယ်လိုလူ တွေးမိမှာလဲ။

“ရှင်ဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတဲ့လူပဲ ဒေါက်တာ”

အရိပ်ရိုင်းစကားလုံးအဆုံးမှာ သွင်ခန့်လူကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ တည်ကြည် ခန့်ညားချောမောသော မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းခနဲဖြစ်သွားကာ အရိပ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ အရိပ်”

“ရှင်ကို သနားတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟော... ဟိုမှာ ဘွားလာပြီ”

အရိပ်စကားကြောင့် သွင်ခန့်လူ ပြောရမည့် စကားများကို ဆက် မပြောနိုင်ဘဲ သူတို့ရှိရာ လျှောက်လာနေသည့် အရိပ်ရိုင်းအဘွား ဒေါ်ရှိန်ရှိန်ဝါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘွား”

အရိပ်ရိုင်းက သူမအဘွားရှိရာ လျှောက်သွားပြီး သူမအဘွားကို သွားကြိုတော့ သွင်ခန့်လူပါ သူမနှင့်အတူ ဖါသွားသည်။ အရိပ်ရိုင်း ကိုယ်တိုင် သူမအကြောင်းတွေ သိသင့်သလောက် သိပြီးပြီဆိုတော့ အရိပ်ရိုင်းရဲ့ ဘွားရော သူမကိစ္စတွေ သိပြီးပြီလားဆိုတာ တွေးရင်း သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။

ဘွားသာ သူမအကြောင်းတွေ သိသွားလို့ကတော့ သူမမြေးနှင့် သွင်ခန့်လူကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်။ အခုအခြေအနေမှာတော့ ဘွားကို ကြည့်ရတာ သူ့ဘက်မှာပဲ ရှိသေးသည်ဟု ထင်ရသည့်အတွက် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်ပြုံးပြီး ဘွားကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ဘွား”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် မောင်သွင်ခန့်လူ”

“ထိုင်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည့်အထိ ဘွား ပုံစံက ပကတိ ငြိမ်သက်အေးအေးနေ၍ သွင်ခန့်လူရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ ပေါသွားသည်။

“မောင်သွင်ခန့်လူနဲ့တွေ့ဖို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူများလဲ ဘွား”

“ဒါကိုတော့ ဘွား ကြုံပြောမထားဘူး၊ သူလာရင် သူ ဘယ်သူ ဆိုတာ မင်း သိမှာပါ”

“မြေးရော... ဘယ်လိုလဲ၊ ဘွား စီစဉ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြောင့် စိတ်ညစ်နေပြီးလား”

ဘွားက သွင်ခန့်လူအမေးကိုဖြေရင်း မြေးဖြစ်သူ အရိပ်ရိုင်းဘက် ခပ်ပြုံးပြီး လှည့်မေးလိုက်၍ အရိပ်ရိုင်းရင်ထဲ ပြုံးနေသည့် ဘွားမျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သွင်ခန့်လူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း စကားများအားလုံး တစ်ဆင့်စကားမှတစ်ဆင့် ဘွားကို အရိပ်ရိုင်းကိုယ်တိုင် ပြောပြပေးမယ့် ဘွားက သူမပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံ။

“လူပျိုလူလွတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ ချစ်သူရည်းစား များခဲ့တာ ဆန်းလို့လား၊ မြေး ပြောသလို မှားခဲ့တာတွေ၊ လွန်ခဲ့တာတွေ ရှိချင်လည်းရှိမယ်၊ ဒါကိုအပြစ်လို့ ပြောလို့မရဘူး၊ မောင်သွင်ခန့်လူလို့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ချင်ကြမှာပဲ”

“နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားလို့ မရနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြောချင်လည်း ပြောမှာပဲ။ အရေးကြီးဆုံးက သူ့မှာ လက်ထပ်တားတဲ့သူ မရှိဘူး၊ တခြား အရှုပ်အထွေးလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လက်ရှိ ရည်းစားတောင်မရှိဘူး မြေးရဲ့”

ဘွားက အရိပ်ရိုင်းဘက်မှာ မရှိ။ အားလုံး သွင်ခန့်လူ ဘက်တော် သားဆိုတော့ အရိပ် ဘာပြောပြော အရာမထင်၍ အရိပ်မှာ သူမ ကြည့်မရအောင် မုန်းသော သွင်ခန့်လူရှေ့ ဘွားကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ရောက်နေတာ ဘွား သိထား၍ ဘွား အမေးစကားအဆုံး မှာ အရိပ်မျက်နှာလှလှလေးထက် မချိုပြီးလေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လက်သွား သည်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သ၍ ခံလိုက်ဦး အရိပ်ရိုင်း။

“ဘွား စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပါ”

“ဘွားက မြေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်၊ ဘွားဘဝမှာ ဘွားအချစ်ဆုံး ဘွားမြေးလေးကို အကောင်းဆုံးတွေပဲ ပေးချင်တာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား မောင်သွင်ခန့်လူ”

“ဟုတ်ပါစာယခင်ဗျာ”

“အေး... အေး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်နဲ့ထိုက်တာတော့ ကိုယ် ရစမြဲပဲ။ သမာဒေဝနတ်မြတ် နတ်ကောင်းတွေကလည်း ဘွားမြေးလေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါဘူးကွယ်”

“ဧည့်သည်ရောက်နေပါပြီ ဘွား”

စိုးစိုးစာပေ

“အေး... လွတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

ဝါနက ရိုက်ချိုးသော အမူအယာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး မကြာခင် လူတစ်ယောက် ဘွားတို့ရှိရာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဘွား”

“ဪ... ရွှေနန်းထက်၊ လာ မြေး”

“ဟင်”

“မောင်”

သွင်ခန့်လူမှာ သူ လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် ရွှေနန်းထက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် မျက်နှာပျက်သွားပြီး နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သလို ရွှေနန်းကိုယ်တိုင်လည်း သွင်ခန့်လူ၏ ထူးခြားသော အမူအယာကိုကြည့်၍ အံ့သြထိတ်လန့်သော အမူအယာဖြင့် ဘွားကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ကြောင်တောင်တောင်လေး ရပ်နေ သည်။

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ရွှေနန်းထက်”

“မောင်ပဲ ထက်ကို ခေါ်တာလေ”

“ဘာ...”

သွင်ခန့်လူမျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကောင်းအောင် တင်းမာ ခက်ထန်သွားကာ ရွှေနန်းထက်မျက်နှာကို မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးများ

စိုးစိုးစာပေ

နှင့် စူးစိုက်ကြည့်မိလိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“သိပ်လည်း ဒေါသထွက်မနေနဲ့ မောင်သွင်ခန့်လူ၊ ရွှေနန်းထက်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိသလို ဒီကိစ္စကိုလည်း သူ ဘာမှမသိဘူး၊ သူ ဒီကိုလာ အောင် မင်းက ခေါ်သလိုပြောပြီး စီစဉ်ခဲ့တာ ဘွားကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဟင်...”

“သိပ်အံ့သြသွားလား မောင်သွင်ခန့်လူ၊ မင်းလိုလူတစ်ယောက် ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘွား လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး ဘွား”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မောင်သွင်ခန့်လူ၊ ဟောင့်က ရွှေနန်းထက် ဆိုတဲ့ မြေးလေးကိုရော၊ ဟောဟိုမှာ လာနေတဲ့ ဘွားရဲ့မြေးဝမ်းကွဲမလေး နုနုထွေးကိုရော မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို အသုံးချခဲ့တယ်ဆို တာ ဘွား သိပြီးပြီ”

“နုထွေးက ဘွားရဲ့မြေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသွင်ခန့်လူ၊ ဟောဒီက နုနုထွေးဆိုပဲ ဘွားရဲ့ မြေးဝမ်းကွဲပဲ၊ ကဲ... ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဟာ...”

သွင်ခန့်လူ ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတာ ကြည့်ပြီး ဘွား သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မင်းမို့လုပ်ရက်တယ် မောင်သွင်ခန့်လူရယ်၊ ဘွားမှာတော့

ချယ်ရီ အပြောကောင်းတာနဲ့ သူတူလေးဆိုတာကို ယုံလိုက်ရတာ၊ အခုတော့ မင်းအဒေါ်ချယ်ရီကိုယ်တိုင်ကိုက သူတူ မကောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ ဘွားမြေးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ဇွတ်တွန်းပို့ခဲ့တာပဲ”

“ဒေါ်နန်းချယ်ရီဆိုတာ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူရဲ့ အဒေါ်မဟုတ် ဘူး ဘွား”

“ဟင်...”

“ဘုန်းသစ္စာ”

“မောင်”

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည့် ဘုန်းသစ္စာနှင့် ဘုန်းသစ္စာစကား ကြောင့် အားလုံးအကြည့်တွေက ဘုန်းသစ္စာထံ စုပြုံရောက်သွားသည်။

“ဒေါ်နန်းချယ်ရီဆိုတာ ဟောဒီက ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူရဲ့မိန်းမ”

“အို”

“ဟယ်”

“ဘယ်လိုကွဲ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား၊ မရှိသေးစကားနဲ့ ပြောရရင် ဒေါ်နန်းချယ်ရီ ဆိုတာ ဒေါက်တာသွင်ခန့်လူရဲ့ တရားဝင်မဟုတ်တဲ့ စပွန်ဆာမယားပါ”

“အမလေး... ယုတ်မာ မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြတာကွယ်”

“ဟောဒီမှာ သူတို့ဓာတ်ပုံတွေ”

သွင်ခန့်လူ ဘာမှမပြောနိုင်တော့သည့် အဆုံးမှာ ဂုန်းခန့် အောက်

၂၆၈

မြပုလဲသွယ်

ပြေးထွက်ပြီး သူ့ကားပေါ် တက်သွားသလို သူ့နောက်မှာလည်း ရွှေနန်းထက်ပါ အတူလိုက်ပါသွား၍ ကားစက်သံပြင်းပြင်းကိုသံ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။

“အင်း... လောက... လောက။ တယ်လည်း ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား၊ ဘုရားတရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် တော်ပါသေးရဲ့ မြေးရယ်”

“ဘွား”

“ပြော... မြေး”

“အရိပ်ကို ခွင့်လွှတ်ရဲ့လားဟင်”

ဒါ အရိပ် အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းပါ။ ဘွားက အရိပ်ကို ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မြေးရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“မြေးကလည်း ဘွားကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မပြောကောင်းတာ ဘွားရယ်”

“မပြောကောင်းလည်း ပြောရမှာပဲ မြေး”

“မြေးချစ်သူနဲ့လည်း ဘွားမြေးလေးကို သဘောတူပါပြီ”

“တကယ်လား ဘွား”

“တကယ်ပေါ့ကွယ်”

“မောင်ဘုန်းသစ္စာကိုလည်း ဘွား ကျေးဇူးတင်တယ်”

ဦးဦးစာပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၆၉

“ကျွန်တော်ကလည်း ဘွားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွား”

“အေး... အေး၊ ဘွားချစ်တဲ့ မြေးလေး အချစ်ဆုံး အချစ်သူနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွယ်”

“ဟေး... ဒါမှ အရိပ်ရဲ့ ဘွား”

အရိပ် ပျော်သွားတာကြည့်ပြီး ဘွားကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်သွား သည်။ ဒီလို အခြေအနေတွေကို ဘွား အမှန်တိုင်း သိခွင့်ရအောင် စိတ်ကူးကောင်းကောင်းနှင့် ခိုင်ဒီယာထုတ်ပြီး ဘွားရှေ့မှာ ဒေါက်တာ သွင်ခန့်လူရဲ့ အရှုပ်ထုပ်ကို ချပြလိုက်သူက ဘုန်းသစ္စာဖြစ်၍ အရိပ် ချစ်သူကို ပိုချစ်သွားသည်။

“ကို”

“ဗျာ”

“မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဟိုလူ့လက်ချက်လေ”

“ဘယ်လို”

ဘုန်းသစ္စာက သူ့ကို လူဆိုးတွေရိုက်ပြီး ဖမ်းသွားပုံနှင့် သူ့ကို ဖမ်းခိုင်းသူမှာ သွင်ခန့်လူဖြစ်ကြောင်း အရိပ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကံကောင်းလို့ပါလား ကိုရယ်”

“သူတို့အလစ်မှာ ပြေးလာတာ”

“ဒီလူကို အမှုဖွင့်ပြီး အရေးယူရမယ်”

ဦးဦးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com

၂၇၀

မြဝလသွယ်

“အခုလည်း သူအပြစ်နဲ့သူ ခံသွားရပါပြီ အရိပ်ရယ်၊ အရိပ်ရဲ့ ဒေါက်တာလည်း သနားတော့ သနားစရာပါ”

“ဘာအရိပ်ဒေါက်တာလဲ၊ ကိုနော်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

“ဒါဖြင့် အရိပ်ရဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟောဒီလူ... ဟောဒီလူ”

“ကိုယ့်လူဟုတ်မဟုတ် အခု စမ်းကြည့်မယ်”

“ကိုနော်”

“အို”

“ချစ်တယ် အရိပ်ရယ်”

“အရိပ်လည်း ချစ်တယ်”

“အရိပ်”

“ကို”

မွတ်သိပ်နက်ရှိုင်းကြီးတွေနှင့် မျက်နှာအနံ့ ကြွေကျလာသော အနမ်းပွင့်တွေက ရေတွက်မနိုင်အောင် သိပ်သိပ်သည်းသည်း။

လှိုက်လှဲစွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းတိုင်းမှာ ကြင်နာခြင်း အပြည့်နှင့်ဖြစ်၍ ချစ်တတ်သူချင်းကြားမှာ အတားအဆီးအဖြစ် ရှုပ်ထွေး

စိုးစိုးတပေ

ချစ်တတ်သူချင်း

၂၇၁

နေသော လေပြည်လေညင်းလေးသည်ပင် ချစ်စနိုး ရယ်မောလျက် ချစ်သူနှစ်ဦးအား အမြတ်တနိုး ဂုဏ်ပြုရွှိုက်နမ်းလိုက်ကြသည်။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်မေတ္တာဖြင့်

မြဝလသွယ်

BURMESE
CLASSIC

စိုးစိုးတပေ